

HERI KÖKLER

da
*Teller
Mercedes*

K. B. ROTTRING

1. Királyi retyó

A királynő meglehetősen idegesen méregette a fura kis fickót, aki nagymértékben emlékeztette őt Adolf Hitlerre, akit annak idején ki nem állhatott, mert folyton ordítózott, és legalább ugyanennyit bombázta Landönt.

– Üdvözlöm, felség! Rőfös Smirgli vagyok – mutatkozott be a kis ember, amikor fura bugyborékolást követően kilépett a királynő toalettjéből, levette csuromvizes keménykalapját, és mélyen meghajolt. Értetlenkedve figyelte, hogy a királynő miért kezd el váratlan felbukkanása miatt hisztérikusan sikoltozni.

– Maga kicsoda? – kérdezte a királynő holtápadtan, halálra rémülten, amikor befejezte a sikoltozást, abbahagyta az ajtó hiábavaló rugdosását, a dörömbölést és az ajtókilincs értelmetlen rángatását, amelynek egyetlen eredménye az lett, hogy a kilincs leszakadt és a kezében maradt. A királynő idegrohamának legutolsó pillanatában az ajtónyitó szerkezetet a kis emberhez hajította. Ám az hihetetlen lélekjelenlétről tanúbizonyságot téve, szinte követhetetlen gyorsasággal előhúzta varázspálcáját, a repülő ajtókilincset szappanbuborékká változtatta, majd hanyag mozdulattal az ujjával kipukkasztotta.

A királynő lerogyott a földre, és a szívét markolászta.

Rőfös Smirgli felsőbbrendűséget árasztó módon elvigyorodott, majd annyit mondott:

– Felség! Ne féljen, nem akarom bántani!

– Akkor mit akar tőlem? És kicsoda maga egyáltalán? Talán valami kísértet?

– Nem vagyok kísértet! Még nem! Rőfös Smirgli vagyok, a Mágja- és Rőzseügyi Valamint Vallásellenességi Mini Sztér.

– Szóval, maga szovjet kém, ugye? – sírdogálta a királynő. Látszott, a reménytelenség érzése lett rajta úrrá, mert már nem is akart elmenekülni, inkább csak egy ültő helyében reszketett.

– Dehogysis, felség! – tett elhárító mozdulatot a Mini Sztér. – Csak ismételni tudnám, hogy én vagyok a Mágjaügyi Mini Sztér.

– Biztosan hazudik, mert én ismerek minden minisztert. Alkotmányos királyság van ugyan, de azért még jól ismerem a kormány tagjait, hiszen minden héten együtt szoktunk gombfocizni.

– Nos, felség, én egy másik, nevezzük úgy, hogy egy párhuzamos, varázslóvilágból érkeztem.

– És mit akar tőlem? – kérdezte a királynő, akin látszott, egy szavát sem hiszi Smirglinek. Még mindig halálra rémülten figyelte a férfit.

– Szeretném, ha a továbbiakban együttműködne velünk. Az országban nyugtalanító esetek történtek. Mint bizonyára értesült róla, a múlt hét végén leomlott a Tower Híd, ami bizonyos körökben igen nagy riadalmat okozott. A hét elején összedőlt a Big Bang, akarom mondani, a Big Ban. Bizony, ennek sem örültek az emberek. Három nappal ezelőtt ismeretlen tettesek ellopták a turistákkal teli Towert, ami közfelháborodást okozott. Japán, az állampolgárai révén leginkább érintett ország, jegyzékben tiltakozott, mivel az ország még soha nem veszített ekkora mennyiségű videó- és fotóeszközt. De a jegyzéket is ellopták útközben. Még szerencse, mert a jegyzéket senki nem tudta elolvasni, mert japánul írták.

Két nappal ezelőtt a Temze visszafelé kezdett folyni, Skóciát pedig félig elárasztotta a tenger. A skótok kénytelenek felhúzott szoknyában tocsogni a hideg, sós vízben, ami máris forradalmi hangulatot okozott ezen a megszállt vidéken.

De ami a legaggasztóbb, Madám Tüsző panoptikumában ma délelőtt ismeretlen tettesek felcserélték egymással a híres emberek fejét, emiatt a létesítményt be kellett zárni, mert a látogatók annyira röhögtek, hogy halálesettől kellett tartani.

– Minden eseményről tudok! Veszélybe került a Brikett Birodalom gazdasága – bólogatott a királynő. – Ha nem gyártóinak alattvalóim annyi angol nyelv- és tankönyvet, akkor már ma összeomlana a gazdaság és éhínség törne ki.

– Nos, felség, én azért vagyok itt, hogy segítséget nyújtsak önöknek – mondta magabiztosan mosolyogva Smirgli. – Rendelkezésemre állnak olyan eszközök, amelyek segítségével képesek vagyunk megakadályozni az ilyen és ehhez hasonló borzalmak bekövetkezését.

– Komolyan? – kérdezte a királynő hitetlenkedve.

– Nem, csak viccelek – nevetgélt Smirgli. – Igazából semmit sem tehetünk, mert egy rendkívül veszélyes és gonosz varázsló, bizonyos Gigawatt Voltmárvolt – aki régebben Megawatt Voltmárvolt volt, ám hatalmának elképzelhetetlen mértékű megnövekedése után a nevét is megváltoztatta, de ez persze most mindegy –, híveivel, akiket Fekete Krumplinyomóknak nevez, mostanság sorozatos terrorakciókat hajt végre.

– Ha semmit nem tehet ez ellen, akkor miért van itt uraságod? – kelt fel a földről a királynő.

– Felség! Kötelességem önt tájékoztatni a történésekről. Ez nálunk benne foglaltatik a Megalkotmányban. Ha nem így tennék, kirúgnának.

– Értem – mondta szürke arccal a királynő, és idegesen pislogott. – Akkor mit tehetünk?

– Önök sajnos semmit, mert nem rendelkeznek varázserővel – mosolygott némileg lesajnálóan Smirgli. – Ellenben mi, magasan képzett varázslók azon leszünk, hogy mielőbb elfogjuk és törvény elé állítsuk ezt a gonosztevőt.

– Miért a végéből jött ki? – kérdezte hirtelen a királynő.

Smirgli kissé meglepődött, hogy miért csak most kérdezi ezt meg a királynő, de nem mutatta. Tudálékosan magyarázni kezdett.

– Azért, felség, mert téridő utazást hajtottam végre a Tom-por nevű varázs-segédanyag segítségével. Ez lehetővé teszi számunkra, hogy tetszőlegesen közlekedhessünk a térben anélkül, hogy közben közlekedési eszközöket vennénk igénybe. A Tom-por nevű eszköz azonban úgy működik, hogy csak egy adott toalettől egy másik, megadott toalettbe lehet vele teleportálni. Kifejlesztői, az ősi varázslók, valamiért így alkották meg. Apró hiányosság ez, ami néha kellemetlenségbe is átszaphat, ha tetszik érteni.

– Nem egészen – ismerte be a királynő.

– Burkoltan arra szerettem volna célozni, hogy néha a Tom-porral utazó egyén nem olyan szerencsés, mint én voltam felségeddel. Időnként előfordul, hogy a Tomporálás közben a varázsló éppen akkor érkezik az utazás előtt kiválasztott toalettbe, amikor a toalettet nem csak éppen felnyitja valaki, mint ahogy az a mi esetünkben is történt, hanem bizony az is előfordulhat, hogy a megérkező varázsló éppen akkor teleportál, amikor a toalett gazdája éppen a munka dandárjánál tart. Balszerencsés esetben nagy trutyiba kerülhet a Tomporáló, amit leporolni nem, legfeljebb csak lemosni lehet. Kis dolog vagy nagy dolog, bizony néha nem árt a legrosszabbra felkészülni.

– Fúj! – mondta a királynő utálkozó arccal.

– Igen, velem is előfordult már ilyesmi párszor – ismerte el a Mini Sztér. – Bizony, mint mindennek, a Tomporálásnak is van bizonyos kockázata.

– Ó, Rőfi, hagyjuk már abba ezt a buta szerepjátékot – bűgött fel élvezet hangon a királynő.

– Ó, Böbike, én is már alig bírok magammal – gerjedt be Smirgli.

– Akkor gyere szívi, menjünk szobára! – lihegte a királynő.

– Már alig várom, hogy láthassam az új játékszoftverjeidet! – hörögte Smirgli teljesen beindulva.
A királynő megragadta a Mini Sztér nyakkendőjét, és magával vonszolta a szobájába.
– Autóverseny vagy repülő szimulátor? – kérdezte a királynő, miközben látszott rajta, hogy szinte alig bír magával..
– Igen, autóverseny, bébi! – nyögdecsele a Mini Sztér, és csorogni kezdett a nyála, amikor a királynő avatott kis kacsóival bekapcsolta a számítógépet.

2. A Nagy Eskü

A sötétség hirtelen szállt alá, akár egy nagy, fekete, gonosz, döglött madár. Mindenfelé bűdös, zöld köd kavargott, a levegő hűvös és nyálkás volt. A folyó felől egy láthatatlan, mégis érezhetően sötét és gonosz valami áramlott a part felé. Ezer szerencse, hogy nem maradt itt, hanem tovább áramlott egy másik történetbe, hogy ott riogassa a horrorra akadt nézőket.

A környező utcákon, a kovácsoltvas tartóoszlopok tetején világító lámpák hasztalan próbálták meg elnyomni a ködöt és a sötétséget. Váratlanul erős szélroham kerekedett, majd egy pukkanás hallatszott. Majd még egy szélroham söpört végig a flaszteren, ezután pedig újabb pukkanás jelezte, hogy itt most valami nagyon mágikus jelenség következik mindjárt.

És az is következett!

A csatornából, amelynek a teteje magától kiemelkedett a helyéből, előbukkant egy boszorkány sipkája, majd utána a boszorkány is kimászott. Leporolta magáról a csatornában ráakódott sűrű, barna masszát, majd köpködve átkozódni kezdett.

– Volnál szíves egy kicsit odébb menni? – morogta egy bosszús hang odalentről.

– Máris, hugi, máris! – készségeskedett az iménti boszorkány.

– Nem értem, hogy miért ragaszkodtál ehhez az istenverte patkányfogathoz? Tudod nagyon jól, hogy mennyire utálok a csatornában utazni! Inkább seprővel kellett volna jönnünk!

– Te teljesen megőrültél! Voltmárvolt nagyúr meghagyta, hogy inkognitóban utazzunk! – figyelmeztette fojtott hangon a másik.

– Szerencse, hogy most is vettem fel ilyet a rucim alá...

– Hogy te milyen ostoba vagy! – bosszankodott a másik. – Tudod te egyáltalán, hogy mi az az inkognitó?

– Hát... nem... – vallotta be a társa.

– Mindjárt gondoltam!

– Na és?! Azért még nem kell velem kiabálni! Ha lebukunk, akkor végünk!

Bizony, olyan nagy igazság volt ez, amivel egyszerűen nem lehetett vitatkozni. A másik boszorkány is így gondolhatta, mert inkább lenyúlt a csatornába, és egy határozott mozdulattal, mint háziasszony a karfiolt, kirántotta a testvérét.

– Köszönöm! – köpködött a másik boszorkány is, és hosszú köpönyegének ujjával addig-addig törölgette a szemét, míg végül látni kezdett.

– Hol vagyunk? – kérdezte, miközben körbekémlelt a teljesen kihaltnak tűnő utcában.

Mindenfelé egyforma házak sorakoztak, naná, hiszen ezek sorházak voltak, a közelben pedig egy kínai áruház gyárkéménye ontotta a fekete füstöt. Odabent afrikai feketemunkások dolgoztak a márkás kínai cuccok előállításán. Itt készült a Nikkel, az Adidous, a Budomilla, a Duma és még több, más ilyen hasonlóan nagynevű portéka, de ez a súlyos hamisítási ügy a két boszorkányt minden jel szerint egy fikarcnyit sem érdekelt.

– Itt kell lennie! – mondta az idősebbik, és elővette a varázspálcáját.

– Mit akarsz tenni? – kérdezte tőle a testvére.

– A pontos helymeghatározás érdekében műholdas navigációt fogok igénybe venni – mondta a másik mogorván.

– Komolyan? – lepődött meg a húga.

– Hogy te mekkora egy idióta vagy! – bosszankodott a nővére.

– Volnál szíves befejezni a ma esti alázásomat!? – sziszegte a húga.

– Akkor ne kérdezz folyton ilyen marhaságokat! – felelte ingerülten a másik boszorkány.

– Nem kérdezek marhaságokat! – mondta fenyegetően a testvére. – Ha még egyszer kritizálni merészselsz, akkor...

– Mi lesz akkor?! – fordult feléje dühösen a másik boszorkány, és egy szemvillanásnyi idő alatt előrántott valamit a bugyijából.

– Mit akarsz tenni azzal a pálcával? – kérdezte a másik vészjósló hangon, és ő is előhúzta a sajátját.

– Ha kell, akkor móresre tanítalak! – sziszegte a nővére. – Ez a móresre tanító pálcám, csak erre szoktam használni.

– Nem vagy az anyám! – viczorogta a húga, és hadonászni kezdett a saját pálcával a másik orra előtt, mintha csak az volna a rejtett célja, hogy apró, zöld, gyurmaállandó golyókat piszkáljon ki testvére szaglószeréből.

– Te teljesen megőrültél! – mondta gyűlölködve a nővére. – Itt akarsz párbajozni?

– Ha nem fejezed be azonnal, akkor igen! – ordította a húga.

A másik boszorkány idegesen pillantgatott körbe, de szerencséire senki nem figyelt fel a két veszekedő alakra. A közelben parkoló egyik autó riasztója ugyan bekapcsolt és fűlért hängen vijjogni kezdett, de az idősebbik nő varázspálcájával dühösen rámutatott és azt kiáltotta:

– *Attrakció Minimalizáció!*

A riasztó azonnal elhallgatott.

– *Minimax Miniplexi* – kiáltotta a másik nő, mire az autó matchbox méretűre zsugorodott.

– Hölgyeim! – dörrent mögöttük Cotton hangja. – Igen előkelő környék ez, én is itt lakom például, ezért nagyon szeretném, ha kerülnék a feltűnést.

– Maga? – kérdezte a két nő meglepetten. Annyira megdöbbenek, hogy teljesen elfeledkeztek róla, hogy az imént még egymást akarták inzultálni vagy ionizálni.

– Én! – mondta Cotton határozott hangon, amelyben a büszkeség és a fennsőbbrendűség határozott felhangjait lehetett észrevenni. Óvatosan körbenézett, majd előrántotta a varázspálcáját, és a kis matchboxot visszaváltoztatta normális méretű autóvá. Vagyis csak visszaváltoztatta volna! Valami apró kis gixer csúszhatott a varázslásba, mert a kisautóból a varázslást követően hirtelen túlon túl nagy autó lett. Kamionnál azért kisebb volt, de csak néhány centivel. Ennek viszont az lett a következménye, hogy a túlon túl megnövekedett járgány az utcában parkoló teljes kocsisort arrébb tolta. Az autók, akár a dominó, egymást tarolták le, hogy a visszavarázsolni kívánt modell helyet csinálhasson magának ott, ahová túlméretes fémteste miatt már többé nem volt képes beférni. Mondanunk sem kell, hogy az összes jármű vijjogója egyszerre kapcsolt be.

– Szsszsszssz! – szisszent fel Cotton, és idegesen pillantott a két nőre, akik miatt ez az egész kellemetlen szituáció kialakult.

– Mi nem akartuk... – hebegte és habogta az egyik boszorkány, de Cotton lepisszegte:

– Pszt!

Ismételten felemelte a varázspálcáját, majd fogta, megsuhogtatta, és egy pillanat alatt eltűntette az összes autót.

– Hű! – mondta a két boszorkány.

– Siessünk! – mondta Cotton, és a két boszorkányt óvatosan berugdosta a lakásába, ahol már nem kellett attól tartania, hogy kíváncsi szemek,

kémműholdak, metén egyéb, más titkoszolgálati kikémlhetik setét terveiket.

Amikor beléptek a lakásba, Cotton meglepve vette észre (ez eddig még a nagy írónak, K.B. Rottringnak sem tűnt fel), hogy a két nő sántikál.

– Hát maguk meg miben sántikálnak? – kérdezte Cotton, mert éles volt az elméje, logikus az agya, és képes volt bárkiből kiszedni, hogy mi a jó fenét akar tőle.

– A cipőnkben – hazudtak a nők, de Cotton nem dőlt be nekik, mert ravasz volt, mint a pisztoly elsütő billentyűje, és képes volt arra, hogy mindenki megglássa a rosszat.

– Hiszi a piszi! – mondta komoran Cotton. Miután nejlonepedővel leterítette az ülőgarnitúráját, helyetl kínálta a két nőt. Bosszankodva vette tudomásul, hogy azok nem a nejlonozott részre, hanem a másik kanapéra ültek és mocskos, csatornabűzt árasztó szutykos állagú, kissé még csicsogós tapintású köpenyűkkel összebarnították Cotton drága szövettől horgolt ülőbútorát.

Cotton idegesnek látszott.

De még nem ölte meg őket.

A két nő ezt a drámai pillanatot választotta arra, hogy levegye köpönyegének csuklyáját, és szembenézzen a halál helyett Cottonnal.

– Micsoda meglepetés! – mondta még mindig idegesen Cotton, de azért jól tudta palástolni, hogy mennyire meglepődött, amikor meglátta, kiket engedett be a lakásba. – Cicifix Lábgeny és domina kishúga, Nádpálca! Mi járatban vannak, hölgyeim?

– Azért jöttünk, mert személyesen szeretünk volna találkozni önnel – mondta sírós hangon Nádpálca.

– No, igen, érthető, hogy elérzékenyült, hiszen velem, a nagy Cotton professzorral találkozni, bizony nem kis dolog ám – nevetett fel szerényen Cotton. – Szeretne esetleg egy autogramot? A mai napon féláron tudom adni...

– Másról van szó! – mondta a nővére fojtott hangon, mert a testvére a torkát szorongatta, hogy eközben így tudjon beszélni.

– De hölgyem! – vonta fel a szemöldökét Cotton. – Ha megkérhetném, kicsit hangosabban szíveskedjen beszélni, mert a rejtékajtó mögött Cickafark, polgári nevéen Pedigré Pál úr gondosan jegyzeteli mindazt, amit mondanak. Ha ilyen fojtott hangon tetszenek beszélni, akkor szegény Cickafark nem fogja jól érteni, hogy miről esik szó. Ez pedig akár jóvátehetetlen következményekkel is járhat. Két dolog következhet be: egyrészt félreértheti a beszélgetést, de még az is előfordulhat, hogy egyáltalán nem fogja hallani. Ha pedig nem ad le megfelelő jelentést Voltmárvolt nagyúrnak, akkor bizony még az is megtörténhet, hogy a mi urunk haragjában likvidálni fogja ezt a szegény kis állatot, aki életének jelentős részét Kakesz álnéven, nyomorult kis családi patkányként tengette a Ribizly család igénytelen és bugris gyermekeinek körében.

A két nővér meg sem tudott nyikanni erre, mert a rejtékajtó váratlanul felpattant, Cickafark pedig sírdogálva a földre vetette magát:

– Kérem, hölgyeim, beszéljenek hangosabban! – sírdogálta a nyomorult állatja.

– Nem! – mondta kegyetlenül Cicifix Lábgeny.

Cickafark erre keservesen felsírt.

– Akkor fejemet veszik, testemet pedig miszlikbe aprítják! – jajongta.

– Cickafark! Ne agonizálj, mert kihozol a sodromból! – fenyegette meg a ruhafogással Cotton, mire a nyomorult állatforma felvinnyogott.

– Nem akarok meghalni! – zokogta Cickafark. – Bármilyen áron, de élni akarok!

– Nem fogsz meghalni, te teakeverék! – bosszankodott Cotton. – Ha a hölgyek elmennek, megengedem, hogy mélyinterjút készíts velem. Az általam összefoglaltakból könnyedén frappáns jelentést készíthetsz, amely meglátod, el fogja nyerni Voltmárvolt nagyúr tetszését.

Cickafark olyan megállíthatatlanul bólogatott, mint akinek Parkinson-kórja van.

– Jó lesz így? – kérdezte Cotton, akiről látszott, jó gazdája ennek az állatnak.

– Jó lesz! – nyűszített Cickafark boldogan és távozni készült.

– Várj még, szolgál! Azt akarom, hogy készíts ezeknek a hölgyeknek egy fincsi trágyabor teát.

– Trágyabor teát? – döbbsentek meg a boszorkányok.

– A legkiválóbb szent tehénből nyert, kiváló alapanyagból érlelt, ősi tudás szerint készített, valódi, rostos varázssital, csipetnyi ízfokozóval, mesterséges lócitrom aromával, amelyet az alkoholos párlat finom zamatú fűszerkeverékével nemessé tett többszáz éves összetevők alakítanak tökéletessé. Már az ősi kínaiak is ezt itták, mivel rendszeres fogyasztása nemcsak hosszú, boldog életet, de állandó remek közérzetet is okoz. Mindemellett általános roboráló hatása is kiemelkedő, emellett bizonyíthatóan az egyik legerősebb, természetes anyagokból mixelt antidepresszáns.

– Nyami, nyami! – nyeltek nagyot a boszorkányok, mert Cotton reklámszövege annyira tuti volt, hogy rögtön kedvet kaptak hozzá, hogy felöntsenek kicsit a garatra.

Cickafark elvonult, majd rövidesen visszatért a nevezett nemes itallal, amely mellé még cukrot és teasüteményt is szervírozott. Az ezüst tálcát letette az asztalra, majd meghajolt, és gazdája intésére távozott a helyiségből.

– Az igazi ingyencek a la natúr fogyasztják – jegyezte meg Cotton előkelő hanghordozással, mintha csak egy angol lord lenne.

A két boszorkány nem tett bele cukrot, mert érezni akarták a természetes aromát, meg a természetazonosat is. Cotton többször is töltött nekik, majd amikor érezték, hogy mennyire a fejükbe száll a trágyabor tea, nevetgélni, sőt heherészni kezdtek.

Cotton ellenben nem ivott, csak töltött.

Többször is.

Amikor a boszorkányok elérték azt a stabil állapotot, amikor már csak nagy nehézségek árán lehetett lebeszélni őket arról, hogy teljesen levetkőzzenek, Cotton érkezettnek látta az időt, hogy feltegye a kérdést, amely már a két nőszemély megérkezésének pillanatában is erősen foglalkoztatta:

– Nos, hölgyeim, most már elárulhatják, hogy mi járatban vannak nálam...

– Cottonkám, husikám! – heherészett Cicifix Lábgeny, aki már úgy be volt állítva, mint egy svájci óra. – Eszem azt a kis cuncimunci pofikádat! Hát végre kibökted a nagy kérdést, ugye? Hát azért jöttünk, tündibündi kis professzorkám, mert... – a boszorkány szeme hirtelen keresztbe állt, majd csuklani kezdett és a következő pillanatban ülve elaludt.

Cotton megcsóválta a fejét. A hatás túl erős volt, gondolta magában. Az ital összetevőin és keverési arányain még jócskán finomítani kell, de a mostani humán kísérlet bizony máris remek alkalmat kínált arra, hogy egyszer majd ez legyen a legkifinomultabb baj itala.

A másik boszorkány, akit Nádpálcának hívtak, egyelőre jobban bírta a trágyabor teát.

– Bajitalok nagy keverője, hukk – mondta nevetgélve, miközben a pohár fenekére nézett, de ott már nem volt semmi, mert az utolsó cseppig kiitta belőle Cotton lötyijét.

– Miért jöttetek? – kérdezte Cotton hidegen, akár egy kígyó. Varázspálcájával hármat kavart a levegőben, végül a nőre mutatott, majd annyit mondott:

– *Veritasz Delektátisz Moszt!*

– Jól van, jól van! – komolyodott el Nádpálca, mert néhány pillanat alatt hirtelen színjózan lett, de mégis könnyűnek érezte magát, akár egy tollpihe, és egészen biztos volt benne, hogy bármit is kérdez majd tőle Cotton, ő csakis az igazat, a színtiszta igazat fogja mondani. Mint egy tárgyaláson, ahol senki sincs lefizetve, a tanúk sem hamisak, a bíróság sem korrupt, és nem jogszolgáltatás, hanem igazságszolgáltatás folyik. Jó, jó, ilyen csak

elméletileg vagy inkább a mesében léteznek, de akkor is jó arra gondolni, hogy legalább az emberi fantázia teremtetten utópiákban létezik ilyen.

A nő megint csuklott kettőt. Cotton mágiájától furán égne az álla, ezért úgy nézett ki, mint akinek fejjel lefelé szárították és zselézték be a haját.

– Az az igazság, hogy azért jöttünk, hogy segítséget kérjünk öntől – mondta őszinte szemekkel.

– Tölem? – lepődött meg Cotton.

Nádpálca elpityeredett, majd sírós hangon mesélni kezdett:

– Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy hatalmas nagy fekete varázsló, akit úgy hívtak, hogy Megawatt Voltmárvolt. Ez a hatalmas nagy mágus hosszú és fáradságos munkával hatalmas nagy hatalomra tett szert, megölte ellenségeit, és már éppen azon volt, hogy utolsó ellenlábasait is eltegye láb alól, amikor nem várt fejlemény történt. Egy ostoba és fatális véletlen folytán, amely legutolsó kettős gyilkossága alkalmával történt, véletlenül saját magát ölte meg. Igazából az egészen kiskorú Heri Kóklert akarta legyilkolni, de csúnyán pórul járt. Innentől kezdődött az ő hosszúhosszú kálváriája. Szellemként létezve többször is igyekezett újra testet öltetni, de minden egyes alkalommal csúnyán pórul járt.

– Az átkozott Heri Kókler! – vetette közbe Cotton ingerülten, és annyira ökölbe szorította a kezét, hogy az ujjai teljesen elfehéredtek.

– Bizony, ez a piszkos kis pondró megakadályozta a nagyon nagy urat abban, hogy visszatérhessen az élők világába. Bár ideiglenesen néhány alkalommal képes volt arra, hogy ismét testet öltson, de végül is az az átok kölyök folyton folyvást lehetetlenné tette, hogy tartósan itt maradjon és meg tudja szilárdítani a hatalmát – folytatta Nádpálca. – Hiába szerezte meg Voltmárvolt nagyon nagy úr a Fáraó Átkát, hiába irtotta ki az emberiséget és az állat- és növényvilágot, nem tehetett semmit, mert Heri Kókler keresztülhúzta a számítását. Hiába támadt fel hamarosan ismét a Stonehenge varázserejének segítségével, hiába is akart újra testet teremteni magának, nem számolt azzal, hogy megint belekóp a levesébe az az átokfajzat kis kölyök. Hiába cimborált még az ördöggel is, hiába is nyílt meg a Pokol Kapuja, Heri Kókler megint megakadályozta, hogy Voltmárvolt nagyúr ismét testet öltson.

– Hol van most Voltmárvolt nagyon nagyúr? – kérdezte Cotton lélegzet visszafojtva.

– Sokan azt hiszik, hogy a pokolban, hiszen a teste elégett, amikor oda került. Ám Voltmárvolt nagyúr képes volt arra, hogy kicselezze a halált. A Vasorrú Bába segítségével új testet alkotott magának, és azóta ebben él és munkálkodik.

– Miféle testet? – kérdezte Cotton összeszűkült szemmel, gyanakodva fürkészve a nő szépnek egyáltalán nem nevezhető arcvonásait.

Nádpálca nagyot sóhajtott, majd folytatta:

– Voltmárvolt nagyúr jelenleg, jobb híján, egy fabábu testében, Pinokkió álnéven él. De él, és ez a lényeg! Máris tervezi, hogy hamarosan visszatér és megöl mindenkit. Nála ez bevett szokás. Minden hű híve, az összes Fekete Krumplinyomó visszatért, és várja, hogy mikor csaphatunk le Rokfortra.

– Rokfortra? – kérdezte Cotton meglepetten. – Miért akar Voltmárvolt nagyúr lecsapni Rokfortra?

– Azért, mert Voltmárvolt nagyúr, egyszer régen, amikor erősen italozott, egy ősi tudás birtokába került. Ez az ősi tudás úgy szól, hogy ha sikerül egyszerre megennie az egytized testtömege felének megfelelő, Rokfortban érlelt, helyi mágiával átitatott bűdössajtot, akkor a fateste át fog alakulni emberi testté, feje emberi fej lesz, faesze emberi ésszé válik, faszeme pedig emberi szemmé változik, fatőke pedig...

– Kérem, ne is folytassa! – intette le Cotton, mert azért annyira nem érdekelték a részletek. – Inkább arra feleljen, Nádpálca, hogy miből gondolja azt, hogy a fanagyúrnak sikerülni fog majd betörnie a mindenfajta mágikus istennyilával levédett, holtbiztosan megbűbájolt tanintézménybe, ahol ráadásul még az Élet Kommandó különlegesen kiképzett és rettenetesen felfegyverzett elit alakulata is ott állomásozik? És természetesen maga Krampusz Dupladurr igazgató, aki a világ legnagyobb élő fehér mágusa.

– Voltmárvolt nagyúr erre is tudja a választ – felelte sejtelmesen Nádpálca.

– Vagyis, hogyan? – tette fel a kérdést Cotton megint.

– Sehogy – felelte Nádpálca.

– Nem értem! – rázta meg a fejét zavartan Cotton.

– Nem fog senki sem bejutni, mert bejutni lehetetlen. Ellenben Voltmárvolt nagyúr ezennel szeretné önt megbízni azzal a lehetetlen feladattal, hogy fiacskám segítségével, aki mint tudjuk, egyik legkiválóbb tanítványa a professzor úrnak, lopják ki a Nagyon Bűdös Rokfortot az iskolából.

– Az lehetetlen! – felelte Cotton. – Az iskola arany-sajttartalékát Dupladurr professzor tartja hét lakat alatt. Ahhoz, hogy a sajtot meg tudjuk szerezni, meg kellene ölnünk őt.

– Akkor tegyék azt! – mondta Nádpálca és eszelősen felfénylött a szeme, mintha halogén izzó világítana ki a fejéből.

– De... – dadogta Cotton rémülten.

– Semmi de! – mondta keményen Nádpálca. Döbbenetes volt látni, hogy mennyire megváltozott a hangja, és mennyire parancsolóvá vált az egész lénye. Most már az egész teste kékesfehér fényben ragyogott, ami a mágia jele volt, ez nem lehetett kétséges.

Cotton megrettent. A legrafináltabb bajtálát is felülíró varázslat elkészítésére csakis egyetlen ember lehetett képes rajta kívül. Cotton megilletődötten hátrált egy lépést, de Nádpálca egészen közel lépett hozzá, és az arcába lihegte:

– Le kell tenned a Nagy Esküt, hogy megteszed, amit a nagyon nagy úr parancsol, mert ellenkező esetben meghal a fiam.

– Meghal a fiad? Rágó Mátyólt? Az az ártatlan, szösze kisgyerek? Aki még a légynek sem tudna ártani? Nem, ezt nem teheted! – sápadt el Cotton.

– Pedig, ha nem teszed a dolgod, akkor Rágót megölöm. Méghozzá a szemed láttára.

– A saját fiadat? – döbrent meg Cotton.

– Nem! A te kedvenc tanítványodat! Tudom, hogy nem élnéd túl!

– Ez zsarolás! – hebegte Cotton. – Sportszerűtlen tett, mert kényszerítő ereje lévén a szabad akaratot, mint olyat, teljesen kiiktatja az ember döntési mechanizmusából.

– Igen azt teszi! – nevetett eszelősen Nádpálca.

Cotton tanácstalanul nézett rá, és a saját rókájában fekvő nővére, Cicifix Lábgennyre, aki most éledezett a trágyabor tea okozta révületből.

– Nem bánom! – egyezett bele Cotton. – Meg teszem, amit akarsz... Megkapod a sajtot, hogy penészedett volna meg ott, ahol van...

3. Emlékképek

Heri Kókler és Krampusz Dupladurr professzor az igazgatói szobában tartózkodott éppen. A falakat mindenfelé értékes impresszionista képek díszítették. Heri megdöbbenésére a képek össze-vissza izogtak-mozogtak. Na, nem a falon, hanem a bennük lévő művészi alkotások nem tudtak nyugton maradni. A képekből időnként fura, kísérteties hangok hallatszottak, máskor meg nagyon kellemetlen szagok áramlottak, és éppen ezért érződtek, ami láthatóan nyugtalanította Herit.

Dupladurr professzor, aki éppen az íróasztala mögött ült, és valamit körmölt egy pergamenre, mosolyogva nézett fel a fiúra.

– Aggasztanak a képek, igaz? – kérdezte, mintha csak kitalálta volna Heri gondolatait.

– Mik ezek a képek, professzor úr? – kérdezte Heri.

– A Rokforti Varázsló és Boszkorány előállító Szagiskola történetének legkiválóbb igazgatói. A kiváló impresszionista, Aqua Akvarell festette meg őket még a XX. század elején. Addig csak az üres képkeretek lógtak a falon, ami a korabeli feljegyzések szerint nagyon lehangoló volt. De a híres művész, amikor először belépett ide, azonnal tudta, hogy mit kell tennie.

– Mit kellett tennie? – kérdezte Heri, aki nem volt járatos a festészetben.

– Természetesen, festenie – heherészett Dupladurr.

Heri nézte, nézegette a képeket, majd a fejét csóválva azt mondta:

– Szépek, szépek, színesek és érdekesek ezek a képek, de hogy lehet megkülönböztetni őket egymástól? Úgy értem, honnan lehet tudni, hogy melyik kép melyik híres igazgatót ábrázolja? Én úgy látom, mindegyik kép tökéletesen egyforma...

– Nagyon egyszerű – hahotázott Dupladurr, mert neki is megvolt a véleménye az impresszionista portrékról. – Kétség kívül így van, fiam, zseniálisan láttad meg, hogy mindegyik képen ugyan az a színes, elmosódott folt látható, amelyet egyes emberek festménynek neveznek. Ám, ha hiszed, ha nem, mindegyik kép alá, pici rézlapocskára fel van vésve, hogy kit ábrázol a felette elhelyezkedő képalkotás.

– Ezt nem gondoltam volna! – lepődött meg Heri. Arcát pír öntötte el, és úgy érezte, most aztán ég ám, akár a rongy, mert ekkora nagy baromságot kérdezett.

– Nem kérdeztél baromságot – nevetett még mindig Dupladurr, aki úgy olvasott mások gondolataiban, mint kispolgár a napi sajtóban. – Amikor én is kisserác voltam, az akkori igazgatónak, a hatalmas nagy mágusnak, Kopperfiling Dávidusznak, lássuk csak, a legalsó sor utolsó előtti képe lesz az övé. Igen, az ott, szóval én is feltettem neki a kérdést, amit te is feltettél nekem. Ő azt mondta nekem akkor, hogy kérdezni mindig szabad, mert a tudatlanság nem bűn, csak kellemetlen. A kérdés azért fontos, hogy véget vethessen egy igen ramaty állapotnak.

– Bölcs duma, igaz? – kérdezte a képből a néhai igazgató, Kopperfiling Dávidusz, amitől Heri kissé összeresztett, de hát ez nem volt meglepetés, hiszen a képek ebben az intézményben tudtak beszélni, némelyik még mutogatott is, sőt a legtöbb nomád életmódot folytatott. Hogy halászott, vadászott, netán gyűjtögetett is volna, arról nem állt rendelkezésre kellő adat, de persze minden lehetséges.

Heri bólintott.

Dupladurr professzor befejezte a rövid levelet, majd a pergament egészen apróra tekerte. Amikor megvolt vele, átkötötte vízhatlan zsineggel. Erre azért volt szükség, nehogy a levelet átkötő zsineg útközben megázzon.

– Rövid levelet írtam Keresztapádnak, Black Jacknek, amelyben ismertettem vele azokat a történeteket, amelyek azóta estek meg, hogy nem láttuk őt. Leírtam részletesen, hogy el ne felejtése, miféle hihetetlen kalandok történtek velünk, hogyan győztük le az élőhalottak seregét, hogyan akadályoztuk meg, hogy Netuddki ismét visszatérjen a világunkba, és te hogyan zártad be a Pokol Kapuját. És természetesen feltettem neki is azt a kérdést, amit neked is minden áldott nap felteszek, mert annyira nem hagy nyugodni.

– Hogy ki a csuda az a Fószer? – kérdezte Heri bólogatva, mert már vagy századszorra hallotta ezt a kérdést.

– Látom, még neked sem jutott eszedbe. De biztos vagyok benne, hogy van valami oka, hogy állandóan ez a név jár a fejemben. Tudom, hogy ismertük azt az embert, de fogalmam sincs, hogy honnan. Olyan, mint egy nagyon régi, elhalványult emlék. Amikor rágondolok, teljesen eltűnik, csak akkor kezd előjönni, amikor valami teljesen más dolgot csinállok. Az elmém egy része valamiért őriz róla egy nem tudatos lenyomatot, amely időnként felbukkan a mélytudatomból.

– Hátborzongató! – jegyezte meg Heri, és hatalmas nagy tisztelettel nézett igazgatójára, akinek, mint ahogy most megtudta, még mélytudata is volt. Heri mindig is sejtette, hogy Dupladurr professzor a világ egyik leghatalmasabb mágusa, de erre azért nem gondolt.

– Szerintem is félelmetes! – értett egyet Dupladurr professzor. – De biztos vagyok benne, hogy mint mindennek ezen a világon, ennek is van valami oka.

– Én semmire sem emlékszem – rázta a fejét Heri. – Amikor először tetszett tőlem kérdezni, akkor sem jutott róla semmi az eszembe. Most sem tudom, mit jelent ez a szó, hogy Fószer. Semmi, egyszerűen semmi nem ugrik be róla. Természetesen emlékszem rá, micsoda hihetetlen kalandok estek meg velünk, de fogalmam sincs, hogy ki az a Fószer.

– Pedig biztos vagyok benne, hogy egykor ismertük ezt az embert, Heri – mondta Dupladurr professzor. – És ha az intuíción nem csál, akkor abban is tökéletesen bizonyos vagyok, hogy ez az ember valamiért kulcsfontosságú szerepet játszott abban, hogy mi most itt lehetünk.

– Ha így is van, professzor úr, én úgy érzem, mintha valami teljesen kitörölte volna belőlem azt a szót, vagy nevet... – Heri váratlanul elhallgatott, mert Dupladurr professzor úgy nézett rá, hogy azt is elfelejtette, hogy mit akart még a továbbiakban mondani.

– Ez az, fiam! – ugrott fel Dupladurr professzor olyan örömmel, mintha Heri a Kavicslabda világbajnokság döntőjét nyerte volna meg az iskolának az utolsó negyed legvégső harmadában, a befejezés előtt, reménytelen helyzetből, a legutolsó tizedmásodpercben.

– Mi történt, professzor úr? – kérdezte Heri riadtan.

– Valami nagyon-nagyon fontos dolgot mondtál, fiam! – lelkesedett Dupladurr.

Heri érezte, hogy megborzong. Libabőrös lett a nyaka, a háta, a dereka, a... szinte mindene.

– Mit mondtam? – kérdezte szinte félve Heri.

– Azt, hogy ezt az emléket valaki vagy valami megpróbálta végképp kitörölni belőlünk...

– De hát ki tehetett volna ilyet velünk? – csodálkozott Heri.

– Nem tudom, fiam, fogalmam sincs – vallotta be Dupladurr. – De tartok tőle, hogy nagyon is jó oka volt rá, hogy ezt tette. Valamiért bennem él még egy emlékfoszlány, de rajtam kívül mindenki úgy elfelejtette ezt a nevet, mintha soha nem is létezett volna.

– Hátha Hermelin emlékszik rá! – reménykedett Heri. – Ő általában a világban mindenre emlékszik.

– Sajnos erre még ő sem – ingatta a fejét a professzor. – Már megkérdeztem tőle, de legnagyobb sajnálatomra negatív választ kaptam.

– Az ikrek sem emlékeznek rá? – kérdezte Heri.

– Egyenként végigkérdeztem őket, de egyikük sem tudja, hogy mit jelent az a szó, hogy Fószer.

– Na és Hibrid? – kérdezte Heri.

– Sajnos, ő sem tudja felidézni ezzel kapcsolatos emlékeit, pedig neki hatalmas nagy memóriája van, a régi dolgokra úgy emlékszik, hogy megáll az ember esze. De Fószerrel neki sem jut eszébe semmi.

– Titokzatos... – jegyezte meg Heri.

– Felettébb az! – ismerte el Dupladurr.

Az igazgató és kedvenc varázslópalántája éppen elmerengett ezen a sötét és hátborzongató ügyön, amikor Herinek eszébe ötlött valami.

– Mondd, fiam, bátran! – biztatta Dupladurr, amikor látta rajta, hogy Heri nagyon akar valamit mondani.

– Azt nem értem, hogy ha mindenki elfelejtette, hogy ki az, vagy mi az a titokzatos Fószer, akkor miért van az, hogy az igazgató úr mégis emlékszik rá?

– Sajnos nem tudok semmi biztosat mondani. Igazából nem emlékszem rá, de tudom, hogy Fószer egy ember volt, valaki, aki egykor nagyon fontos szerepet játszott az életünkben. De ez minden – tárta szét a kezét az igazgató. – Még az arcvonásait sem tudom felidézni. De ott motoszkál a fejemben. Érzem, nem véletlen, hogy egyedül csak én emlékszem rá, hogy ismertük őt. – Dupladurr elhallgatott és a fejét csóválta. – De tudod

mit? Kíváncsi volnék a te véleményedre. Szerintem mi oka lehet annak, hogy egyedül én emlékszem rá?

– Hát... nem is tudom... Arra tudok gondolni, hogy az, aki kitörölte az emlékeinket, nem számolt azzal, hogy az igazgató úr a világ egyik leghatalmasabb fehér mágusa, akinek nem lehet csak úgy egykönnyen beletörölni az elméjébe – Heri elhallgatott, amikor Dupladurr nevetni kezdett.

– Hát ez igazán kedves tőled, Heri – kacagta meghatódottan. – Igazán kedves tőled, hogy ennyire nagyra tartod szerény képességeimet.

– Szerény képességeit? – tiltakozott Heri. – De hát emlékszem, amikor a harcmezőn, a Stonehenge közelében, egyes egyedül végzett tízezer állg felfegyverzett Balta harcossal. Aki azt a csatát látta, és azon kívül semmi mást nem is tud a professzor úrról, azt hiszem, az is utána úgy gondolná, hogy... szóval, amit az előbb mondtam – mondta Heri, akin látszott, kicsit zavarba jött.

Dupladurr professzor csak nevetett, de azért látszott rajta, hogy jól esik neki, akár az eső a monszun idején.

– Száz szónak is egy a vége, valami olyasmi titok lappang körülöttünk, ami bizony megfajtásra vár. De addig is élnünk kell mindennapi életünket. Lassan vége a szünidőnek, és kezdődik a tanév. Éppen ideje, hogy meglátogassuk rokonaidat. Ellenőriznünk kell, hogy jól viselik-e magukat, éberen őrzik-e körletüket és a harckészültségük vajon legalább fele annyira magas-e, mint amennyire az jogosan elvárható volna tőlük.

Heri szíve megdobbant, mert nagy örömmel töltötte el, hogy az igazgató bá' kíséretében fogja meglátogatni a kedvenc rokonait, akiket már olyan nagyon régen nem látott. Megdobogtatta szívét a hatalmas nagy, kitörni készülő öröm, és a szeretet hullámai úgy áramlottak szét a lelkében, mint ahogy a nap aranyló sugarai simítják végig a tavaszi erdő puha avarjában megbúvó rókakakit.

A szomszéd szobából ekkor szárnysuhogás hallatszott, majd egy varázslatos lény, a bűvös erejű toalett-kacsa repült be, és leereszkedett az igazgatói asztalra.

Dupladurr professzor fogta a vízhatlan zsinaggal átkötött levelet, és ráerősítette a csodálatos madár lábára. Mélyen a szemébe nézett, ezt követően pedig azt mondta:

– Vidd ezt a levelet Black Jacknek!

– Igen, főnök! – mondta a madár, majd hatalmas lendülettel kirepült az ablakon.

– Nahát! Nem is tudtam, hogy tud beszélni! – lepődött meg Heri.

– Valójában nem tud – vallotta be Dupladurr. – De néhány alapvető kifejezést megtanítottam neki, mert szegény egyszer telepátikus úton panaszkodott, hogy nagyon frusztrálja, hogy szinte bármelyik mezei papagáj jobban karattyol nála. Így aztán megtanítottam erre-arra – kacscintott Dupladurr, majd a fiókos szekrényhez lépett, és kivett egy nagy zacskót, amiben valami ismeretlen eredetű fehér port tárolt Rokfort első embere.

– Tom-porral fogunk utazni? – lepődött meg Heri, akinek volt már szerencséje ilyesmihez.

Bár nagyon igyekezett palástolni, látszott rajta, hogy kábé annyira örül ennek, mint halálaitélt a bakó látványának.

– Ne félj, Heri! A félelem nyitottá tesz! Ha félsz, akkor megtalál a rossz, de ha nem félsz, ha bátor vagy, és hiszel magadban, akkor képes leszel arra, hogy megtalálja a siker! Azért, mert egyszer kissé rossz helyre érkezélt Tomporálás közben, még nem ok arra, hogy egy buta rettegés miatt ezután már soha életedben ne használd ezt a remek teleportációs eszközt.

Herinek eszébe jutott az a kellemetlen emlék, amikor néhány évvel ezelőtt éppen egy varázseszköz kiskereskedés és bizományi boltban landolt, méghozzá annak is a budijában, és ráadásul a lehető legrosszabb pillanatban.

– Én... – kezdte Heri, de Dupladurr leintette.

– Tudom, fiam, hogy megint az a roppant kellemetlen eset jut eszedbe. Hidd el, annak ellenére, hogy amikor meghallottuk a kis balesetet, úgy röhögünk, akár a disznó, mégis sajnáltunk nagyon. Ám, ha jobban belegondolsz, talán ennek is így kellett történnie. Ha akkor teljesen véletlenül nem érkezel oda, abba a boltba, akkor meglehet, minden másként alakul. Tudom, hogy az életben mindennek oka van. Semmi sem véletlen. Csak a tudatlan emberek hiszik azt, hogy létezik véletlen. Valójában az, amit annak hiszünk, fel nem ismert szükségszerűség.

– Igen... – nyögte kissé sápadtan Heri. – Ha a professzor úr mondja, akkor biztos, hogy így van.

– Ne aggódj már, Heri! – biztatta a professzor. – Ha a valószínűség-számítás tudományát hívjuk segítségül, akkor aztán már világosan látni fogod, hogy annak az esélye, hogy te még egyszer pont akkor Tomporálj egy vécébe, amikor a toalettet éppen valaki rendeltetésszerűen használja, hogy finoman fejezzem ki magam, hogy éppen akkor pottyantson, amikor te megérkezel, nos, ennek a valószínűsége szinte egyenlő a nullával.

Heri gyermeki arcán a remény halovány sugara jelent meg.

– Nem bánom, professzor úr! Vágjunk bele!

– Ez a beszéd, Heri! – lelkesedett Dupladurr professzor.

– De hogyan fogunk innen a Rokfortból Tomporálni, amikor tomporálási tilalom van? Se ide be, se innen ki nem lehet tomporálni. És nem is szabad!

– Heri, Heri! – nevetgélt Dupladurr. – Hát nem ismered azt a mondást, hogy amit szabad Jupiternek, nem szabad a kisökörnek?

Heri nem ismerte, mert kisökör volt, de azért járt ide, ebbe a híres tanintézménybe, mert egyszer nagy ökör akart lenni. Vagy Jupiter.

Szép, nagy tervei voltak a fiúnak, ami igen derék dolog is, hiszen pitiáner tervekkel nem érdemes az embernek vegetálnia. Érdemesebb hatalmas, nagy terveket kovácsolni, mert ha azok netán mégsem sikerülnek, az embert nem fogja senki lenézni. Ha valaki úrhajós akar lenni, de nem lesz az, hanem mondjuk csak vállalat igazgató, hát istenem, nem nagy ügy, nyugodtan be lehet írni bármilyen önéletrajzba. De ha mondjuk, az ember már gyerekkora óta vécétisztító akar lenni, de sajnos nem sikerül neki, hát az bizony nagyon-nagyon ciki...

Dupladurr professzor nem vacakolt tovább. Megragadta Heri karját, majd megkezdődött a Tomporálási művelet.

De ez már csak a következő fejezetben fog befejeződni, mert sajnos az ehhez a fejezethez igényelt betűkészlet váratlanul elfő...

4. Szorulás

Hát persze, hogy megint úgy érkeztek meg, ahogy nem kellett volna! Valószínűség-számítás ide vagy oda, szegény Heri Kókler megint egy kis *pácba* került.

Nem, ez csúnya hazugság volt! Heri akkora nagy pácba került, amekkorába még soha. Élete folyamán eddig már több alkalommal megmentette a világot, az emberiséget és így önmagát is. Nehéz, szinte megoldhatatlan helyzetekben is megfordult már, ahonnan kivágta magát, mint szabó a túl nagy vászonból, de most szegény egyszer csak olyan nem várt helyre került, ahová az ember még a halálos ellenségét sem küldené, csak akkor, ha jó oka volna rá.

De nézzük, mi történt! Dupladurr professzor, aki úgy látszik, vakon hitt a valószínűség-ámítás nevű tudományban, fogta magát és előre engedte a Tomporálási művelet közepette a fiatal tanítványát. Vagy azért, mert udvarias volt, vagy azért, mert kifinomult ösztöneivel megérezett valamit.

Tulajdonképpen mindegy is, hogy miért engedte előre Herit, a lényeg, hogy szegény fiú feje és a szorosan hozzá tartozó teste egy elátkozottan balszerencsés téridő pillanatban hatalmas nagy dinamikával emelkedett ki a budiból. Illetve csak kiemelkedett volna, ha ebben a rettenetes pillanatban szegény Vazelin bácsi nem kuporgott és nem erőlködött volna az ülőkén olyan kétségbeesetten, hogy ha látta volna valaki, akkor annak minden bizonnyal a szíve is megesik a szegény teremtményen.

A toaletten uyanis eddig rajta kívül senki nem volt, mégis ketten ültek ott nagy erőlködve.

Ő és a székrekedés.

Vastyúk bácsi már érezte, hogy nem hiába tett hatalmas nagy erőfeszítéseket azért, hogy sikerrel járjon. Egy hatalmas nagy kilövés által már éppen megkönnyebbült volna, arcán elégedett öröm, kielégülés és egy kialakulóban lévő katarzis suhant volna keresztül, amikor megérkezett a váratlan behatoló!

Heri Kókler!

Vazelin bácsi szeme fennakadt, lélegzete megakadt, szája hangtalan övöltésre nyílt. Először azt sem tudta, hogy mi történt. Aztán még másodszorra sem tudta. A rémülettől és a hirtelen fájdalomtól kiverte a víz, a félelemtől pedig kis híján megállt a szíve. Hörögni akart, de hörögni sem tudott, mert a tüdejében megszorult a levegő. Arca eltorzult, majd minden átmenet nélkül ordítani kezdett. Ez pont akkor történt, amikor éppen önkívületi állapotba került. Felugrott a helyről, ahol eddig hájas testével helyet foglalt, majd rémülten rohángálni kezdett körbe-körbe, és segítségért kiáltozott!

De hát hogy a fenébe ne kiáltozott volna segítségért a nyomorult létforma, hiszen egy életnagyságú Heri Kókler állt ki félig a fenekéből! De nem csak hogy kiállt, hanem a lábával még össze-vissza kalimpált is. Vélhetően kiáltozott is odabent, de azt egyáltalán nem lehetett hallani, mert szegény fiú éppen derékiig elmerült Vakond bácsi hátsó felének mélyebb traktusaiban.

– Fekália, Fekália! – sikoltotta a bácsi, és kétségbeesetten rohángált körbe-körbe a kis fürdőszobában, mintha csak azt remélte volna a nyomorult pára, hogy ily módon megszabadulhat attól a rettenettől, ami minden átmenet nélkül kirobbant az eleddig oly békés vízű, tükörsíma felszínű vécévízből, és minden képzeletet felülmúló erővel belefúródott a hátsójába.

– Jövök már, drágám – hallatszott odakintről Fekália néni varjúkárogáshoz hasonlatos, erőteljes hangja. – Hányszor mondjam még, hogy ha vécére mész, ne felejtse el magaddal papírt vinni?!

– Fekália, Fekália! – ordította artikulátlan hangon Vekker bácsi, és a hangja elfulladt.

– Mondom, hogy jövök már! – kiáltotta vissza a felesége. – Értem én, hogy sürgős, meg gondolom, hogy te sem szeretsz ott üldögélni felette, még akkor sem, ha te csináltad. De meg kell értened, hogy én sem tudok repülni.

– Fekália, Fekália! – sikoltotta Vatta bácsi ismét, mint aki soha nem akarja abbahagyni.

– Mindjárt megyek, ne légy olyan türelmetlen, Vazelin! Üldögélj egy kicsit még az ülökén, ha már olyan feledékeny voltál, hogy nem tudtál papírt vinni magaddal!

– Fekália, Fekália! – ordította Vasszeg bácsi. – Nem tudok üldögélni!

– Micsoda egy türelmetlen ember! – zsörtölődött Fekália. – Még hogy nem tud üldögélni! Dundy! Kisfiam! Hozzál légy szíves a spájzból egy kis vécépapírt, mert szegény apádnak éppen most fogyott el, amikor nagy dolgozott!

– Hozom már! – kiáltotta vissza Dundy Nudly, akit Heri Kókler az utóbbi évek kökemény átnevelő és konduktív pedagógiai módszereinek segítségével tett ennyire szófogadóvá. Dundy tényleg sokat fejlődött! A legjobb házörző lett a környéken, már a postást sem harapta meg soha, és noha kint aludt a kutyaházban, jó magaviseletével méltán érdemelte ki, hogy ha akart, bármikor bejöhessen a házba.

– Fekália, Fekália! – sikoltotta még háromszor Vakarcz bácsi, de utána már nem sikoltozott, csak hörgött.

– Segítség! Segítség!

Futkározni sem futkározott már, hanem csak hétrét görnyedve állt, mint egy lesiklás előtt hezitáló síugró, és megpróbálta kezével kihúzni a hátsó felébe szorult Főszereplőt. Ám mivel olyan hájas volt szegény, akár egy zsírsertés, öntevékeny kezdeményezése eleve halálra volt ítélve.

Mint ahogy Heri Kókler is jelen pillanatban, mivel levegője nem volt, kimászni nem tudott, ráadásul csak sűrű, barna ködöt látott, és hiába akart kétségbeesetten levegőt venni, ilyet sehol nem árultak ezen a környéken. Szegény Heri! Olyannyira rosszul állt a szénája, hogy a lábával való kalimpálást is abbahagyta már, és csak erőtlenül vinnyogott, mint egy halva született kutyakölyök.

A halál már futólépésben közeledett érte!

Vagy lóhalálában!

Nem tudni, hogy valójában hogyan, mert olyan gyorsan süvített el a szemtanúk előtt, hogy azok nem tudták egyértelműen megállapítani, hogy gyalog volt-e vagy lóval.

De ezer szerencséjére Dupladurr professzor hamarabb ért ide. Főnixmadárként emelkedett ki a toalettből, ami azért nem volt annyira nyerő ötlet, mert a kiemelkedés közben a toaletten lévő matéria, mintha sűrített levegő fújta volna szerteszét, szintúgy kiemelkedett, sőt, mindenfelé szét is spriccelt, a helyiség pedig olyan állapotba került, amit leírni nem, csak lehányi lehetett volna. Igaz, ami igaz, a Balkánon az ember bármelyik autópálya melletti parkoló vécéjében simán találkozhat efféle látvánnyal, de hát ez mégiscsak Anglia volt, ahol az angolvécék ennél sokkal jobb állapotban szoktak lenni.

Dupladurr professzor meglepetten látta, hogy Heri miféle szorult helyzetbe került.

– Hű, a nemjóját! – hökkent meg a professzor, és miután kiemelkedett a lyukból, lágyan a földre ereszkedett a levegőből, ahol egy percre, amíg szemrevételezte a terepet, egy láb magasan levitáit.

– *Anusz Pektorisz!* – motyogta maga elé, amikor rémülten megállapította, hogy miféle szörnyű tényállás is táru igazgatásban megfáradt szeme elé.

De Dupladurr professzor nem esett pánikba. Épp elég, hogy szegény Heri már ott volt! Az igazgató előrántotta a varázspálcáját, rámutatott a Vastyúk bácsiba szorult Heri Kókler alkotta zárt inerciarendszerre, majd annyit mondott:

– *Konfiguraciusz mínusz!*

A toaletten hatalmas nagy fényes világosság áradt szét, majd nem történt semmi.

Heri Kókler ott *szorongott*, ahol eddig volt.

Dupladurr professzor ezen nagyon meglepődött. A varázslatai általában elsőre sikerülni szoktak.

De most másodszorra se sikerültek!

– Ezek szerint a helyzet sokkal súlyosabb, mint ahogy eddig gondoltam – hümmögte. De azonnal cselekedett, mert tudta, Heri nemsokára nagyon csúnya halállal életét fogja veszíteni. Megborzongott attól a gondolattól, hogy micsoda borzasztó is lesz majd olvasni a Reggeli Kacsamagazinban, hogy Heri Kókler éppen egy rokoni végbélben veszítette életét. A halál oka pedig, paradox módon, nem lesz más mint szorulás.

Dupladurr professzor megrázta a fejét, majd újra varázsolni kezdett.

– *Bazilesz namilesz!*

A hihetetlenül magas szintű varázslat hatására Vastyúk bácsi teste váratlan gyorsasággal nőni, növekedni kezdett. Amikor már közel háromszorosára növekedett *anál*, mint amekkora standard körülmények közepette, szobahőmérsékleten szokott előfordulni, Heri Kókler tompa puffanással kipottyant belőle.

– Végre! – sóhajtott Dupladurr és Herihez ugrott.

– Áááá – sírt fel Heri Kókler, mint egy újszülött. De sajnos nem magzatmáz csöpögött róla, hanem valami más, ami ennél sokkalta rosszabb volt.

– Levegőt! – hörögte Heri.

Dupladurr professzor életmentő, intelligens oxigénmolekulákat juttatott a fülén keresztül a orrjáratába és onnan a tüdejébe. Amikor pedig Heri kilégett, a száján és az orrán keresztül távozott az, ami eddig befelé folyt, mert másfelé nem folyhatott.

– Micsoda undorító! – hörgötte Heri, és úgy köpködött mint egy kocsis.

– Hát, tényleg nem vagy valami üdítő látvány, fiam – ismerte el öklendezve Dupladurr igazgató, miközben ellentmondást nem tűrő módon pálcájával visszaparancsolta rókáját a helyére. Nem volt könnyű feladat, mert nagyon eltökélten ki akart bújni a torkán.

– A ruhám! A kezem! Az arcom! – kesergett Heri. – Hogy fogom ezt most lemosni magamról?

– Sehogy, fiam, sehogy! – nevetett Dupladurr, akin látszott, most sem tudta véglegesen elveszíteni a humorérzékét.

– De én!... – akarta nyögni Heri, de nem nyögte, mert Dupladurr felemelte a kezét és a varázspálcáját.

– Rajtad, fiam, már nem segíthet semmi, csak a mágia.

Heri bólintott, mert maga is így gondolta.

Dupladurr, akárcsak mint valami híres karmester, bonyolult mozdulatokat végzett a pálcájával, közben érthetetlen szavakat, ismeretlen összetevőket, aromákat és illatanyagok neveit mormolta. A fürdőszobában hirtelen megint hatalmas nagy fényesség támadt, és mire kialudt, Heri olyan üde és friss, no meg patyolattisza lett, mint Vazelin bácsi, akivel szintén ugyanez a varázslat történt.

Dupladurr professzor saját magát is tisztára varázsolta, mint mosópor a piszkos ruhát.

Vakegér bácsi *nagyon* tiszta lett!

Pont ez volt a baj!

Ugyanis még mindig hatalmas nagyra volt növe. Alig-alig fért be a hatalmas test a padló és a plafon közötti szűk térbe. Vazelin bácsi pedig ott nyögött, mint akinek zongora esett a mellkasára.

Dupladurr professzor mosolyogva visszavarázsolta normál méretűre Vaktyúk bácsit, aki sírva fakadt örömeiben.

Csak ekkor tudatosult bennük, hogy valaki odakintről püföli az ajtót.

Fekália néni volt az, aki kezében a vécépapírral, bebocsátásért dörömbölt – mind ez ideig hiába, hiszen a történések, a mágikus izgalmak ezt nem tették lehetővé.

– Vastyúk! – ordibálta Fekália. – Mi a fenét vacakolsz ott? Nyisd már ki azt az ajtót! Eddig ordibáltál, hogy hozzam a papírt, most meg amikor itt van, már nem is kell?

Amikor Vazelin bácsi meglátta, hogy Heri Kókler és az a varázsló áll ott vele a fürdőszobában, felsikoltott. Kapkodva kinyitotta a zárat, feltépte az ajtót, majd félig letolt nadrágjában botladozva kirohant a helyiségből. A jobb sorsa nem érdemes Fekália nénit a kezében szorongatott vécépapírral együtt, az ajtó segítségével, dombormű-szerűen vasalta fel a falra.

Szegény Vakegér bácsi menekülés közben átesett a döbbenettől megbénult Dundy Nudlyn, majd hangos döm-döm-döm-döm-döm-döm-döm és a végén egy hatalmas nagy puff, majd az azt követő hangos csörömpölés után végiggurult a lépcsőn, hogy mindezen történések megkoronázásaként végül fejfel előre beleálljon a tévébe.

– Hát akkor, gyere Heri! – mondta mosolyogva Dupladurr professzor – Ideje, hogy megkezdjük a családlátogatást.

5. Családlátogatás

Heri Kókler! – mondta ünnepélyes hangon Dupladurr professzor néhány órával azután, hogy végre megérkeztek a fiú – rokonaihoz.

– Jelen, professzor úr! – tisztelgett katonásan korunk hőse. Már nyoma sem volt rajta a Tomporálás okozta kellemetlen sokkhatásnak, Dupladurr professzornak hála, jobb formában volt, mint valaha. Üde arcán pozitív életérzés és magabiztos vakhit ült. Szeme csillogott, haja tiszta volt, villám alakú sebhelye, ami nem kanalam, hanem hangsúlyozottan villám alakú volt, diszkréten villant elő a homlokába fésült fekete hajából. Egyszerű álcaruhát viselt, a fején pedig rohamsisakot, akárcsak hön szeretett rokonai, akiket hosszú évek alatt legyőzhetetlen harcosokká képezett ki.

– Nagyon elégedett vagyok azzal, amit itt láttam – mondta elismerően a Rokforti Varázs Ló és Boszorkány Kiképző Elitnapközi első embere, Krampusz Dupladurr Generalisszimusz. – Látom, hogy hatalmas energiát fektettél abba, hogy rokonaid és szomszédaid, sőt az egész háztömb, megfelelően fel legyenek fegyverkezve.

Dupladurr elismerően nézett a Heri háta mögött felsorakozott, terepszinű egyenruhába öltözött elitegységre, amely Vazelin bácsiból, Fekália néniből és a hozzájuk hasonlóan szintén tökéletesen kiképzett Dundy Nudlyból állott. Mindegyikük arcán üdvözült mosoly ragyogott. A professzor pedig folytatta elismerő beszédét.

– Különösen tetszik, hogy mindannyian halálosan komolyan veszik a védelmet, amellyel Heri Kókler megbízta önöket. Rendkívüli öröömre szolgál, hogy az ifjú Dundy Nudly még kamikaze akció végrehajtására is képes, és a szépen polírozott, robbanóanyaggal töltött rakétája is igen meggyőző erővel hatott rám. Megdobban a szívem, amikor látom, hogy micsoda katonák teljesítenek itt szolgálatot, és már szinte látom a dicső pillanatot, amikor majd hősi halált halnak az igaz ügyért. Ünnepélyesen megígérhetem, hogy ha így lesz, magam fogok különösen szomorú, hosszú és könnyfakasztó erejű gyászbeszédet mondani a katonai tiszteletadással egybekötött gyászszertartásukon. Igen, hölgyeim és uraim, még díszlövés is lesz, ha igény mutatkozik rá.

Heri érezte, hogy lelkét olyan büszkeség tölti el, amelyet még soha nem érzett ezelőtt. Talán csak akkor, amikor megmentette a világot, amikor már több alkalommal végzett Gigawatt Voltmárvolttal, a világ leggonoszabb fekete mágusával, aki állandóan vissza akart térni az élők világába, de eddig ezer szerencsére nem tudta ezt megtenni, mert Heri folyton megakadályozta ebben.

Nézte feszes vigyázz állásban álló rokonait, és hatalmas nagy szeretetet érzett irántuk. Nézte Vatta bácsit, aki egy aknavetőt cipelt a hátán, behúzta hatalmas pocakját és igyekezett kidülesztetni mellkasát. Milyen kár, hogy sajnos nem sikerült neki, úgyhogy csak a pocakját dülesztette ki, a mellkasát nem, mert az fejletlen volt és csenevész, így kidülesztetni sem nagyon lehetett. Fanatikus tekintetű arcát több friss vágásnyom és két kisebb horpadás díszítette. Homlokának közepén szép, fekete púp emelkedett ki az egyhangú simaságból. Az egyik füle félig leszakadt, a másik pedig egészen. Talán meg lehetett volna varázslással gyógyítani, de mivel Vasagy bácsi nagyon félt a mágiától, inkább úgy döntött Dupladurr professzor, hogy majd éjszaka, álmában bűbáolja meg, amikor a kísérleti alany éppen az igazak álmát alussza. Vazelin bácsi, mivel erről a tervről mit sem sejtett, nyugodtnak látszott, hiszen nem tudta, hogy az ilyen eljárásoknak milyen nagy a kockázata és legalább ugyanekkora a halálozási aránya.

Heri a szeme sarkából figyelte Fekália nénit, aki terepszinű otthonkájának tetejére terepszinű kötényt kötött, a fején pedig egy terepszinű konyharuhából összeügyeskedett terepszinű kendőt viselt, ezért aztán a terepen semmiképpen sem lehetett már észrevenni. Fegyver gyanánt egy terepszinű sodrófát markolt a kezében. A másik kezével viszont romlott birkaraguval töltött lábast tartott a hóna alatt (a lábas is természetesen terepszinű volt!), amely olyasfajta brutális vegyi és biológiai fegyver volt egyszerre, hogy a genfi konvenció meg sem merte említeni, mivel ezzel senkinek sem akartak tippeket adni.

Dundy Nudly terepszinű szabadidő ruhában állt, tekintetét keményen előre szegezte. Katonásan, mereven és mozdulatlanul nézett előre a semmibe. Látszott rajta, tökéletesen felkészült már arra, hogy ha támad az ellenség, az elsők között áldozza fel nyomorult életét Heri Kókler és az

Igaz ügyért küzdő varázslók védelmében. Természetesen ő is ugyanolyan kefefrizurát hordott, mint a szülei, de ha lehet ilyet mondani, neki talán egy hajszálnyival jobban állt ez a hajviselet. Mindkét kezével katonásan markolta a kisásót, amit nem fegyverként hordott magánál, hanem azért, mert tudta, időnként Heri Kóklernek meg kell őt fenyeítenie. Őt és a szüleit is, ha megérdemlik. A fenyeítés abból állott, hogy a kert végében nyakig be kellett magukat ásni a földbe. Kezdetben szegény Herinek naponta többször is meg kellett őket fenyeítenie. Majd megszakadt a szíve, annyira sajnálta őket, de tudta, ahhoz, hogy kemény és fegyvelmezett katonákat képezzen ki, három dologra van szüksége: szigorra.

De mára már családjának tagjai, akiket szinte saját magánál is jobban szeretett, eljutottak oda, hogy naponta legfeljebb kétszer vagy háromszor kellett ezt a javító-nevelő, de leginkább pedagógiai célzatú munkát elvégeztetni velük. Dupladurr professzor dicsérő szavai pedig mindennél jobban bizonyították, hogy Heri Kókler tökéletes munkát végzett. Mindenre elszánt gyilkológépek várták pattanásig feszült idegekkel, hogy végre megjelenjen itt az ellenség. Heri elégedetten gondolt arra, hogy az Isten irgalmazzon annak az ellenségnek, amelyik tényleg meg mer itt jelenni. Dupladurr professzor elégedetten veregette meg a katonai elitlakulat tagjainak vállát.

– Remek, remek – mondta még egyszer teljes átélessel, amitől Fekália néni annyira érzékenyült, hogy a könnyei is kicsordultak. De nem kellett szegyenkeznie, hiszen kemény férfi volt, akiből időnként elő-előtörtek a hazafias érzelmek. És ez nem volt szégyen – bárki bármit is mondjon.

– Pihenj! – mondta Dupladurr professzor. – Sőt, mindenki le is ülhet. Érezzék magukat otthonukban otthon!

Vazelin bácsi kivételével mindenki le is ült.

– Maga is leülhet, Vekker közlegény! – bízatta Dupladurr professzor.

– Kérek engedélyt jelenteni! – ordította Vazelin bácsi, mert Heri sok-sok áramütés segítségével kiképezte rá, hogy ha akart valamit vakkantani, akkor így kellett tennie, mert ez katonás volt és férfias.

– Jelentsen, közlegény! – biccentett Dupladurr.

– Tisztelettel jelentem, hogy inkább állva maradok, mert ülni még nem tudok, ugyanis fáj a likam – ordította megint.

– Rendben van, Vazelin! – egyezett bele Dupladurr professzor. – Engedélyezem, hogy a jelenlétemben álljon.

– Köszönöm uram! És értettem! – ordította Vakarák bácsi.

– Pihenj, fiam! – mondta Dupladurr, mire Varangy bácsi pihenj állásba helyezkedett, az eddig a vállán cipelt aknavetőt pedig a lábához támasztotta.

– És most eligazítást fogok tartani önöknek – mondta az igazgató.

A kommandó tagjai úgy figyeltek rá, úgy itták minden egyes szavát, mint szomjas teve a kiszáradt oázis friss vizét.

– Korábbi tervemmel ellentétben nem időzünk ezen a barátságos, kedves helyen tovább, hanem Herivel együtt útra kelünk. Igazán figyelemre méltó harcokézségük, fegyelmük, küldetésstudatuk és fegyverzetük láttán megnyugodtam, Heri Kókler kiváló munkát végzett itt. Zárójelben jegyzem csak meg, hogy az a tény, hogy a kiképzés közben senki nem halt meg, további nagy örömmel tölt el engem. – Dupladurr professzor hatásszünetet tartott, közben büszkén végigtekintett emberein. – Az, hogy hová megyünk, ott mit csinálunk, kivel találkozunk és mit mondunk neki, csak ránk tartozik. Ezután tovább fogunk menni valamikor valahova, egy másik helyre, ami lehet, hogy ugyanott van, de az is lehet, hogy nem. Vagy igen. Ezt nem árulhatom el önöknek, mert ez is titkos információ. Még én sem tudom, hogy milyen. Amikor megérkezünk, várhatóan ott leszünk, és valamit fogunk tenni. Amikor elvégezzük azt, amiért megyünk, egy újabb megbízatást fogunk végrehajtani egy titkos helyen. Azt nem árulhatom el, hogy hol, mikor és miért fogjuk ezt tenni. És az is titkos információ, hogy kik lesznek ott velünk.

Mindenki úgy figyelte Dupladurr professzort, mint általános iskolában a véreskező tanárt az idegbeteg kisdíák. Feszülten és nyugtalanul.

– Értve vagyok? – kérdezte hirtelen Dupladurr professzor szigorúan. Amikor senki nem válaszolt, csak nézett pozitívan, az igazgató még megkérdezte:

– Van valakinek kérdése?

Amikor hamarosan kiderült, hogy senkinek sincs kérdése, Dupladurr intett Herinek, jelezve, hogy hamarosan indulniuk kell.

– Csak mindent így tovább emberek! – ordította Heri katonásan, majd tisztelgett.

– Szeretnél megint Tomporálni? – kérdezte nevetgélve Dupladurr professzor a fiút.

– Jaj, csak azt ne! – könyörgött Heri, mert naná, hogy rájött már, hogy miről kapta ez a fura közlekedési mód a nevét.

– Rendben van, fiam! Mivel igen kiváló munkát végeztél, megérdemled, hogy valami más úton-módon jussunk el a célunkhoz. Mit szólnál hozzá, ha Slusszklucssal röppennénk tova?

– Csak azt ne, kérem, professzor úr! – sápadt el Heri, mert nagyon negatív emlékei voltak erről a közlekedési módról. Amikor a Pupák Kupa megnyeréséért küzdött az elmúlt tanévben, Szegény Gregory halála előtt is így utaztak, és bizony a megérkezést követően kettőjük közül az egyik rövidesen meghalt. Kettőből egy halott! Ez viszont rettenetesen rossz statisztika volt, így Heri nem szerette volna, ha megint reszkiroznak.

– Sajnálom, hogy nincs a közelben egyetlen Földalattjárónk sem – mélázott el Dupladurr professzor. – Hmm... Akkor valami mást kell kieszelnék.

Heri nem mert szólni, csak bizakodott csendben.

– Hoppá! Már ki is találtam! – nevetett Dupladurr professzor. Előhúzta a varázspálcáját és varázsolni kezdett. Láthatóan nagyon profi módon tudott varázsolni, de hát ez talán nem is volt akkora csoda, hiszen gyerekkora óta, aminek már több mint nyolcvan esztendeje, nap mint nap ezt gyakorolta.

Az elitegység tagjai felpattantak, és heves tisztelgés közepette figyelték, amint Dupladurr professzor és Heri Kókler körül egyszer csak világító körök jelentek meg, majd a körök felfénylettek, kimunkált hangeffekt hallatszott, végül mindketten nyomtalanul eltűntek egy vakító villanásban.

Az itt maradók áhitattal vegyes fanatikus imádatlál bámultak utánuk, leborultak a földre és lábnyomaikat csókolgatták. Amikor elfáradtak, hálaadó énekeket kántáltak, majd lefeküdtek aludni, mert későre járt már, és a következő fejezethez nem volt már érdemes fáradtan nekilátni.

6. Búdi Baktóban

Heri úgy érezte, mintha valami vakum szippantaná be a tudatát, a teste pedig nem tudna ellenállni ennek az ellenállhatatlan erőnek és egyenesen utána zuhanna. Az idő megszűnt létezni, egy darabig semmit sem látott, majd fehér fény villant. Először azt hitte, meghalt és mindjárt jönnek az angyalok, aztán pedig a mennybe jut. De hirtelen meglátott egy táblát, ami hatalmas nagy volt, és ő a közepe felé száguldott. A tábla fokozatosan egyre nagyobb lett, betöltötte az egész látómezejét, és még mindig gyorsan, túlságosan is gyorsan közeledett hozzá. Heri agyán átfutott a gondolat, hogy mindjárt bele fog csapódni. Ugyanekkor, a táblát felismerve, tudatosult benne, hogy ide mindkét irányból behajtani tilos. Ekkor nagy erővel nekiütközött, majd visszapattant a tábláról, és egy másik irányba kezdett el szédületes tempóban száguldani. Néhány pillanatig semmit sem látott, de egyszer csak tudatosult benne, hogy zuhan.

– Ááááá – ordította Heri, mert úgy érezte, mindjárt fejfel előre bele fog pottyanni egy pocsolába.

Sajnos tényleg jól érezte!

Dupladurr professzor azonban, aki talpra esett, akár egy macska, gyorsan felsegítette a földről. Heri hálásan pillantott rá, és örült, hogy ez csak egy kis sár, nem pedig valami rosszabb a szájában.

Miközben a testüket körbevevő körök hangos surranások közepette felfényltek, majd eltűntek, Dupladurr professzor nevetni kezdett. Heri kérdően pillantott rá.

– Nahát, magam sem hittem volna, hogy ez működni fog! – hahotázott a professzor.

Heri ezt kissé idegesen vette tudomásul, de nem mutatta. Inkább az arcát törölgette a köpenyének ujjával, mert a piszkos lé hideg és undorító volt. Amikor már látott is valamit, megállapította, hogy egy fenyőerdőben, egy takaros kis tisztás közepén állnak.

– Na várj csak! – nevetett megint Dupladurr professzor. Felemelte a pálcáját és kettőt suhintott vele. Az első suhintástól Heri csupa hab lett, a másodiktól meg csupa víz.

– De professzor úr! – mondta Heri, ám nem tudta befejezni, mert az igazgató még egyet varázsolt, amitől Heri tökéletesen száraz és tiszta lett.

– Köszönöm – hebegte hálásan.

– Szóra sem érdemes fiam! – mondta szerényen Dupladurr professzor. – Ha akarod, akkor majd adok neked különórát, és beavatlak néhány hasznos trükkbe, ami még jól jöhet neked egyszer.

Heri arca felderült, mint eső után a borult ég. – Ó, hát ez csodálatos! – lelkesedett a fiú. – Imádom a szép órákat. A különóra pedig biztosan valami különleges ritkaság lehet. Már alig várom, hogy nekem adja az igazgató úr. Igen, szóval rajongok az órákért! Nagyon megnyugtató, ahogy tiktakolnak. Főleg a digitálisakat szeretem, mert azoknak a legszebb a hangjuk. Ha lenne időm rá, talán gyűjteném is őket. Csak a kakukkos órától félek egy kicsit, mert olyan váratlanul tudnak előjönni a madarak a fészkükből. Jut eszembe, az igazgató bácsi szerint mit eszik a kakukk az órában?

– Félreértettél, fiam! – simogatta meg a fejét Dupladurr professzor. – A különóra az valami egészen más dolog. Igazából nem időmérésre szolgál, hanem oktatási célzatú tevékenység. Az pedig, hogy mit eszik a kakukk az órában a világegyetemnek akkora nagy rejtélye, hogy nem is érdemes foglalkozni vele, hiszen úgy sem lehet soha megoldani. De ha kíváncsi vagy az én véleményemre, szerintem semmit, csak éhezik, közben pedig várja, hogy kikakukkolhasson.

Heri elszégyellte magát, amikor rájött, hogy Dupladurr professzorhoz képest még milyen kisfiú is ő egyelőre.

– Ne keseredj el azért Heri, mert idióta vagy! – biztatta Dupladurr. – Én a te korodban például még lány voltam, ami ennél is sokkal rosszabb állapot.

– Nahát! – mondta döbbenten Heri. – Tényleg lánynak tetszett lenni az én koromban?

– Á, dehogy, csak ugrattalak! – nevetgélt Dupladurr professzor a pompás tréfán.

Heri is nevetett, mert elképzelte, milyen furán nézhetett volna ki Dupladurr professzor, ha tényleg kislány lett volna akkoriban. Lelki szemei előtt felrémlett egy kislány ruhába bújtatott tini-Dupladurr. Heri éktelenül röhögni kezdett, mert annyira vicces volt a nagy, hosszú, fehér szakállával és a két kis huncut copfjával együtt, amit elképzelt hozzá.

– Szerintem is! Annyira vicces, hogy mindjárt halálra kacarászom magamat – hahotázott Dupladurr, aki gondolatolvasó volt. – Állatira humoros látvány, ugye?

Amikor abbahagyták a hahotázást, Heri megkérdezte:

– Professzor úr, mi volt ez a fura varázslat, amivel utaztunk? Mik voltak ezek a körök? És az a fény?

– A varázseszköz neve: Fából Vaskarika. Én magam találtam ki. A működési elve hasonló más, egyéb teleportációs eszközökhöz, de működése közben teljes egészében kiküszöbölhető annak veszélye, hogy ismét egy budiba érkezz meg vele. Bizonyára észrevetted, hogy a szerkezet úgy működik, hogy lentről felfelé röpít, majd fentről lefelé mozgat, nem úgy, mint például a Tom-por, amikor is hatalmas, nagyerejű fenékberúgó erő hatására indulsz útnak, eltűnsz a téridőben, de végül lentől felfelé mozogva bukkanasz elő egy nem túl gusztos helyen, ami még akkor sem éppen az, ha netán nem használja senki.

Heri teljesen egyetértett, éppen ezért bólogatott.

– Örülök, hogy tetszik neked ez a Fából Vaskarika – mondta elégedetten Dupladurr professzor. Legközelebb Féregjáraton fogunk utazni. De most ezt nem tudjuk kipróbálni, mert a férgeket az irodámban felejtettem a fiókomban.

Heri megint áhitattal bámulhatott, de Dupladurr professzor megveregette a vállát.

– Hidd el fiam, nem nagy ügy ez a mágia. Van néhány alapvető varázslat, néhány alapelv, de mindegyik pofonegyszerű. Nyugodtan állíthatom, egyesek túlbonyolítják az egészet. Alapvetően minden nagyon egyszerű ezen a világon. Ha megtanulod a legfontosabb szabályt, hogy soha ne árts másoknak, a varázserőddel pedig az életet támogasd, és a jó ügyét szolgálj, akkor aztán szabadon kalandozhatsz, a mágia mindig segíteni fog. Ha azonban valaki csak saját magára gondol, és közben még az sem tántorítja el egoista céljaitól, hogy eközben másoknak szenvedést és halált hoz, akkor bizony elragadhatja őt a Setét Oldal. – Dupladurr professzor hirtelen Dark Faterre változott, és hangosan, szörcsögve kezdett el lélegezni.

– Gyere Lüke, állj át hozzám! Én majd móres re tanítalak, és levágom a kezedet!

Még mielőtt Heri megrettent volna, Dupladurr visszaváltozott igazgatóvá, és megint kacarászott egyet.

– Voltmárvoltot is elragadta a Setét Oldal? – kérdezte Heri, aki ismerte ugyan a Sört Wárszt, de soha nem vágyott rá, hogy élőben hallja a főgonosz nehézlégzését.

– Nem tudom... – felelte Dupladurr professzor.

– Szeretném hinni, hogy senki sem született eleve rossznak, velejéig gonosznak. Szeretném hinni, hogy minden kis csecsemő eredendően jó és tiszta lélek, akit legfeljebb csak a felnőttek gonoszsága tehet rosszá. Hiszem, hogy rossz, sötét, nincs is igazából, hogy a sötétség csak a fény hiánya, amikor az ember lelkében csak azért nem loboghat a szeretet lángja, mert belül hideg van, méghozzá azért, mert nincs szeretet. A sötétség csak egy hiányállapot. A fény hiánya. Ha fény van, ha szeretet van, akkor a sötétség magától megszűnik.

– Ezek nagyon szép gondolatok, igazgató úr! – lelkesedett Heri. – De ha ez így van, akkor Voltmárvolt miért lett ilyen gonosz?

– Sajnos azt hiszem, ilyenné tette őt az írói fantázia. Valójában állati jó fej ő is, öt gyereke van, három felesége, hobbija a papírszalvéta gyűjtés és a kötögetés. Ezen kívül minden évben vagyonának felét felajánlja a szegény bankárok segélyezésére, és szinte minden héten ötször vért is ad, hogy segíteni tudjon az éhező vámpirokon. Vegetáriánus, mert nem akarja bántani az állatokat. Sőt, növényeket sem eszik, mert azokat is annyira szereti, hogy ha egyet is megenne közülük, azonnal meghalna attól a mérhetetlen nagy fájdalomtól, amit az okozna neki, hogy egy védtelen és ártatlan élőlényt, amely épp úgy Isten teremtménye, ahogy minden élő ezen a világon, ő szenderítene jobblétre. Ezért csak gyümölcsöket fogyaszt és tejet iszik, mert azt állítja, életének fenntartása csakis így, ezen jámbor körülmények közepette lehetséges, hiszen emiatt nem kell semmi élőnek meghalnia. Hiszen a gyümölcsöt a növény, a tejet a tehén úgy adja neki oda, hogy nem kell ezért magát a teremtményt elpusztítania. Bár az Éhező Bocik Tej szövetsége és a Soha Ki Nem Kelt Növények Magalapítványa azt állítja, hogy egy nagy frászt van ez így. Na mindegy... Tegnap együtt teáztam vele a forgatási szünetben, úgyhogy nyugodtan mondhatom, remek fickó. Kiváló humora van, és olvasott, művelt ember, aki angolul, amerikaiul sőt ausztrál nyelven is remekül beszél, de még az új-zélandival is boldogul egy kicsit.

– Nem is gondoltam volna! – hitetlenkedett Heri.

– Egyébként igen sikeres színész, játszott már több híres filmben is – bólogatott Dupladurr. – Bár most egynek sem jut eszembe a címe...

Amikor ezt a témát is kitárgyalták, Dupladurr professzor feltette a kérdést:
– Fogadjunk, hogy fogalmad sincs róla, hogy miért jöttünk ide?
Heri bólintott.

– Ez egy nagyon különleges hely. Vagyis ez még nem az, de ha most szépen átsétálunk a másik jelenetbe, akkor te is rögvest megláthatod. Igen, így, nagyon jó, látom a rendező bácsi is integet, és már nem fogdossa az asszisztens néni fenekét, igen, köszönöm, hogy abbahagyta a gyerek előtt, hogy minden rendben.

– De hát mi ez a hely? – kérdezte Heri, aki már komolyan érdeklődött a nemiség iránt, de Dupladurr professzor erőnek erejével úgy irányította figyelmét, hogy inkább ne azt az erkölcstelen embert meg a macáját bámulja szájátátva.

– Ó, Heri, ez egy nagyon különleges hely. Olyan messze esik mindentől, hogy az ember már azt sem hallja, hogyan puffan. Látod amott azt a csillogást, azt a szép fényességet a felhők között? – mutatott göcsörtös ujjával az égre a professzor.

Heri látta, mert jó volt a szemüvege.

– Mi az ott? – kérdezte megbabonázva. Hatalmas, nagy, csillogó valami emelkedett ki a földből, amely valóban olyan magas volt, hogy jócskán a felhők fölé nyúlt, de még ott sem lehetett látni a tetejét.

– Az ott nem más, mint a mesebeli üveghegy. Mi most már azon is túl vagyunk!

– Hű! – kapaszkodott meg Heri a zsebében halkan pulzáló Szent Ebonitrúdban, amit varázspálca gyanánt forgatott mostanság. – Soha nem hittem volna, hogy tényleg ilyen messze is van valami. Azt hittem eddig, hogy ilyen csak a mesében létezik.

– Látod amott azt a kis állatot? – kérdezte Dupladurr professzor.

Heri odanézett.

– Hű! – mondta teljes átéléssel, amiért ezentúl magasabb gázsit is kapott. – Csak nem egy kurtafarkú kismalac az ott?

– De bizony, hogy az! – nevetett Dupladurr professzor.

– És hogy kerül ide? – kérdezte Heri áhítattal.

– Itt tenyészik – ismerte el Dupladurr professzor.

– Atya ég! Akkor mi most elképzelhetetlenül messzire vagyunk mindentől! – esett le hirtelen Herinek.

– Így van, fiam! Nagyon messze vagyunk mindentől és mindenkitől. Ez itt a világ vége, ahol nincs már más, csak egy kis tanya és a Büdi Babtó.

– Büdi Babtó? – kérdezte Heri meglepetten. – Az meg mi a csuda?

– Nem csuda az, Heri, hanem egy tó. Ez a neve! – derült rajta Dupladurr.

– És miért jöttünk ide, professzor úr? – kérdezte Heri Kókler rosszat sejtve.

– Azért, mert itt lakik a tóparton egy régi barátom, Hurrá Slukktor. Különös ember. Talán azt is mondhatnám, hogy különöc egy kicsit. Igazából azonban nem rossz lélek, de a bogarassága egyeseknek talán idegesítő lehet. Mi azért jöttünk ide kettesben, mert így talán jobban ki fogjuk bírni, mintha csak egyedül érkeztem volna. Figyeltél az előbb, igaz? Egyeseknek idegesítő lehet, de ketteseknek talán már nem annyira az!

Heri bólintott, de igazából még semmit sem értett.

– Hurrá Slukktor azért él itt, mert nem akarja, hogy bárki észrevegye vagy felismerje.

– De miért nem akarja? – kérdezte Heri csodálkozva.

– Azért fiam, mert nem tudom. Szerintem, van egy furcsa betegsége, ami magyarázatot adhat rá, hogy miért teszi ezt. Kezelték az ideg-elmén is de mindhiába. A Szt. Bingó Kórházban, mint ahogy magad is láttad, sajnos nem tudnak minden betegséget kikezelni, noha a legkiválóbb kuruzslók dolgoznak ott éjt nappallá téve. Hurrá problémájában azonban nem tudtak jelentősebb javulást elérni. Folyton folyvást elbújik a látogatói elől. Szó mi szó, nem álcázza valami tökéletesen magát, de eszedbe ne jusson szóvá tenni előtte, mert ez számára legalább akkora sértés volna, mintha valaki téged anyázna.

– Mindent értek! – bólogatott Heri. – Meg fogjuk látogatni, de úgy teszünk, mintha nem vennénk észre.

– Így van, fiam! – lelkesedett Dupladurr. – Bemegyünk a házába, és fennhangon szölongatni fogjuk. Közben én olyasmiket mondok majd, amiktől lehet, hogy égnek áll a hajad, de ne törődj vele, csak azért mondom, mert rá akarom beszélni Hurrát, hogy jöjjön velünk.

– Miért jöjjön velünk? – kíváncsiskodott Heri. – Nem jó neki itt?

– Szerintem, nem is jó neki itt... – mélázott el Dupladurr. – Biztos vagyok benne, hogy senki nem szerethet itt élni a világ végén, egy Büdi Babtó mellett, ahol a szag olyan, hogy... szóval, leírhatatlanul kibírhatatlan.

Heri sem írta le, de már érezte, mert annak ellenére, hogy lassan közeledtek a tóhoz, gyorsan érezni kezdték a brutális aromát.

Hát... Tényleg, nem lehetett nem érezni. Heri megtántorodott, de Dupladurr professzor elővett egy csipeszt a zsebéből, és a fiú orrára csippentette. Egy másikat is előhúzott onnan, majd azt a saját orrára illesztette.

Innentől kezdve orrhangon beszéltek mind a ketten:

– Begvagy Geri? – kérdezte Dubladurr.

– Beg Processzor úr! – veelde Geri.

– Bosd aggor tyere udánab – bonta a processzor.

Geri követte a dó belletti özsvényen a processzort, egészen addig, big a gázhoz nem érte. Duddág, hogy deb kell kopogdi. Ez azért völd, merd az ajdó nyidva bolt.

Bemendeg.

Odabent levették az orrcsipeszt.

Heri fájdalmasan masszírozta az orrát.

– Látszik rajtad, hogy soha nem szoktál orrcsipeszt viselni! – mosolygott Dupladurr.

Heri bólintott, és már éppen vissza akarta adni az orrcsipeszt, amikor Dupladurr intett neki, hogy nyugodtan tartsa csak meg, hiszen a visszaúton még remek szolgálatot tehet neki.

Heri eltette a hasznos kis eszközt. Ezután végighordozta szemüveges tekintetét a szobán, amellyel első pillantásra úgy látszott, hogy minden a legnagyobb rendben van. A berendezés egyszerűnek látszott, mégis jó ízlésről tanúskodott. A márványpadló makulátlanul tiszta volt, annyira, mintha egy takarítónő naponta minimum kétszer nyalta volna tisztára.

A szoba közepén régi, antik bútor állt, nemes fa keretből készült antik ülőgarnitúra, ülőfelületén látszott, hogy valaki állandóan a közepén foglalhatott helyet, mert az a része kissé ki volt már kopva. A meghittlen berendezett ülőalkalmatosságok által határolt négyzet közepén a többi bútor stílusához illeszkedő hangulatú asztal állt. A kandallóban tűz ropogott, kőből kirakott párkányának szélén temérdek gyertya állt. De nem csak álltak, hanem égtek is. Ezek a fényforrások és a szoba több pontján elhelyezett társaik is szinte nappali fénnel világították meg a helyiséget.

A falakon szép és értékes képek lógtak. Heri nem tudta, hogy pontosan miféle festmények lehetnek ezek, de úgy gondolta, hogy mivel sokkalta kivehetőbbek, mint amiket Dupladurr szobájában látott, bizonyára értékesebbek is azoknál. Aranyozott keretük ebben a környezetben nem tűnt hivalkodónak, mint ahogy az ablak előtt behúzott súlyos, drága anyagból készült, díszes, sötétítőfüggöny sem.

Az asztalon egy nyitott könyv volt belső oldalaira borítva, ami közvetett bizonyítékul szolgált arra nézve, hogy ebből nemrégiben valaki olvasott, ám hirtelen, nagy sietve letette az asztalra, méghozzá lefordítva, talán azért, hogy később tudja, hol tartott előtte az olvasásban.

– Milyen szép ház is ez! – mondta fennhangon Dupladurr professzor. – Milyen nagy kár, hogy senki sincs idehaza. – Az igazgató Herire nézett, mintha csak noszogatni akarná, hogy ő is mondjon már valamit.

– Bizony nagy kár! – mondta Heri is fennhangon, mert ennél jobb hirtelen nem jutott az eszébe.

Dupladurr odasétált egy állólámpához, és hosszan tanulmányozta. A lámpa látszólag egy szép műű, igényes darab volt, üvegburával a tetején. Heri legnagyobb megdöbbenésére Dupladurr nem vette észre vagy inkább nem akarta észrevenni, hogy az állólámpa egy házipapucsba bújtatott emberi lábban, vagyis kettőben végződik. Heri látta, hogy a professzor rezzenéstelen arccal, de továbbra is fennhangon azt mondja:

– Milyen szép lámpa! Biztosan nemrégiben vehette Hurrá, az én öreg barátom.

Heri nem szólt semmit, de igyekezett csendben maradni, nehogy hangosan felröhögjön.

Dupladurr tovább sétált a függönyhöz, és megsimogatta a szép és finom anyagot, amely alól szintén egy házipapucsba bújtatott láb lógott ki félig. Heri megrázta a fejét. Gyorsan hátrafordult, de az iménti helyen, ahol az előbb álltak, már nem volt ott a lámpa. Mintha kámforrá vált volna egyszerűen felszívódott!

Heri nagy szemeket meresztett, mert nem egészen értette, hogy mi történik itt. Visszafordult és Dupladurrat figyelte, aki megint fennhangon dicsérte a szép függönyt, és sajnálkozásának adott hangot, hogy nem találkozhat régi barátjával, Hurrá Slukkiporral.

Heri úgy érezte, mindjárt elröhögi magát.

Dupladurr a faragott szekrényhez sétált. Kinyitotta, de szándékosan nem akarta észrevenni, hogy a beakasztott ruhák mögött ott lapul egy ember, akinek természetesen véletlenül ismét kilógott a házipapucsba bújtatott lába. Komótosan becsukta a szekrényt, majd megint hangosan sajnálkozott, hogy milyen nagy kár, hogy nem találkozhat régi barátjával.

A továbbiakban Dupladurr megcsodált két faragott szobrot, amelyikből egy emberi könyök állt ki, a másik hátuljából pedig egy emberi fenék, de itt is úgy tett, mintha semmit sem látna.

Heri a hasát fogta és hangtalanul röhögött. Az arcát a kezébe temette, és igyekezett elrejteni, hogy vörös a feje a hullámokban rátörő röhögőgörcs folyamatos elfojtásától.

Dupladurr megcsóválta a fejét meg a farkát.

– Sajnos, Heri, hiába jöttünk. Hurrá biztosan elment valahová ügyeit intézni. Milyen nagy kár. Pedig ha találkoztunk volna vele, talán megemlítettem volna, hogy szívesen látnám Rokfortban. Egy remek állás várja, mert szeretném rábízni a Bajtalkészítés tantárgyat. De hát ha nincs itt, akkor nincs itt. Pedig professzori állást kapna, kiemelt fizetéssel, plusz jutalmak. Persze, lehet, hogy a havi kétszáz Peták nem sok, de hát ennél nem nagyon tudok többet adni.

– Próbáld csak meg! – szólalt meg egy hang a sarokban.

Heri nagy szemeket meresztett, mert úgy tűnt, mintha a könyvespolc beszélt volna. Arra gondolt, hogy talán ez is csak valami remek illúzió. A fiú arra alapozta gyanúját, hogy a könyvespolcnak emberi lábai voltak, természetesen házipapucsba bújtatva.

– Na, nem bánom, legyen háromszáz – fordított hátat a könyvespolcnak Dupladurr. – Persze, ha Hurrá itt lenne, nem biztos hogy elfogadná.

– De elfogadom, Krampusz, hogy az apád hétszentségit! – nevetett Hurrá Slukkipor, és átváltozott könyvespolcból lemezjátszóvá.

Dupladurr és Heri nagyot néztek, amikor tovább változott, és kisvártatva cipősszekrény lett belőle, aztán meg gyertyatartó, végül aranyhallá változott, amely fuldokolni kezdett az akváriumban.

– Segítsünk neki! – aggódott Heri, de felesleges volt a félelme, mert Hurrá Slukkipor rövidesen kilépett a hatalmas nagy tükörből, ami a szemközi falon lógott. Érdekes módon, eddig a tükör nem is látszott ott a falon, bizonyára valami mágia azt is elfedte a kíváncsi szemek elől.

– Krampusz Dupladurr! – lelkendezett Hurrá Sukkipor. – De rég találkoztunk, öreg cimborá!

– Hurrá Slukkipor! Ezer éve nem láttalak! – mondta látszólag meglepetten Dupladurr. – Már éppen azt hittem, hogy nem vagy itthon! Heri Kóklerrel éppen azon gondolkodtunk, hogy visszamegyünk Rokfortba.

– Heri Kókler? – meresztett nagy szemeket Hurrá Slukkipor. – Te volnál az? Ó, mennyire örülök, hogy élőben is láthatlak. Már rengeteget hallottam rólad. Azt beszélük, te fogod egyszer végleg eltörölni a föld színéről Netuddkit.

– Igyekszem, uram, igyekszem – húzta ki magát Heri, de közben szerényen mosolygott.

– Elvállalom az állást, Krampusz. De tudnod kell, hogy a pénz nem motivál, a szakmai kihívás az, ami igazából izgat. Mást kinevettem volna egy ilyen fizetés-ajánlat hallatán, de te kivétel vagy, barátom.

– Legyen négyszáz! – nevetett Dupladurr. – De egy árva Garassal sem tudok többet adni.

– Áll az alku! – mosolygott Hurrá Slukkipor. A két varázsló kezét rázott, majd némi cigánykodás után végül megegyeztek négyszázötvenhárom Petákban. Hurrá Slukkipor, aki még többször hangsúlyozta, hogy ő mennyire nem anyagiás, még azt is elérte, hogy illetménye a mindenkori inflációval arányos mértékben emelkedjen évente.

– Akkor hamarosan találkozunk – mondta Dupladurr, akin látszott, kissé szívja a fogát. – Most azonban mennünk kell, mert még sok a dolgunk.

Heri búcsút intett, és engedte, hogy Dupladurr professzor finoman maga után húzza egy csillag alakú kapun keresztül, amelynek másik oldalán egyszerűen kiléptek egy másik téridő pontba.

Heri nagy szemeket meresztett, amikor meglátta, hogy hová érkeztek.

7. Haverock

– Gondoltam, örülni fogsz a barátaidnak, hiszen már legalább öt napja nem láttad őket! – somolygott Dupladurr professzor, amikor megérkeztek egy kacsalábon forgó kastélyhoz.

– A barátaimnak? – értetlenkedett Heri. – Kikre tetszik gondolni?

– Természetesen a kilencesikrekre, akik legalább olyan mély haverjaid neked, mint nekem Cotton professzor.

Heri fintorgott, pofákat vágott, öklendezett, és halkán fújolt.

– Cotton professzor hűségéhez kétség sem férhet, fiam – nevetett Dupladurr professzor. – Tudom, hogy te sajnos nem kedveled annyira őt, mint amennyire megérdemelné ez a drága jó ember, de remélem, ez a kis feszültség, ami őt éve fennáll köztetek, idővel majd megszűnik, és a továbbiakban sem fogjátok soha megölni egymást.

– Remélem – morogta Heri, aki annyira szerette Cotton professzort, mint hasmenéses ember a köhögési rohamokat.

– Nem is örülsz, hogy ide jöttünk? – terelte el a szót az igazgató. – A barátaid tudtommal már türelmetlenül várnak.

– Dehogynem, professzor úr! – mondta Heri, és igyekezett a lelkében a Cotton iránt érzett mérhetetlen utálatot a barátai iránt érzett hatalmas szeretettel felülmúlni.

– Mit szólsz, milyen remek kis vityillót építettek a régi helyén? – kérdezte Dupladurr.

– Nem rossz, nem rossz, de azért van lehet odabent, meg Heri. – Én biztos, hogy egy idő után hajolnék az ablakon és kidobnám a taccsot. De az is lehet, hogy ki se hajolnék, csak odabent dobnám ki.

– Valójában nem az épület forog, hanem mi forgunk itt körülötte – nevetett Dupladurr. – Látom rajtad, hogy meglepődtél azon, amit mondtam, de ez az igazság.

– Hogy tetszik mondani? – hökkent meg tényleg Heri, aki józan paraszti ésszel azt gondolta, hogy a kacsalábon forgó kastélyok egy gigantikus kacsalábon szoktak forogni. Minden valamire való mesében előfordul legalább egy ilyen objektum, de a jobbakban néha több is. Mint ahogy ez is, itt előtte, úgy tűnt, azon forog.

– A költségek csökkentése miatt végül úgy határozott Mr. Ribizly, hogy a kacsalábon való forgást egy jóval olcsóbb, de mégis a forgás illúzióját keltő megoldással fogja kiváltani.

– De hiszen forog... – vetette közbe Heri.

– Valóban forog, de mint mondtam, nem a kastély, hanem mi forgunk körülötte. Úgy van kialakítva a kastély körüli terület, hogy a forgósínpadhoz hasonló forgató berendezés folyamatos mozgásban tartja a környéket, amely körbe-körbe forog azokkal, akik a kastély közelébe érkeznek, így olyan illúzió éri őket, mintha a kastély forogna, nem pedig ők.

– Fantasztikus! – lelkesedett Heri, amikor egyszer csak észrevette a kastély és a környező tereptárgyak együttes, illetve külön-külön történő megfigyelése segítségével, hogy valóban, itt egy hatalmas nagy illúzió esete forog fenn. Illetve, hogy nem forog, de mégis úgy tűnik, hogy azt csinálja.

Dupladurr professzor előhúzta köpenyének zsebéből a varázspálcáját és megsuhogtatta.

– Most jeleztem érkezésünket a ház asszonyának, Mrs. Ribizlynek – magyarázta Dupladurr. – Diszkrét bimbammolással adom tudtára a házban lévőeknek a jövetelünket...

Heri ebben a pillanatban észrevette, hogy a forgás lelassult, majd hamarosan meg is állt.

– Most már bemehetünk – mondta Dupladurr professzor. – Remélem, deaktiválták az aknamezőt is...

– Aknamezőt? – sápadt el Heri. – Csak reméli?

Dupladurr csak nevetett, mert szeretett nevetni.

– Bizony, ezt az *aknamezőt* még a tavasszal telepítették, azóta pedig szépen kifejlődött, úgyhogy aki erre téved, és rossz szándékkal be meri tenni a lábát, az úgy felrobban, hogy kiskanállal sem lesz érdemes összeszedni a darabjait.

– De hát miért kellett aknamezőt telepíteni a házuk köré? – kérdezte Heri.

– Két okból is – mondta Dupladurr professzor. – Egyrészt, mert a közeli bányában, amit hamarosan be fognak zárni, most akciós áron lehetett *aknákat* kapni. Másrészt biztonsági okokból.

– És a mágia? – kérdezte Heri. – Az nem nyújt elegendő védelmet?

– A kettős védelem minden esetben több, mint az egyszeres védelem – mondta bölcsen Dupladurr. – Ezt jegyezd meg nagyon, fiam. Sőt, védj az agyadba! Egyszer talán még szükséged lesz rá, hogy magad is így jársz el. Heri pici vésőt és kalapácsot vett elő a hátizsákjából. Lecsavarta a fejét, egy csavarhúzóval felnyitotta a koponyáját. Kivette az agyát, majd az imént felsorolt eszközök segítségével ügyesen az agyába véste, amit az igazgató mondott. Amikor megvolt az egésszel, Dupladurr professzor átvezette az aknamezőn, amelyet szerencsére tényleg kikapcsoltak, hiszen érezhető módon nem robbant fel alattuk.

Amikor Dupladurr professzor a kopogatóval kopogott az impozáns méretű bejárati ajtón, odabentről meglepett hang kiabált ki.

– Ki az? Ki az?

– Csak mi vagyunk azok, Muci – felelte barátságos hangon Dupladurr professzor.

Heri elvigyorodott, mert Mrs. Ribizlynek olyan vicces volt a keresztnéve, hogy nevetetnékje támadt, amikor meghallotta.

Odabentről lábdobogás hallatszott, kisvártatva biztonsági tolóretesz elhúzásának zaja, halk kattanás, majd kulcs csörgése jelezte, hogy az ajtó nyitható állapotba került.

– Nahát! Krampusz! És Heri! – sápadt el Muci, azaz, Mrs. Ribizly, amikor végre kinyitotta azt a nyavalyás ajtót, és döbbsen rájuk meredt.

– Miért ez a riadalom? – kérdezte Dupladurr kissé csodálkozva. – Talán alkalmatlan időpontban merészteltük megzavarni nyugalmadat?

– Ó, dehogy, dehogy... – sápadt el még jobban Mrs. Ribizly. – Mindössze csak arról van szó, hogy elfelejtettem kikapcsolni az aknamezőt.

Most Heri és Dupladurr sápadtak el.

– De hiszen jeleztem egy diszkrét bimbammolással, hogy megérkeztünk! – hebegte Dupladurr.

– Semmit sem hallottam, mert olyan ricsaj van odabent, hogy lassan már a saját gondolataimat sem hallom – szabadkozott Mrs. Ribizly. – Az ikrek és a kis Genny rockbandát alapítottak, és mint ahogy ők állítják, egész nap zenélnek. De szerintem nem zenélnek, hanem zajonganak.

– Ezek szerint, majdnem meghaltunk! – hebegte Heri, miközben elkerekedett a szeme rémületében.

– Ó, te kis drága! – ölelte dús keblére Mrs. Ribizly Herit. – Egyáltalán nem biztos, hogy meghaltál volna. Sokkal valószínűbb, hogy a felrobbanó aknák letépték volna a lábadat. Esetleg mindkettőt. Netán a két lábadat és az egyik kezedet, de persze az is előfordulhatott volna, hogy mindkét kezedet és a két lábadat. De a törzsednek szinte biztos, hogy semmi baja nem esett volna. Azon kívül, persze, hogy megég...

Herit ezek a lehetőségek és variációk egyáltalán nem nyugtatták meg. Remegett, akár a nyárfalevél.

Dupladurr csak a fejét csóválta, a homlokát láthatóan kiverte a víz.

– Nagy szerencsénk volt! – jegyezte meg megkönnyebbülten.

– Pedig a forgás is megállt – hebegte Heri. – Én is azt gondoltam, ez azt jelenti, hogy szabad az út befelé.

– Ó, kedveském! – szabadkozott Mrs. Ribizly. – Sajnos a forgás időnként valamiért megakad. Biztosan ilyenkor porszem kerül a gépezetbe és ettől recsegnéi kezdenek azok a huncut kis fogaskerekek. De általában magától megindul újra, úgyhogy még nem hívtuk ki hozzá a szerelőt.

– Majdnem félreértés *áldozatai* lettünk – eresztett meg egy félmosolyt Dupladurr. – De a lényeg, hogy itt vagyunk. Most már ne rettegjünk amiatt, ami már elmúlt. Szerencsésen megúsztuk, a legjobb, ha lezárjuk ezt a témát. – Láthatóan akart mondani még valamit, amikor felpattant az ajtó, és a kilencesikrek valamint a kis Genny olyan szolidan viharzottak be, mint egy ötös erősségű hurrikán.

– Heri! Heri! – ordították, ahogy a torkukon kifért, és mindannyian egyszerre vetették magukat a fiú nyakába. Amikor már majdnem fulladás és összenyomás általi halált okoztak neki, sietve lemásztak róla. Amikor észrevették, hogy itt van ő is, tisztelettel üdvözölték Dupladurr professzort, aki Heri Kóklerhez hasonló módon elámulva bámulta, hogy miféle átalakuláson mentek keresztül ezek a gyerekek.

– Controlles! – hebegte Heri, és hitetlenkedve bámulta barátját.

– Igen, Heri? – kérdezte Controlles. – Miért nézel úgy rám, mintha nem tetszene neked a hosszú vörös hajam, a szakadt bőrdzsekim, a vagesz gatyaszom és a szegecsekkel kivert diszkrét csuklóvédőim? Vagy netán a gyűrűim, igen, tényleg tíz darab van, minden ujjamon egy, esetleg a vastag acélláncom idegesít? Nem, nem akarom hallani tőled is, hogy a szögekkel kivert kutyanyakörvem ugyan úgy megbotránkoztat téged is, mint Anyát!...

Heri nem jutott szóhoz egy darabig. Csak bámulta a többi srácot. Hebegett, szólni akart, de nem tudott. Capslock, Altefnég, Overlay, Pageup és

Pageupdown, Shift, Delete és Backspace is pont úgy néztek ki, mint Controlles. Mivel ikrek voltak, ez nem volt nagy újdonság, de az, hogy a ruházatuk is ennyire hasonló lett, az már több mint meglepő volt.

– Őőőő – mondta Heri, de nem tudta befejezni, mert pillantása a kis Gennyre esett, aki olyan dögösen nézett ki, hogy Herinek kis híján kiesett a szeme. A kis Genny vadul ki volt rúszozva, ráadásul több réteg szemfestéket is elpocsékolat magára abból a méregdrága anyagból, ami akkora nagy márka volt, hogy anyukája is csak szőkőévenként egyszer használta, hogy tovább tartson. A kis csaj teleaggatta a testét mindenféle bizzuval, a köldökéből pedig vadító piercing villant elő. De ez még egy fokkal jobban állt neki, mint az orrkarika és a nyelvébe fűrt kis ezüst bigyó, amitől a kiejtése is olyan fura lett.

– Hejjó Heji! Hony vany?

– Én... – hebegte Heri, de rá kellett jönnie, hogy nem igen tud szólni.

– Mondd, hogy állati jól nézünk ki! – veregette meg Heri hátát Controlles.

Heri szólásra nyitott a száját, de továbbra is csak nyögni tudott.

– És ha még hallanád a zenénket! – áradozott Capslock. – Hihetetlen, hogy micsoda kemény rockot tudunk játszani.

– És ha hallanád, hogy a kis Genny hogy tud énekelni playbackről! – zengtek ódákat a hugicájukról a többiek.

Heri meglepettnek látszott. Sok mindenre számított, de arra, hogy a legmélyebb haverjai rockbandát fognak alakítani, amíg ő távol van, nos, arra egyáltalán nem gondolt.

– Megirigyelték a Kelly Familyt – heherészett Mrs. Ribizly.

Az ikrek és a kis Genny szépen körbevették korunk hőseit, és hiába is ellenkezett volna, még szerencse, hogy nem tette ezt, betuszkolták a szobába. Az ajtó becsukódott, odabentről pedig nemsokára olyan hangos rockzene hallatszott ki, hogy Mrs. Ribizly kénytelen volt megkérni Dupladurr professzort, hogy legyen olyan kedves a fülébe dugni az ujját. A professzor örömmel sietett igen kedves ismerősi segítségére. Mrs. Ribizly pedig igen hálás volt, és nagyokat sóhajtozva fejezte ki hatalmas örömét, amiért ez a derék igazgató amolyan, „ahol tudok, segítek” alapon könnyített rajta.

Valójában persze nem az ujját dugta a fülébe a huncut Dupladurr.

Sőt, töredelmesen azt is be kell vallanunk, hogy nem is a fülébe dugta nem az ujját. De hát minek kellene ezt a kérdést tovább feszegetnünk, hogy mit és hová dugott be, amikor az ikrek, a kis Genny és Heri annyira jól elszőrakoztak odabent, hogy egy szagukat sem lehetett hallani.

Közben pedig a szegény, a sok igazgatásban és a rengeteg magas szintű varázslástól megfáradt Dupladurr professzor és a HTB-ként a háztartási munka oltárán életenergiáit elpocsékoló Mrs. Ribizly is vidáman töltötték az időt, amíg Mr. Ribizly is megérkezett.

De ő nem érkezett meg, hanem a postás jött helyette.

Betoppánása teljesen váratlan volt, hiszen errefelé sohasem járt postás, csak és kizárólag postabaglyok teljesítettek szolgálatot. A postás ellenben mégis ide vetődött, noha nem önszántából tette ezt. Nem nagy durranás, gondolhatná az ember, de ez mégiscsak az volt. Jövetelét ugyanis hatalmas nagy robbanás előzte meg, majd süvítés hallatszott, és utána érkezett meg a postás.

Még hozzá a csukott ablakon keresztül!

Jött volna, ha nem véti el a nyílászárót, és nem a falon üt inkább jókora lyukat.

Dupladurr professzor és Mrs. Ribizly a legnagyobb örömmel fogadták. Valójában egymásnak örültek éppen így, amikor megjött a postás.

Nem, nem a golya hozta, hanem kerékpárral jött.

Illetve repült.

Berepült az ágyba, majd elpattant onnan, és fejfelé előre beleállt a falba.

Szegény! Olyan látványt nyújtott a nagy, kitárt karjaival, mint az a szép madár, az albatrosz.

De ő inkább falbatrosz lett.

Még mindene mozgott, amikor kirángatták.

– Hujjuj! – sápadt el Mrs. Ribizly. – Ez a héten már a harmadik halott postás!

8. Picike halál

– Segítség! – jajongott a szerencsétlen postás, de nem kellett félnie, mert jó kezekben volt.

– Segítünk! – mondta határozottan Dupladurr, és elővette a varázspálcáját.

– No, de Krampusz! – sikkantott fel pironkodva Muci, mire Dupladurr zavartan köhintett, eltette a varázspálcáját és azt a másikat vette elő, amivel varázsolni lehetett.

– Pardon! – mondta kissé indiszponáltan Dupladurr, aki vén kecske volt már, de azért ha lehetett, mindig megnyalta a showt.

Most viszont már túl volt a megnyaláson, úgyhogy inkább varázsolni kezdett.

Éppen idejében, mert a postás már kezdett meghalni, ami cseppet sem volt jó előjel.

– *Redisztribúció!* – rikkantotta Dupladurr, mire a postásra rácsavarodott, helyenként rá is olvadt kerékpár roncsa hirtelen cseppfolyóssá vált. Fogta magát, majd szép komótosan lefolyt a padlóra, ahol a kerékpár molekulák lassanként egy növekedő kerékpár-folyadék tócsává álltak össze.

– Hhh – lélegzett fel a szegény közalkalmazott, de amikor meglátta járművét, sírva fakadt.

– Jaj, a bringám! Ó, mivé lettél drága kis biciklim?

– *Konfiguráció!* – rikkantotta Dupladurr, mire a kerékpár varázslatos gyorsasággal, mintha a kerékpár atomokat valamiféle láthatatlan varázserő hajtáná, újra összeállt. Lássatok csodát! Egyszeriben egy vadi új kétkerekű állt kitémasztójára támaszkodva a szoba közepén. Nem csak a váza, de még a gumija is új volt!

– Hebegte a postás hitetlenkedve. Látszott rajta, annyira örül, hogy teljesen megfélemedezett a nyaki vénájából szép kis szőkőkútként spriccelő paradicsomszöszről, ami itt a vért helyettesítette, de csak azért, hogy a látvány ne legyen annyira sokkoló.

– Jaj, Krampusz! – siránkozott Mrs. Ribizly, aki ugyan maga is képzett boszorkány volt, de most képtelen volt varázsserejével gyógyítani. Bármikor képes volt rá egyébként, csak akkor nem, ha vészhelyzet állt elő. Szakasztott olyan volt, mint egyes pepita hajú női sofőrök, akik ha váratlan forgalmi helyzet adódott, kormányzás helyett inkább sikoltoztak, és eltakarták kezükkel a szemüket, hogy ne is lássák, kinek mennek neki vagy kit ütnek el ebben a negatív módon megváltozott tudatállapotban.

Dupladurr professzor azonban nem hiába volt a világ egyik legszuperebb varázslója. Meglengette a pálcáját, és a vérszegénnyé vált postás felé suhintott kettőt.

Nem, valójában három suhintott.

Ráadásul pedig kettőt belerúgott.

A postás, aki egy bajszos fiatalember volt, és kissé hasonlított Freddy Mercuryra, halkan haldoklott.

Dupladurr professzor pálcájából azonban vékony, fehér fénysugár áramlott ki, és lassan körbevette a fiatalember testét. A postás láthatóan

enygyedt, a szeme fennakadt. Üveges tekintettel meredt a semmibe. De a teste hirtelen gyógyulni kezdett. A sérülései, a horzsolásai, a leszakadt lába és a két keze fényleni kezdett, majd szolid reccsenések közepette minden porcikája vissza-ugrott a helyére. A spriccelő nyaka sem spriccelt már, látható volt a jelentős mértékű formajavulás. Amikor az egész gyógyítás megtörtént, a fiatalember hirtelen összerándult, majd pislogott kettőt és döbbsen nézett a két varázslóra.

– Maguk meg kicsodák? – kérdezte.

– Jómagam Krampusz Dupladurr vagyok, ez a finom hölgy pedig – Dupladurr huncutkodva feléje pillantott, és megnyalta a száját – Mrs. Muci Ribizly.

– Mit akarnak tőlem? – kérdezte riadtan a postás.

Dupladurr és Mrs. Ribizly összenéztek.

– Ezt mi is kérdezhetnék magától – nevetett Dupladurr professzor.

– Hogyhogy? – hökkent meg a postás. Látszott rajta, hogy semmit sem ért az egészből.

– Néhány perccel ezelőtt, uraságod egyszerűen berepült ide a falon keresztül. Igen, az a nagy lyuk volt az, amelyen keresztül kerékpárostól levelestől, nyugdíjastól, utalványostól ide tetszett látogatni hozzánk – magyarázta Mrs. Ribizly.

– Lehetetlen! – rázta a fejét a postás. – Hiszen világosan emlékszem, hogy nem repültem. Különben is, tériszonyom van. De rémlik valami! Nyugodtan kerékpároztam a mezőn, amikor egyszer csak durranást hallottam. Utána minden kiesett. Mint ahogy a fogaim is...

– Sajnos azt kell feltételezzük, hogy az aknamezőre tetszett tévedni... – tárta szét a kezét Dupladurr.

– Aknamezőre? – meresztett nagy szemeket a postás. – Hogy érti ezt, uram?

– A ház köré aknamezőt telepítettek a házigazdák, mert mostanában sok errefelé a gyanús alak, a betörések is megszorodtak. Egyszerű óvintézkedés, szinte olyan általános, mint máshol a riasztórendszer vagy az elektromos kerítés, netán a harapós kutya.

A postás hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Maguk aztán nem normálisak, de tényleg! Jelenteni fogom a feletteseimnek!

– Ne hamarkodja el a dolgot, barátom! – kedveskedett barátkozó hangon Dupladurr professzor. – Gondoljon inkább arra, hogy megmentettük az életét, és ezért nagyfokú hálával tartozik nekünk.

– Hát... igen... köszönöm – morogta a postás. (Valami harapós kutyától leshette el a morgást, mert nagyon jól csinálta.)

– És nem csak az életét mentettük meg, hanem a kerékpárját is! – folytatta Dupladurr professzor. – Gondoljon csak arra, hogy mire menne a kerékpárja nélkül! Földönfutóvá válna! Még a munkáját is bizonyosan elveszítené, és mehetne gyalogos futárnak vagy gázóra leolvasónak!

– Hmm... tényleg... – hümmögte a postás. Óvatosan megtapogatta a testét, majd elégedetten vette tudomásul, hogy mindene megvan. Még az sem zavarta különösebben, hogy most már nem Freddy Mercuryra hasonlított, hanem inkább Jennifer Lopezre. Elégedetten tapogatta meg a melleit, csak az alsónadrágjában lepődött meg egy kicsit.

Na jó, nem is kicsit.

– Köszönöm, hogy megmentettek! – hálálkodott. – De azért nem ártott volna eldönteni, hogy milyen nemű is legyek!

Dupladurr igazat adott neki, és végleg nővé változtatta. Még a ruháját is. Na, ekkor kezdődtek a gondok.

– Juji, de izgi! – örömködött a postás. – Soha többé nem kell kukucskálnom a női fürdőben, bármikor bemehetek, és még ki sem dobhatnak!

A postás, aki innentől kezdve nővé vált, meglátta a kerékpárját és halkán felsikkantott. De amikor a kétkerekű munkaeszközt immár tüzetesebben kezdte el vizsgálgatni, lassanként elkomorult a tekintete.

– Nem! Ez nem lehet igaz! – kiáltott fel. – Mit tettek a kerékpárommal?

– Egyszerűen újjávarázsoltam! – mondta némi büszkeséggel a hangjában, az igazságnak megfelelően, Dupladurr professzor.

A postás káromkodni kezdett, mint egy nő.

– Ó, hogy a huncut életbe! Hát maga aztán szépen tönkretette a járművem!

– Hogyhogy? – lepődött meg őszintén Rokfort igazgatója.

– Nézze ezt a kormányt, uram!

– Nézem – mondta türelmesen Dupladurr.

– És mondja, mit lát? – kérdezte ingerülten a postásnő.

– Egy kormány? – kérdezte aggódva Dupladurr.

– Persze hogy az! – felelte amaz. – De nézze csak meg jobban!

Dupladurr közelebb hajolt, megnézte, de nem látott semmi különöset.

– Mi a gond vele? – kérdezte mérhetetlen türelemmel.

– Ez a kormány ezüstösen csillog, a régi ellenben szép, matt fényű volt!

– De hát azt hittem, a szép, új, csillogó jobban fog tetszeni uraságodnak, azaz, önnek, hölgyem... – védekezett Dupladurr.

– Maga csak ne akarja megmondani nekem, hogy mi a szép és mi nem – emelte fel a hangját a postás. – Nézze meg az ülést inkább!

– Jaj, azzal is van netán valami baj? – aggodalmaskodott Dupladurr, és a kezét tördelte közben.

– Már hogy ne volna! – mérgelődött a postás. – Látja? Teljesen új!

– És az miért baj? – kérdezte türelemmel Dupladurr professzor.

– Azért, mert az új ülés még nincs bejáratva és töri az ember popsikáját! Évek óta puhítottam a régit, maga meg most jön, és tönkreteszi az eddigi puhító munkámat!

– Sajnálom! – mondta őszintén Dupladurr. – Igazán nem akartam önnek rosszat tenni! Sem az ülepének...

– Nem akarta, nem akarta, de mégiscsak megtette! – zsörtölődött amaz. Nézte, vizsgálgatta a járgányát, majd hirtelen idegesen hadonászni kezdett.

– Nem, ezt már tényleg nem akarom elhinni!

– Mit? – kérdezte aggódva Dupladurr.

– A csengőt! – emelte az égre a kezét a postás nő, de csak a plafont látta, nem az eget.

– Látom – mondta angyali nyugalommal Dupladurr. – Szép, új, a réginél sokkal jobban néz ki, a hangja pedig pompás, szinte nem is csengő, hanem már-már egy igazi dallamkürt. – Dupladurr gyermeki örömmel kipróbálta, majd értetlenkedve nézett a morózus hangulatban lévő postásra. – Mi a gond vele?

– Kétségtelen, hogy szép a hangja, de mégis használhatatlan ott, ahol van! Eddig a bal kezemmel csengettem vele, mert a jobb kezemmel az utánam loholó kutyákkal szoktam küzdeni. De maga most megcserélte a csengő helyét és a jobb kezemhez szerelte! Képtelen vagyok jobb kézzel csengetni, mint ahogy bal kézzel sem tudom a kutyákat távol tartani magamtól. Ezért ez a csengő most életveszélyes. Arra kell gondoljak, hogy maga a halálokat akarja!

– Sajnálom! Soha nem akarnék ilyet... – szomorodott el Dupladurr, majd hirtelen felderül az arca.

– De remélem, az új gumik azért tetszenek?
– Új gumik? – kapott a fejéhez a postás! – Atya világ! Hát mit vétettem én, hogy most meg új gumikat kapok a kerékpáromra?
– Magam sem értem miért, de azt hittem, örülni fog neki... – mormogta a professzor.
– Már hogy a jó életben örülnék neki? – tárta szét a kezét ez a nőnemű problémátömeg – Ez a gumi sokkal vastagabb, mint a régi.
– Ez nem lehet baj? – vetette közbe Dupladurr. – Hiszen a vastagabb, szélesebb gumi jobban tapad, kegyed pedig biztonságosabban közlekedhet a kerékpárjával.
Mrs. Ribizly eddig nem szólt egy árva szót sem, most is csak egyetértően bólogatott és hümmögött.
– Maga meg csak ne értsen vele egyet! – heveskedett a postásnő. – Nézze meg ezeket a gumikat! Olyan szélesek, hogy legalább kétszer nagyobb a kerekek gördülési ellenállása, mert arányosan megnőtt a talajjal érintkező felület. Na, mi következik ebből? – kérdezte a nagy szemeket meresztő Mrs. Ribizly.
– Az, hogy maga egy hálátlan, goromba fráter! – mondta Mrs. Ribizly.
– Nem, dehogy is! – kiabált most már a postásnő idegesen. – Az következik belőle, hogy a kerékpárt legalább kétszer nehezebb így hajtani. Minden áldott nap kétszer jobban ki fogok fáradni, aminek az lesz az eredménye, hogy kétszer annyira el fog használódni a szervezetem, így a hosszú békés öregkort nem fogom megérni, hanem ehelyett értelmetlenül fiatalon, tragikus hirtelenséggel fogok elhunyni. Mindez maga miatt!
Dupladurr sajnálkozva rágta a szája szélét. Már éppen mondani akart valamit, amikor Mrs. Ribizly elővette a varázspálcáját, majd hirtelen mozdulattal a postásba dugta. A postás először nagyon meglepődött. Eddigi élete folyamán már megkergették kutyák, megverték ideges nyugdíjasok, amiért későn hozta a nyugdíjat, egyszer elütötte egy kamion, és most legutóbb felrobbant egy aknamezőn. De még soha senki nem dugott bele varázspálcát. Fel is akadt a szeme rendesen.
– De Muci! – tiltakozott Dupladurr. – Nem kellene!
De már késő volt! Mrs. Ribizly egy ügyes varázslattal bagollyá változtatta a postást, aki huhogva kirepült azon a lyukon, amelyet kerékpáron repülő postásként ütött nemrégiben a falon.
– *Kőművesz Kelemenusz Pluss!* – búbjakarta meg a falat Dupladurr professzor, mire a fal azonnal visszaépült, úgy, mintha soha senki nem ütött volna rajta bazi lyukat.
– Már nem bírtam hallgatni, hogy mindenbe beleköt... – mondta harciasan Mrs. Ribizly.
– Akkor szakasztott olyan, mint egy nagymama... – nevetgélt saját kis tréfáján Dupladurr. – Az is mindenbe beleköt.
– Krampusz, Krampusz, te kis humoros! – kacsintott rá vidáman Mrs. Ribizly.
Dupladurr hálásan mosolygott, mert általában soha senki nem szokott nevetni a tréfáin.
– Még egy menet? – kérdezte a ház asszonya. – A férjem csak öt perc múlva ér haza...
– Az én koromban már nem árt az óvatosság! – rázta a fejét Dupladurr. – Tudni kell, hogy meddig bírja ez az öreg test. Tíznel már meg kell állni, azt hiszem... – mosolygott az igazgató.
Az ajtón ebben a pillanatban kopogtak, és hamarosan az összes gyerek beözönlött rajta.
– Nahát! – lepődött meg Controlles. – Mit keres itt ez a kerékpár?
– Nem sokat, fiam, nem sokat! – nevetett rá az anyja. – Dupladurr professzor úr éppen azon igyekezik, hogy átalakítsa nekem szobakerékpárrá. Igaz, Krampusz?
– Hogyne, Muci – bólogatott szaporán Dupladurr. – Már órák óta dolgozom az ügyön, de úgy érzem, most mindjárt sikerülni fog.
A gyerekek áhítattal nézték, amint az igazgató bácsi varázsolni kezdett. Felemelte a varázspálcáját, majd kettőt suhintott, közben pedig varázsigéket motyogott.
Legnagyobb meglepetésükre a kerékpár felfénylett, majd egy remek kis kondigép állt kisvártatva a helyén.
– Ó, Krampusz! Ez sokkal jobb, mint egy szobakerékpár! – lelkesedett Mrs. Ribizly.
Dupladurr csak szerényen vigyorgott és halkán megjegyezte:
– Jó tett helyébe jót várj...
Ebben a pillanatban lépett be a szobába Mr. Ribizly. Látszott rajta, hogy kissé feldúlt.
– Mi történt, drágám? – kérdezte az az álnok, fehértájú, szapora neje.
– Képzeld el, mi történt! – újságolta Mr. Ribizly. – Sétálok hazafelé, békésen, lassan, ahogy mindig szoktam munkából jövet, és egyszer csak mit látok? Egy bagoly csapott le rám a derült égből, emberi nyelven káromkodott, és azt állította, hogy ő valójában egy postás, akit elvarázsoltak, a kerékpárját pedig ellopták.
– Nahát, ez igazán érdekes történet, Arszőr! – vont fel a szemöldökét Dupladurr professzor. – Netán mondott még ezen kívül is valamit az az állat?
– Mondott volna, de én annyira meglepődtem tőle, hogy önvédelemből véletlenül szappanbuborékká varázsoltam, ami két másodperc múlva kipukkadt.
– Szomorú történet! – rázta a fejét Dupladurr. – Én is olvastam a Reggeli Kacsamagazinban, hogy egyre több a selejtes postabagoly. Ma már a postások rosszul bírják szellemileg és fizikailag is, ha bagollyá varázsolják őket. El nem tudom képzelni, hogy vajon mi okozza a gondokat... Persze, te is tudod Arszőr, hogy nem sikerülhet minden varázslás. Az orvosok is így vannak az operációval...
Arszőr bácsi ekkor látta meg a kondigépet.
– Dupladurr professzor ajándéka a családuknak – duruzsolta Mrs. Ribizly.
– Ugye, milyen remek kis eszköz? Ha rendszeresen gyúrtok rajta, még az is lehet, hogy hamarosan veletek lesz az erő – poénkodott Dupladurr.
Mindenki nevetett, kivéve a postást, akiből szellem lett, épp erre kísértett, és máris nagyon utálta a szellemességeket.
Ekkor csengettek az ajtón.
– Szaladj fiam, Controlles! – intett neki az apja. – Menj, nézd meg, hogy ki a csoda az!
Controlles, aki engedelmes, jó fiú volt, azonnal szót fogadott. Ment ajtót nyitni, olyan nagy kedvvel, hogy öröm volt nézni.
Komótosan kinyitotta az ajtót, de hirtelen hátrahőkölt. Szinte felkiáltott meglepetésében, annyira megdöbbenett az, amit látott. Az ajtóban ugyanis egy picike halál állt.
Controlles először tévovázott, arra gondolt, hogy ez valami tévedés lehet, de amikor jobban megnézte a picike halált, rá kellett döbbsennie, hogy ez tényleg egy picike halál. Mindössze húsz centi alacsony volt, de egyébként minden stimmelt. Csuklya volt a koponyáján, a kezében csontos ujjacskáival apró kis kaszát szorongatott.
– Jaj, ne! – sírta el magát Controlles! – Még nem akarok meghalni!
– Nem beszarni! – vihogott a picike halál. – A tengerimalacért jöttem.

Másnap, amikor a ház összes vendége örök búcsút vett a tengerimalactól, amelynek a lelkét tegnap ugye elragadta a picike halál, az élet visszatért megszokott kerékvágásába.

Nem, postások már nem jöttek!

Ennek az lehetett az oka, hogy az aknazárat feloldották, és inkább egy mágikus erejű riasztórendszerrel helyettesítették ezt a kissé brutálisnak és nagyon materiálisnak ható biztonsági felszerelést. Az új riasztórendszer legfontosabb eleme egy módosított postabagoly volt, amelyet sasszemmel láttak el, majd fellőtték a világűrbe, ahol geostacionárius pályára állt. Úgy keringett a Föld körül, hogy mindig csak egy adott pont, tehát a Ribizly ház felett lebegett. Így képessé vált arra, hogy állandóan megfigyelhesse a házat. Igen ám, csak hogy odafönt ritka volt a levegő, sőt valójában teljes mértékben hiányzott, a hőmérséklet pedig annyira alacsony volt, hogy az állatból rövid úton mirelitbagoly lett. Ezt csak az állatvédők tiltakozása miatti páni félelem, és az azt követő jogi retorzióktól való rettegés okán nem említettük idáig, de most, hogy már megdőglött szegény pára, úgys mindegy.

Más megoldást kellett keresni!

Dupladurr professzor úgy vélekedett, az alapelv jó volt, csak a bagoly nem. Valami tartós, erős dolgot kellett keresni, ami minden körülmények között kitart. Ami nem fagy meg, nem döglök meg és nem zuhan vissza a Földre. Nem volt könnyű feladat, de aki nagyon akar valamit, annak az erőfeszítését mindig siker szokta koronázni.

Az igazgatós is ilyen konok ember volt, ha nem sikerült elsőre, akkor másodikra sem adta fel.

Ezért aztán Dupladurr professzor megbűbájolta a Holdat. Méghozzá úgy, hogy ha a Ribizly ház közelébe idegen tévedne, akkor a Holdnak kacsintania kellett. Nehéz volt ezt a nagyon *magas* szintű varázslatot kivitelezni, de hát Dupladurr professzor a leghatalmasabb fehér mágus volt a világon, úgyhogy neki még ez is ment. Igaz, hogy a Hold pályája ezután a varázslat után megváltozott, ami alapjaiban változtatta meg a Föld árapály rendszerét, de hát az újszerű követelményeknek, vagyis, hogy a Hold tartózkodjon állandóan a Ribizly familia háza felett, csakis így lehetett megfelelni.

Ha jobban belegondolunk, nem is volt túl nagy áldozat, hiszen egyetlen kontinenst sem öntött el emiatt teljesen az óceán, csak Hollandia került 97 százalékban víz alá, Velence pedig így is úgy is tíz éven belül elsüllyedt volna.

Délután megérkezett Vószem Zordon, akinek nyolc szeme volt – innen kapta a nevét is. Valójában a szláv szüleitől kapta, mert amikor meglátták, hogy csemetéjük kissé mutáns, sebtiben megszámozták látószervét, majd felkiáltottak: vószem, ami annyit jelentett, hogy nyolc!

Vószem innen eredeztette a nevét, de ez persze lehet, hogy csak afféle családi legendárium volt, és Vószemet valójában a keresztszülei nevezték el így, mert *szembesülniük* kellett vele, hogy ennek a srácnak mégiscsak ez a legtesthezállobb név, és kész.

Az Élet Kommandó egyik legtöbbet próbált tagja – fiatalkorában tízpróbázott, de sajnos csak négy sikerült neki belőle, ezért hamarosan fel is hagyott a sporttal – meglehetősen rosszkedvű volt.

A háziak helytel kínálták, mire Zordon leült oda. A helyre! Leülhetett volna egy székre is, de nem! Ő minden áron a felkínált helyre akart ülni. Néha nem volt egészen normális ez az egykori professzor, talán nem véletlen, hogy ma már nem taníthatott a Rokforti Varázs Ló és Banyaelőállító Szagiskolában. Ehelyett Voltmárvolt híveire vadászott magányosan, és ahol tudta, irtó nagy ügybuzgalommal irtotta is őket. A Fekete Krumplinyomók rettegtek is tőle, mint benzinkutas a nyílt lángtól.

– Kalasnyikovot nem tudtam kinyírni, mert öngyilkos lett – mondta köszönés helyett Vószem Zordon.

Mindenki felszisszent a rossz híre. Mivel ismerték, tudták, hogy Zordon nagyon nehezen tud pszichésen feldolgozni ilyen traumákat. A kudarcélmény az átlagembereknél sokkalta jobban megviselte, mert érzékeny lélek volt, noha durva külseje mást sejtetett.

– Szívi Wondert, a varázspálca előállító kisiparost tegnap elröbölték a boltjából a Fekete Krumplinyomók! – újságolta Lompos professzor, aki szintén most toppant be. – Állítólag pálcát törtek felette. Már egész biztos, hogy nem is él szegény.

– Voltmárvolt valamire készül – mondta Dupladurr professzor. – Érzem a vizeletemen.

– Én is érzem – mondta Heri Kókler. – Csak nem azon...

Mindenki kíváncsian nézet rá.

– Megint fáj a fejed, fiam? – kérdezte Dupladurr együttérzően.

– Nem, a tenyerem viszket – vicsozogta Heri, ami azt prognosztizálta, hogy ebben a részben is legalább egyszer meg fogja ölni Voltit.

Mindenki hümmögött és rosszkedvűen bólogatott. Néhányan féltek is, a gyerekek meg szépen, sorban ráálltak a szoba közepére felfestett záróvonalra, hogy ezáltal képesek legyenek arra, hogy *egyenesen rettegjenek*.

A szobán keresztülslattyogott egy frusztrált meteorológus. Eszelős tekintettel az eget bámulta, és időnként felüvöltött:

– Bevallom, nem tudom megjósolni, hogy milyen idő lesz!

Amikor kiugrott az ablakon, egy órásmester nyitott be az ajtón. Ő egy százötven kilós kakukkos órát cipelt a vállán, közben az erőlködéstől tiktakkolt a szíve szegénynek.

– Micsoda teher, micsoda teher – ismételte háromszor is, majd a szomszéd szobában felrobbantotta magát.

Nehéz idők jártak!

Amikor elült a füst, az emberek kiköhögték a belüket. De szerencsére történt valami jó is. Hermelin is megjött!

Jöhetett volna seprűvel is, de mivel nem volt a verdáján lopakodó üzemmód, nappal kevésbé volt feltűnő utazási eszköz a gyorsvonat. Igen ám, csak hogy alig tudott vele leparkolni a kertben.

A gyerekek nagyon örültek Hermelinnek, hiszen már olyan régen látták egymást.

– Ó, kis drágám! – ölelte meg Mrs. Ribizly szeretettel. – De örülök, hogy végre itt vagy! Hiszen lehetnél éppen máshol is. De te minket választottál, és ez bizony szép tőled.

Hermelin mindenkit név szerint köszöntött, majd levetkőzött. Sajnos nem teljesen.

Csak a kabátját vette le.

Minden Sam rámeredt.

Illetve nem a Sam meredt rá.

Hanem más.

Hermelin ugyanis a szünidő alatt heveny serdülésnek indult. Öt nappal ezelőtt még szinte kislány volt, de ma már kész hölgyé ivarérett. Másodlagos és elsődleges nemi jellegei annyira kiütözköztek rajta, hogy minden férfiember kénytelen volt azon nyomban valahol gyorsan helyet foglalni. A nagyon előrelátó, ezek szerint látnoki képességekkel is megáldott Zordon professzor már régebben helyet foglalt, ezt már korábban említettük, így neki nem kellett még egyszer ezt tennie. Ő ott állt a helyén ülve.

– Ó, Hermelin! – üdvözölte Heri, miközben érezte, hogy kezd kiszáradni a szája.

– Igen, Heri? – kérdezte angyali ártatlan arcocskájával Hermelin, amikor puszkával üdvözölte a fiúkat. – Mondd, mi bánt?

Heri hebegett, habogott, de nem bírta levenni a szemét Hermelin izgatón gömbölyödő dekoltázsáról.

– Annyira megnőttél a nyáron... – hebegte Controlles, akin látszott teljesen kiesett a szerepéből és nem is tudja, hogy most mi következik.

Az ikrek bólogattak és miközben körbeállták Hermelint, nagyokat nyeltek, akár egy éhes csecsemő.

Senki nem tudta már, hogy mi volt a végszó.

A tanárok nem szóltak semmit, csak csendben ülve álltak. Arszőr bácsi diszkréten vödört húzott a fejére, mert valamiért úgy gondolta, hogy ez a struccpolitika majd meg fogja őt óvni a gonosztól, mert megakadályozza, hogy kísértésbe essen. Oda tényleg nem esett, hanem csak a pincébe, mert vödörrel a fején rosszul tudott tájékozódni. Nem vette észre a pincelejárót, így aztán Dupladurr professzornak és Lomposnak kellett felhozniuk a ház magatehetetlen urát, akinek ráadásul rászorult a fejére a vödör, és ráadásul nem sokkal később még le is kellett varázsolni a fejéről.

– Odalett a kedvenc felmosóvödöröm! – zsörtölődött Mrs. Ribizly.

– Nem az én hibám! – védekezett Arszőr bácsi.

– De! – mondta vádlón Mrs. Ribizly.

– De nem! – tiltakozott Mr. Ribizly. Majd fogta a kutyát, kivitte a kertbe és kikötötte.

A felesége nagyon értette a finom jelbeszédet:

– Szóval, kötőd az ebet a karóhoz?

Arszőr bácsi erre csak magában morgolódott, akár a kutyája.

A felnőttek szépen elvoltak egymással. A férfiemberek örültek, hogy a vödör akcióban való részvétellel sikerült Hermelin hatókörén kívülre kerülniük, ami igencsak megnyugtató érzés volt.

Eközben az ikrek és Heri továbbra is csodájára jártak Hermelinnek.

– Na de fiúkák! – csicseregte Hermelin. – Miért baj az, hogy nőiesebb lettem? Hiszen ez természetes dolog. Előbb utóbb minden kislány meg fog nőni, mint ahogy minden kisfiú is ugyanezt fogja tenni.

– Mi már meg is nőttünk! – mondták kórusban a nevezettek, és mindenki leült az asztalhoz, és igyekezett valami szomorú dologra gondolni, hogy ezzel elterelje a figyelmét arról, hogy már mennyire megnőtt.

A visszatérő Dupladurr professzor, aki Arszőr bácsi megmentése után szeretett volna elbúcsúzni tanítványaitól, szintén úgy látta jónak, hogy leüljön a gyerekek körébe, hiszen előttük magányosan állni eléggé kényelmetlen lehetőségnek tűnt. Főleg az ő korában!

– Hermelin! – mondta Dupladurr professzor réveteg tekintettel – Számodra az új tanévtől kezdődően kötelezővé fogjuk tenni az iskolaköpenyt.

– De miért, igazgató úr? – elégedetlenkedett a nagylány.

– Nehéz erre kétértelműen válaszolni, de azért megpróbálom – dadogta Dupladurr és nagy levegőt vett. – Az a helyzet, hogy régóta kedvelünk téged, de a tény, hogy hirtelen ennyire nagyon bájos lettél, teljes mértékben demoralizál minket, férfiembereket. Két okot is tudnék említeni, de inkább nem említem, csak nézem őket, hogy micsoda hatalmas nagy du... izé, miket is dumálok itt össze-vissza, ahh, szóval nyugodtan állíthatom, hogy oda akartam kilyukadni, szóval, dehogy is akartam én kilyukadni, hanem szerintem te akartál kilyukadni, vagyis, ehh, nem arra gondolok, amire gondoljátok, hogy gondolok, mert nem, igazából teljesen más dolog jutott eszembe mell... mellékesen – Dupladurr professzor megtörölte izzadságtól gyöngyöző homlokát és lihegett. – Magyarázhatnám még egy darabig, de inkább azt mondom, mert csak.

Lompos prof pedig, aki izgalmában szűkölt, mint egy kiveret kutya, lógó nyelvel folytatta a nyálát.

Vószem Zordon, aki nem volt egy kiköpött francia, most mégis ezen a nyelven motyogott maga elé valami titkos gall bűbájt, amitől azt remélte, végre megnyugszik felkorbácsolt idegrendszer.

– Elfelejtettem a szövegemet – vetette közbe Heri Kókler. – Nem lehetne lecserélni ezt a szexbombát valami alulfejlett kínai tornászlánykára?

– Sajnos, nem megy – kiabálta be a rendező. – Már leszerződünk vele hosszabb távra. Ráadásul a csere nagy felzúdulást keltene a rajongók körében, amit nem vállalhatunk.

– Nem akarok mellékszereplő lenni! – hisztizett Hermelin. – Főszereplő akarok lenni! Elvégre is, nekem a legnagyobb a... a tehetségem! Miért ne lehetne a sorozat további címe, hogy Hermelin és a mellékhatás?

– Hermelin! A szerződésedben minden kérdésedre választ fogsz találni – utasította a rendező. – És most vissza a jelenethez!

A szereplők összekapták magukat. Igazi vérprofik voltak, ehhez kétség nem férhetett. Főleg Lompos professzor, aki ha nem szedett időnként Véres Cseppet, akkor rövid idő alatt vérfarkassá változott, és mindenkinek kiszívta a véré. Nem volt szép tulajdonság, de ha a farkasember megtanult együtt élni a betegségével, akkor akár a társadalom hasznos tagja is lehetett, esetleg még azt is mondhatnánk, hogy szép, teljes, boldog abnormalis életet élhetett.

A bagoly pont akkor repült be, amikor kellett. A csőrében hozta a gyerekeknek a Bizonyhitványt.

A srácok kibontották, sőt, a csajok is.

A kis Genny és Hermelin eminensnek bizonyultak, nem volt más jegyük, csak kitűnő. Az ikrek ellenben csak úgy mentek át, mint ahogy a csiga szokott átrohanni az autópályán – a csodával határos módon.

Herinek nem volt ennyire gyenge a bizije, nem kellett tehát szégyenkeznie a szülei előtt, aminek az is egy oka volt, hogy nem voltak szegénynek szülei. Ám így soha, senki nem szidta le, amiért gyengék a jegyei, nem kényszerítették őt erőnek erejével, hogy mindenfajta idióta különőrára, szakkörre, nyelvtanfolyamra járjon, még akkor is, ha egyetlen porcikája sem kívánta.

Dupladurr professzor mindenkinek gratulált a sikeres vizsgájához, majd a háziaktól és a harcostársaitól is könnyes búcsút vett.

Herinek pedig még egyszer megígérte, hogy Rokfortban korrepetálni fogja Önvédelmi Varázslásból.

– *Ilja berek, náda kerek!* – mondta anélkül, hogy a varázspálcáját egy pillanatra is előkapta volna a zsebéből. Aztán még egyszer, utoljára mindenkire biztatóan rámosolygott, majd egy füstfelhős, petárdapukkanásszerű robajban egyszerűen eltűnt, mintha sose lett volna itt ezelőtt.

10. A farém

Gigawatt Voltmárvolt, amikor visszatért az erdőből, ahol farmként kóborolt, már tudta, hogy mit kell tennie. Magabiztos léptekkel odasétált a faházhoz, ahol Keresztapja, Dzseppe Tóni, a digó lakott és bekopogott az ajtón.

– Igen? Ki az? – kérdezte odabentről a Keresztapja.

– Én vagyok az! – mondta vékonyka hangján Voltmárvolt. De amennyire vékonyka volt most a hangja, legalább annyira gonosz tervet szövögetett a fa szívében.

Dzseppe Tóni kislattogott a faház benti faszobájából, és kinyitotta a faajtót. Egy fafaragó kés és egy szál fa volt a kezében, amit ezidáig faragott. Amikor meglátta Voltmárvoltot, aki jelenleg fafiúként létezett, Dzseppe Tóni ingerült lett.

– Hát te meg mi a fa... fenét keresel itt? – ordította. – Szegény Vasorrú Bába már biztosan halálra aggódta magát miattad! Hát nincs neked szíved? Életre keltett, nevet adott neked – illetve azt én adtam, bocs –, aztán te meg fogod magad és lelépsz. Te kis fafejű! Úgy ordítottál, káromkodtál, pedig még egy napos sem voltál, mint egy útszéli kocsis! Hát miféle fateremtmény vagy te, he? Van neked halovány fa-fogalmad arról, hogy szegénykének mit kellett kiállnia miattad?

Voltmárvolt nem válaszolt. Visszaemlékezett az előző részben történt megpróbáltatásokra, amelyeket nem a banyának, hanem neki kellett kiállnia.

A faemlékek hatására hatalmas nagy dühbe gurult, Nem ordított, hanem elhelyett fogta a kőkemény falából és úgy fa..., illetve, nagyon érzékeny helyen rúgta vele szegény Dzseppe Tónit, hogy annak teljesen felakadt a szeme. Ordított, huhogott, káromkodott szegény, és kis híján összeesett a fájdalomtól.

– Mit tettél, te *faragatlan* gazfickó, hogy a fa dőlt volna rád, amikor kitermeltek?! – hörögte. – Most fagolyót kell faragjak magamnak, mert tönkretetted az eredetit!

De ez a szomorú hír egyáltalán nem rázta meg Voltmárvoltot. A bosszú fa-angyalaként gonoszán vigyorgott, és látszott rajta, hogy további szemétségekre készül Keresztapja ellen.

Névadó szülőjének szemében félelem villant, amikor látta, hogy Voltmárvolt, akár egy mini fa-terminátor, megállíthatatlanul közeledik feléje. Faarcán semmiféle érzelm nem látszott, fa-szemével fagyosan nézett Dzseppe Tónira.

Szegény fafaragó!

Ha az előbb nem jajongott, hanem nevetgélt volna, most biztosan az arcára fagy a vigyor. Ám mivel eleve is rossz hangulatban volt, csak árnyalatnyi változást lehetett megfigyelni rajta. Két másodperc múlva viszont pánikba esett.

– Pinokkió! – könyörgött Dzseppe Tóni, amikor már a bútorok között próbált meg eredménytelenül egérutat nyerni. – Ne tedd ezt velem! Légy jó fafiú, és húzzál haza banyádhoz, a Vasorrú Bábához!

– Ne merj ezen az idióta néven nevezni, te korcs kutya! – ordította Voltmárvolt fahangján.

A szobában tovább fokozódott a fagyos hangulat.

Dzseppe Tóni kezdett kétségbe esni. Érezte, hogy ennek fele se tréfa. Menekülni kezdett, de nem volt hová menekülni. A háznak ugyanis nem volt vészkijárata, így vész esetén nem lehetett kimenekülni rajta. Most látszott csak igazán, hogy mennyire előnyös az, ha egy háznak van két kijárata.

Főként ilyen vészhelyzetekben.

– Mekkora nagy fa... fafej voltam, hogy nem csináltam még egy faajtót! – lihegett félelmében Dzseppe Tóni. Hamar belátta, hogy nem menekülhet, mert bárhová is szaladt, próbált cselezni, a fafiú utána ment és ügyesen elzárta előle az egyetlen kijáratot.

Dzseppe Tóni rémülten reszketett. Hasztalan kutatott valami tárgy után, amelynek segítségével megvédezhette volna magát. Végül jobb híján felkapott az asztalról egy poharat és a fafiúhoz hajította. A pohár száz darabra tört szét a fafiú fafején, de láthatóan fíkarncnyi kárt sem tett benne.

– Az Isten fa... – akarta mondani, de hirtelen világosság támadt a szobában, és megjelent az Úr.

Ez persze hazugság volt, mert nem jelent meg. Hiszen hogyan is jelenhetett volna meg, ha nem létezett? Dzseppe Tóni ugyanis nem hitt benne.

Pogány és ostoba módon azt gondolta, az Úr nem más, mint egy keresztre szögezett fafaragvány, amiből ő is vagy többszázat legyártott már élete folyamán. Az ő számára tehát nem létezett az Úr. Ezért aztán nem is jelenhetett meg, de azért a hangját hallatta, méghozzá jó hangosan.

– Dzseppe Tóni! – dörrent a mennybéli hang. – Hogy merészeled szidni a megtermékenyítő minőségemet? Hogy merészeled hitetlen szájadra venni szent nevemet?

Dzseppe Tóni összeizgulta magát félelmében. Remegni kezdett, a száján fehér hab tört elő, ami intő jele volt a kitörni készülő epilepsiának. De erre már nem kerülhetett sor, mert minden olyan gyorsan történt, hogy megfigyelni, leírni sem volt könnyű.

– Én... én... – hebegte, de nem jött ki több hab a torkán, mert ebben a pillanatban a fafiú támadásba lendült. Az Úr dolby-stereo hangjának mennydörgése az imént egy picit elbizonytalanította Voltmárvoltot, mert átfutott a faagyan, hogy az Úr megragadja a kedvező alkalmat, és végképp eltörli őt a Föld színéről. De az Úr végtelen jóságában még egy ilyen faférget sem taposott el, hanem megbocsátott neki és élni hagyta. Nagy hiba volt, végtelen nagy, de hát ki az Isten vehetné magának a bátorságot ahhoz, hogy az Úr akaratát megkérdőjelezze?

Amikor döbbenet, mégis kitörő örömmel tapasztalta, hogy nem halt meg, Voltmárvolt eszelősen felnevetett. Az imént még paradox módon azt érezte, hogy fateste egy kicsit berezel, ami ugye, valljuk be, meglehetősen lehetetlen egy feltételezés volt, hiszen egy fafiú legfeljebb csak befafálhatott volna, de hát ennek nem volt semmi értelme. Ezért aztán Voltmárvolt abbahagyta a félést. Miután a mennybéli hang ezúttal beérte szóbeli megrovással, hiszen az Úr jó szokásához híven, láthatóan ezután sem avatkozott bele a világ folyásába, Voltmárvolt fafejében gonosz fagondolat faragódott meg újra. Abbahagyta a tétovázást, majd azt mondta fahangján:

– Most megfizetsz, te ostoba digó! – Fogta a fakarját és farrá verte vele szegény Dzseppe Tónit, aki hiába fenyegetőzött, hiába könyörgött, a végén kutyafasírt lett belőle vagy macsakaeledel. Legalább is ilyen vagy ehhez hasonló lett az állaga, amikor Voltmárvolt, a kegyetlen fafiú abbahagyta a bosszúállást és elhagyta a faházat.

De még mielőtt elhagyta volna, fel is gyűjtötte.

Aztán, mint aki jól végezte dolgát, ment, hogy újabb rémtettet hajtson végre.

A Vasorrú Bába otthona a völgyben volt. Voltmárvolt nem kis feltűnést keltve, fapapucsában slattyogott le oda.

A faluban gyerekek szaladtak utána. Voltmárvolt nem törődött velük, de amikor csúfolni kezdték, hogy fafejű, hogy nagy a faorra és a végén még kövel is megdobálták, Voltmárvolt hirtelen megtorpant. Lassan hátrafordult, majd szembe helyezkedett a szemétkedő gyerekekkel. Falábal olyan terpeszbe állt, mint a western filmek párbajhősei, majd fatekintetét az őt inzultáló kölykökre szögezte.

A falubeli gyerekek sikoltozni kezdtek, mert ilyen kegyetlen fafiúval eddig még soha nem találkoztak, aki ilyen embertelen módon, szánalmat nem ismerve, egyenként rájuk szegezte a tekintetét.

Méghozzá kalapáccsal!

– Segítség! Segítség! – könyörögtek a gyerekek, de nem jött segítség, mert Voltmárvolt még a szájukat is beszögezte.

Rejtély, hogy honnan volt neki ennyi szöge!

Amikor a szegény, ártatlan gyerekek már mindannyian mozdulatlanul heverték, mert végük volt, mint a fafiú csúfolásának, Voltmárvolt, ez a fatestbe zárt rettenet tovább indult, hogy leszámoljon a Vasorrú Bábával, aki pedig szinte második édesanyja volt neki. Hiszen, ha a banya nincs, akkor most Voltmárvolt sem létezhetett volna. Hosszú történet volt ez, és komoly összefüggésben volt azzal a sztorival, amelyben a világ leggonoszabb teremtménye azt vette a fejébe, hogy megnyitja a Pokol Kapuját, hogy élőhalottak serege árássa el a világot.

Már majdnem leért a banya házához, amikor hirtelen zajt hallott a háta mögött. Hátrafordult. Legnagyobb meglepetésére a falubeliek kiegyenesített kapákkal, kaszákkal, cséphadarókkal, sima hadarókkal, mákdarálókkal, sajtreszelőkkel, kifent fakanalakkal, fokhagyma nyomókkal és élesre reszelt merőkanalakkal felszerelve, dühöd ordítással rohantak feléje.

– Ott van! Ott van! Öljétek meg a kis mocsadékot! – ordították a gyermekeik elvesztése miatti traumán magukat még túltenni képtelen falubeliek, és tényleg rohanni kezdtek Voltmárvolt felé.

– Még csak nem is védekezik! – kiabálták a falubeliek, és még jobban rohantak Voltmárvolt felé.

A fafiú csak ment, mendegélt, látszólag ügyet sem vetett a feldühödött parasztokra, akiken látszott, bosszúért lihegnek és a halálát akarják. Ám amikor odaértek hozzá, Voltmárvolt hirtelen szembefordult velük. Felemelte a kezét, és azt mondta egy titkos nyelven:

– *Zümeek!*

Erre a falubeliek mindannyian olyan hasmarsot kaptak, hogy két percen belül mindent kiadtak magukból, amit az utóbbi öt napban magukhoz vettek. Így aztán nem csoda, hogy ezt a nagy víz, ásványi só, műtrágya, tartósítószer, mesterséges ételszínezék, alkohol, kátrány és nikotin

vesztéséget senki nem élhette túl.

A gonosz Voltmárvolt, akitől semmi jót nem lehetett elvárni, még így, ebben a fafi változatában sem, kegyetlenül felnevetett.

– Osszsszstoba állatok! – sziszegte.

A farém tovább indult, hogy végezzen a Vasorrú Bábával, aki azért rafináltabb volt annál, hogy csak úgy hagyja magát lemészárolni, mint valami madárinfluenzás baromfi. Ahelyett, hogy a házban remegve várta volna a halált, bátran elébe ment a tornácra. Gúnyosan mosolygott és fenyegetően nézett a fafiúra, miközben a szája szegletében füstölgő cigarettát rágszált.

Amikor Voltmárvolt meglátta, hogy mit szorongat a bagózó banya a kezében, fahangon röhögni kezdett:

– Vízipisztoly? – kacarászott Voltmárvolt. – Ezzel akarsz engem likvidálni, te ostoba nyanya? És mi ez a cigarettázás? Talán csak nem vagy ideges?

– Nyanya ám a te jó büdös anyád! – sipította a Vasorrú Bába, aki nagyon nem szerette, ha a hajlott korára tett gonoszkodó utalásokkal sértegetik.

– És nem vagyok ideges!

– Szegény ká anyám nevét nehogy a szádra merészeld venni, mert nem állok jót magamért! – ordította dühödten Voltmárvolt.

– Ne fenyegess, te faragatlan tuskó! – heveskedett a banya. – Csak várd ki a végét! Mindjárt lesz nemulass!

– Hahaha! – gúnyolódott Netuddki. – Talán össze akarsz vizezni? Így akarsz elpusztítani, te vén szatyor?

A Vasorrú vicsgorgott és rávillantotta egyetlen fogát.

– Gyere csak, gyere! – sipította. – Látom, mindenáron meg akarsz halni!

Voltmárvolt pedig csak ment, ment, faarcán nem látszott semmi érzelem. Annyira biztos volt a dolgában, annyira elvakította saját felsőbbrendűségének tudata, a varázserejébe vetett túlzott hitt, az önteltség, hogy sémit nem tett azért, hogy védekezzen a banya vízipisztolya ellen.

A Vasorrú Bába pedig kihasználta, hogy Voltmárvolt lőtávolon belülré ért, és a vízipisztolyából lövöldözni kezdett Voltmárvoltra. Voltmárvolt egy percen belül teljesen elázott. Először még gúnyosan röhögött a banyán, de aztán az ajkára fagyott a mosoly, amikor megérezte, hogy a vízipisztolyban ezúttal nem víz volt, hanem valami égetett szesz, talán brandy. De nem volt ideje már cselekedni, mert a Vasorrú Bába fogta magát és a szájában parázsló cigarettát Voltmárvolt szesszel átitatott fatestére pöckölte. Voltmárvolt annyira meglepődött, hogy néhány pillanatig csak döbbenet figyelte, hogy a fatesté meggyullad, öt másodperc múlva pedig már szó szerint lángokban állt.

A Vasorrú Bába gúnyosan felröhögött:

– Mit égeted itt magad, fafejű?

Voltmárvolt felordított, mert megértette, hogy csúnyán rászédtek. Fetrengeni kezdett a földön, hogy eloltsa valahogy a lángokat. Közben varázsigéket mormolt, de a mágikus képességei nem voltak olyan erősek, mintha emberi testben létezett volna. Ebben a fatestben képtelen volt megidézni egy normális varázslatot. Nem tudott materializálni egy varázsvödröt a feje fölé, hogy annak kiapadhatatlanul ömlő vize segítségével eloltsa tényleg gyorsan égő fatestét. Mire rájött, hogy a tüzet úgy tudja csak eloltani, ha egy fagyasztó átkot mond saját magára, már jócskán megégett.

A Vasorrú Bába kihozott egy repülő seprűt a házból és beüzemelte. Felpattant rá, közben pedig fejcsóválva nézett teremtményére, aki lefagyott, mint egy oprendszer, mozdulni nem tudott a testét körülvevő vastag jégréteg miatt.

Voltmárvolt sikoltozott volna, de nem tudott sikoltozni, mert a torkára *fagyott* a szó. Tehetetlenül figyelte, amint a Vasorrú Bába illegalitásba vonult, illetve repült.

Voltmárvolt közben pedig azon gondolkodott, hogy tényleg igaz lehet, hogy az ital és a cigi, főleg a kettő együtt, piszok gyorsan ki tudja készíteni az embert.

11. A levél

Heri nagy öröme levelet kapott a Keresztapjától. Heri már nagyon aggódott érte, hiszen régóta nem hallott felőle. És persze hű barátjukról, az illegalitásban élő Black Jack állandó társáról, Malackáról, a genetikailag manipulált szerencsemalacról sem.

A levél olyan messziről érkezett, hogy váltott döglött baglyok hozták, mert egyetlen varázsbagoly sem lett volna arra képes arra, hogy egyedül elfuvarozza ekkora nagy távolságra. Még a leggyorsabb és legkitaróbb, doppingszeren nevelt állat is minimum tízszer kilehelte volna a lelkét, mire elhozza neki. Az utolsó, még élő bagoly reggel repült be Heri csukott ablakán. A nagy csörömpölésre Heri és a kilencesikrek is felébredtek. A bagoly nem vacakolt sokat, odapottyantotta a levelet Herinek, majd amilyen hirtelen érkezett, olyan gyorsan távozott is.

– A Keresztapám! – lelkendezett Heri boldogan! Nagy örömeben azzal sem törődött, hogy a távolsági küldemény miatt kissé morózus hangulatban lévő bagoly nem csak a levelet pottyantotta oda az ágyára.

– Úgy érzem, legalább már ezer éve, hogy nem hallottam felőle semmit!

A kilencesikrek álmosan, de mégis kíváncsian üldögéltek ágyikójukban, és várakozással teli tekintettel figyelgették barátjukat, aki megértve a kíváncsi szemekben égő kíváncsiságot, úgy döntött, hangosan felolvassa a levelet:

Drága Heri!

Ne haragudj, hogy már régen nem írtam. Most egy nagyon titkos projecten dolgozom, úgyhogy eddig nem volt rá lehetőségem, hogy kapcsolatot létesíthessek veled. Dupladurr professzor parancsára titkos küldetésen veszünk részt Szado Mazsival. Bár megírhatnám, hogy merre járunk, de sajnós nem tehetem, hiszen a levelet az ellenség bármikor elfoghatja. Remélem, megérted, hogy nem árulhatok el semmit a Hat Tyúk Taváról.

Egyébként remekül vagyunk, egészségünk kitűnő. A vad, érintetlen természetben való élet pedig energiával tölti fel az ember testét és szellemét, izmait pedig megacélozza. Főleg, amikor menekülök a tűzokádó sárkányok elől. Nem csak izgalmas, de sportos életet is élhetünk közben. Nem mellékesen pedig kiváló sportteljesítményre lehetünk képesek eközben, hiszen bizonyított tény, hogy az ember akkor tud a leggyorsabban futni, ha üldözik. Akadályfutásban, miközben a dzsungelben menekültem, már többször világrekordot érhettem el, de sajnós senki nem volt, aki ezeket a remek rekordokat hitelesítette volna. Sebaj! Az, hogy életben maradtam, már-már egy nem hitelesített világrekordért is kárpótol. Egyszer, ha nem lesznek már ennyire veszélyes idők, neked is feltétlenül ki kell majd próbálnod ezt az életet.

Remélem, hogy nem halunk meg közben.

Sajnos, te nem írhatasz nekem levelet, mert a konspiratív élet miatt nem fogadhatok baglyokat, sem postásokat. Dupladurr professzortól értesültem róla, hogy jól vagy. Ennek nagyon örülök! Kérlek, vigyázz magadra! Netuddki megint készülődik valamire. Állítólag ismét testet öltött valahol, de megint csak amolyan „jobb híján megoldást” talált, ezért okkal feltételezzük, hogy megint gonosz tervet szövöget a teljes visszatérésére. Mi is azon dolgozunk, hogy megakadályozzuk őt ebben.

Remélem, hamarosan találkozunk! Még egyszer mondom, légy nagyon óvatos!

Amikor Heri felolvasta a levelet, izgatottan gyűrögette a kezében a papírt:

- Hallottátok? Tűzokádó sárkányok elől menekül!
- A mindenit neki! – mondták elismerően a kilencesikrek is, és elégedetten bólogtak. Látszott rajtuk, hogy mennyire nagyra becsülik Black Jacket, aki Heri keresztapja is volt egyben.
- Mi lehet az a Hat Tyúk Tava? – kérdezte Heri elgondolkodva. – Még soha nem hallottam erről a helyről.
- A többiek közül csak Controlles szolt közbe:
- Miből gondolod, hogy az valami hely lehet?
- Nem tudom... – bizonytalanodott el Heri. – Csak úgy érzem, hogy az...
- Vajon mit jelenthet az, hogy „a légy nagyon óvatos”? – kérdezte Altefnégy.
- Fogalmam sincs! – felelte Heri. – Biztosan valami titkos utalás valamire, de el sem tudom képzelni, mire.
- Mindenki azon gondolkodott, vajon mire, de persze senki nem tudta a megoldást. Heri még egyszer elolvasta a levelet, és már éppen arra készült, hogy összetekerje és a cókmojkába tegye, amikor a levél mindenfajta figyelmeztetés nélkül fogta magát és hirtelen elégett. Olyan tökéletesen, hogy még egy picike hamu sem maradt utána.
- Hű, a nemjóját! – Heri annyira meglepődött, hogy felugrott az ágyából. A kilencesikrek is így tettek.
- A tökéletesen titkos levél! – mondta hatalmas nagy tisztelettel a hangjában Controlles. – Elégette magát, nehogy más kezébe kerüljön!
- A gyerekek felöltöztek, majd lementek reggelizni. Ebéd közben elmesélték Hermelinnek és a kis Gennynek, na meg persze a Ribizly szülőknek, hogy miféle titkos infót kapott Heri a Keresztapjától. Vacsora után pedig azzal az izgalmas gondolattal mentek el lefeküdni, hogy másnap shoppingolni fognak.
- És tényleg, így is tettek.
- Heri Kókler, Hermelin, a kis Genny és a kilencesikrek, Mrs. Ribizly óvó gondoskodása közepette, bevásároltak a Sárga Úton. Mindenféle varázscuccokat, varázskönyveket és a bajtálkészítéshez szükséges növényi, állati és néhány ismeretlen eredetű vegyi anyagot szereztek be, de ezek eredetét inkább nem akarták nagyon firtatni, mert körülbelül annyira voltak gusztusosak, mint a tiszta városi utcán az ember cipőjének talpára ragadó kutyagumi.
- Igazgatói kérésre Hermelinnek mellékesen még iskolaköpenyt is kellett vennie. Nehezen tudott ilyet vásárolni, mert sajnos minden kapható méret annyira kicsi volt, hogy Hermelin nem fért bele. Illetve ő éppen belefért volna, de a köpenyt nem lehetett begombolni a ruhadarab elején. Miután két köpeny cafatokra szakadt rajta, mert szegény annyira nagyon be akarta gombolni, Mrs. Ribizly sietett a segítségére. A ruhadarab fenekéből némi varázslás segítségével anyagot áramoltatott a köpeny mellső részére, így a plusz anyagmennyiség segítségével a raktáron lévő utolsó köpeny végül is éppen jó lett Hermelinre. Mrs. Ribizly az üzlet tulajdonosát megnyugtatta, hogy ne aggódjon, és azt mondta, ezek a cafatokra szakadt ruhák még nagyon sokáig felhasználhatók lesznek például felmosóröngynek vagy portörölőnek. A boltos nem látszott túl boldognak. Mrs. Ribizly elnevette magát, és közölte vele, hogy mindezt csak viccnek szánta, a szétszakadt köpenyeket pedig ismét hibátlanná varázsolta.
- Shoppingolás közben véletlenül összefutottak Rágó Máyfolttal is, aki az anyjával éppen mérgeket, vírusokat, baktériumokat és gonosz gombákat vásárolt a Börgenny és Hányás Varázskellék Szatócsboltban. Ahelyett, hogy jól megverték volna a kis mocskot, a varázspálcáját meg feldugták volna a... az orrába, udvariasan köszöntek a ku... az édes anyjának. Természetesen illőn üdvözölték a bugris paraszt Rágót is, aki viszont nem köszönt nekik vissza, csak fensőbbeséges módon, de még inkább gúnyosan mosolygott rájuk.
- Még találkozzunk, kis pattanás! – vicsorgott Rágóra Controlles.
- Megöllek egyszer! – dühöngött Máyfolt. – Mindenkit megölök, de legfőképpen azt a szemét Dupladurr fogom megölni! – ordította magából kikelve a kis Máyfolt.
- Kussoljál, kisfiam! – csitította az anyja, és látszott, azért kezdi el püfölni Rágó fejét a retiküljével, mert mindenáron le akarta csillapítani a fiacskáját. – Tudod, megbeszéltük otthon, hogy senkinek sem árulod el, hogy miféle megbízatást kell teljesítened!
- De! – próbálkozott Rágó, ám az anyja akkora pofont kevert le neki, hogy a kölyke felemelkedett a járdáról, és szép ívben belerepült egy nyitott kukába. Rágó kezéből egy most vásárolt, feliratos póló esett le a földre. Heri nem tudta végigolvasni a rajta lévő feliratot, csak annyit látott belőle, hogy: Halál Dupl..., amikor Máyfolt anyuka sebtében felkapta, idegesen körbenézett, meglátta-e valaki, majd bevásárlószatrába gyömöszölte. Amikor ideges tekintete egy pillanatra találkozott Heriével, hirtelen gyűlölködővé változott.
- Bele való gyerek! – kacarászott Rágón Heri valamennyi barátja, és látszott rajtuk, hogy mennyire örülnek, amiért Máyfolt végre egyszer a helyére, a szemébe került.
- Ám Heri elgondolkodva ballagott tovább a kis csapattal.
- Mi bánt, Heri? – kérdezte Controlles.
- Hallottad? – kérdezte vissza Heri. – Azt mondta, hogy meg akarja ölni Dupladurr professzort!
- Ugyan, Heri! Ez csak amolyan üres fenyegetőzés – legyintett Controlles.
- Nem! – tiltakozott Heri. – Hiszen hallottad, hogy az anyja is lepisszegte! Biztosan forralnak valamit!
- Már hogyne pisszegte volna le, amikor a fiacskája a nyílt utcán azt ordibálja, hogy meg fogja ölni Dupladurr professzort, a földkerekség legnagyobb tekintélyű varázslóját? Az ilyesmi több mint kellemetlen – kapcsolódott be a beszélgetésbe Mr. Ribizly is. – Mindazonáltal úgy vélem, hogy ez az egész csak egy idegbeteg, beteg lelkiületű, gonosz kisgyerek hisztériája, ami érthető is, hiszen nehéz gyerekkora lehetett neki egy ilyen elvetemült, sötét gondolatokkal terhelt, abnormális családban.
- Arször bácsi annyira meggyőzően mondta mindezt, hogy mindenki elhitte. Kivéve Herit, akinek még nem volt üldözési mániája, csak most volt éppen kialakulóban.
- Gyanús nekem ez a dolog, nagyon gyanús! – mormolta magában, de amikor meglátta, hogy Hermelin a melegedő időjárás miatt levette a kardigánját és észrevette, hogy már megint a nagy, csúcsos pólóját viseli alatta, teljesen elfelejtette a szövegét.
- Ööööhm... – mondta Heri, és az utolsó pillanatban tudta csak megakadályozni, hogy ki ne csorduljon a nyála.
- Heri ügyes fiú volt, most is látszott, hogy sokkal ügyesebb volt, mint az ikrek, akik ugyanezzel a problémával már nem tudtak megbirkózni.
- Nahát, fiúk! – mondta Mrs. Ribizly pont akkor, amikor hatalmas nagy zavarában Arször bácsi nekiment egy lámpaoszlopnak és lepattant róla.
- Ennyire megéheztetek, kis drágaságaim? Szeretnétek, ha ennénk valamit? Mire gondoltok?
- Hermelinre! – mondta minden férfi ösztönszerűen.
- Hermelin elvörösödött zavarában.
- Azért gondolunk Hermelinre, mert ő a lány és... izé... szóval... azt szeretnénk... ha... ő mondaná meg, hogy mit kajáljunk – mentette meg hatalmas nagy lélekjelenléttel a helyzetet Controlles.
- Igen, így van! – helyeselt a többi fiú is.

– Bizony, bizony – bólogatott Arszőr bácsi is rendkívül meggyőzően. Mindenki *mellékesen* Hermelin nézett. Hermelin ettől még nagyobb zavarba jött.

– Nekem bármilyen megfelel... – szerénykedett. – Inkább legyen az, amit a többség akar...

Hosszas vita után, demokratikus módon úgy döntött Mrs. Ribizly, hogy az idő és a könyv rövidsége miatt egy gyorsétteremben fognak étkezni. Heri még soha nem étkezett igazi gyorsétteremben, ezért kissé gyanakodva figyelte, hogy miért kezd el mindenki gimnasztikázni.

– Erre miért van szükség? – kérdezte Heri Controllest bizalmasan.

– A gyorséttermet nagyon nehéz utolérni – magyarázta a barátja. – Annak, aki egy gyorséttermet akar utolérni, annak legalább úgy kell futnia, mint egy nyúlnek.

– Aha! – mondta Heri nem túl meggyőzően, és ő is melegíteni kezdett, guggolásokat végzett és nyújtotta a lábizmait, ahogy a többiek is. A járókelők közül senki nem nézett rájuk úgy, mintha elmeháborodottak lennének. Ez kicsit meglepte Herit, aki még soha nem váratott olyan megállóhelyen, ahol a gyorséttermek fel szoktak bukkanni, csak most. Egyre több varázsló és boszorkány gyülekezett körülöttük, mindenki guggolást végzett, lábizmokat hajlított, lábemelést, sarokemelést végzett, egy toldíszebe öltözött indián férfi még *törzskörzést* is végzett. Ennek a *törzse* nem örült annyira, mert alaposan elszédültek a *törzskörzés* közben.

– Amikor felbukkan a gyorsétterem, rohanjatok! – adta ki a parancsot Mrs. Ribizly. – Mi Arszőrrel együtt majd hátramaradunk... – nem tudta befejezni mondandóját, mert ebben a pillanatban olyan hangot hallottak, mint amikor egy versenyautó húzza el a csíkot az ember orra előtt, majd meglátták, hogy a gyorsétterem az. Minden várakozó rohanni kezdett, de a gyorséttermet nem volt könnyű utolérni. Nevéhez méltóan gyors volt, de azért egyre többen mégis elérték. A sok ember összedadódó súlya miatt idővel aztán már kezdett lelassulni, így az idősebb versenyzők, mint például Mr. és Mrs. Ribizly és az indián, az egész törzsével együtt, végre-valahára felkapaszkodhatott rá.

A gyorsétteremben nem volt sok idő, gyorsan kellett rendelni, gyorsan kellett enni és gyorsan kellett távozni. Fizetni meg előre kellett, de Heri megnyugodva látta, hogy senki sem szaladt el a pénzével. Pedig az egész gyorsétterem jellegéből logikusan következhetett volna mindez.

– Kártyával lehet-e fizetni? – kérdezte Mr. Ribizly a golyós számológépen számoló pénztárostól.

– Természetesen, uram! – bólintott az alkalmazott.

– Rendben, akkor itt van két ász és egy dáma.

12. Érkezés

A szünetből még két nap volt hátra. Aztán amikor édes semmittevással, üvegezéssel, sztrippókerrel, ilyesmivel, sőt, még ilyenebb dolgokkal rettentő gyorsan eltelt az a két nap is, Heri Kókler és barátai rádöbbsen, hogy bizony megint kezdődik a tanév.

Összepakolták a holmijukat, elköszöntek a Ribizly szülőktől, és néhány óra múlva már száguldottak Rokfort felé. Mivel már rettentően rutinos utazók voltak, szinte az egész vonatozást végigaludták. No igen, az édes semmittevés közben, amiről fent már említést tettünk, bizony igen gyorsan ki tudott fáradni az ember fia és lánya, ha nem gyakorolta rendszeresen, kitartóan és nem szokott még hozzá a szervezete. Az édes pihenést viszont egyszer csak megszakította egy reszelős hang.

– Itt a finom édesség, a nyalánkság és a tutti meg a frutti! A cukrozott tevenyál üdítő, a koffeinmentes, kóla ízű permetlé, a marhapörkölt illatú porcukorka és a legújabb szenzáció, a visszanyalós nyalóka!

– Mi az már megint? – ébredt fel Controlles, aki a többiekhez hasonlóan csakis és kizárólag Hermelinről álmodott.

– Nem látja, hogy alszunk? – kérdezte csukott szemmel Altefnég. Bosszankodva, magában motyogva a másik oldalára fordult, ahol Pageup és Pagedown egymás fölött és alatt húzta a lóbőrt, akár a többi iker, akik közül a legtöbb a banya benyitását követően sem ébredt fel erotikus álmából.

Hermelin és a kis Genny a másik ülésorán szuszogott, Heri pedig mellettük ébredezett. Álmosan megdörgölte Hermelin szemét, majd a sajátját is.

– A boszorkány! Aki mérgezett cuccokat árul! – mutatott Hermelin a belépő banyára, akit eddig minden tanévkezdetkor kihajítottak a vonatból.

A boszorkány is felismerte őket. A szeme elkerekedett, rút pofájára rémület ült ki. Látszott, kellemetlen emlékek idéződnek fel benne, hiszen minden évben kétszer volt a Rokfort Expresszen főszezon, egyszer az odaúton és egyszer a tanév végén, a hazaúton. Ám őt már öt éve minden odaúton kihajították ezek a komisz kölykök. Mivel a felépülése minden alkalommal majdnem egy évet vett igénybe, a visszafelé utat így értelemszerűen ki kellett hagynia. Érzékeny veszteség volt ez számára, de mindig reménykedett, hogy majd a legközelebbi évkezdetkor pótolni tudja a kiesést. Ám sajnos nem kalkulált előre Heri Kóklerrel és kompániájával, akik láthatóan nem támogatták üzleti tevékenységét, hiszen minden év elején, újra és újra kidobták, mint az egyszeri ember a használt elemet.

– Már megint ezek az átkozott kölykök! – sipította a banya, amikor tudatosult benne, hogy melyik fülkébe nyitott be szerencsétlenségére. – De most nem fogtok kidobni az ablakon! – sikoltotta eszelősen, és hátrálni kezdett.

– De bizony, ki fogjuk dobni! – mondott ellent Controlles, aki valamiért különösen nem kedvelte a banyát.

– Nem fogsz, nyomorult! – hahotázott a banya eszelős hangon. Miután eldobott csapot papot – a pap a fejére esett és nagyon csúnyán, istenkáromló módon cáromkodott is – lehúzta a vonatablakot, majd még mielőtt a srácok kidobhatták volna, fogta magát és kiugrott a robogó vonatból, amely éppen egy mély szakadék fölött zakatolt.

Heri és barátai kihajoltak az ablakon, és úgy figyelték, hogyan esik a banya tetszési indexe – no és ő maga is – rohamos mértékben.

– Mondtam, hogy nem fogtok többé kihajítani! – hallották az egyre halkuló eszelős rikácsolást. Amikor a vonat beszánguldott egy sötét alagútba, már nem lehetett hallani a banyahangot. A beálló csend további alvásra ingerelte hőseinket, akik csak akkor ébredtek fel, amikor a vonat megérkezett Rokfortba. Az állomáson a gyerekek lekászálódtak a vonatról, majd mindenki megindult a Rokforti Varázs Ló és Banyaelőállító intézmény bejárata felé.

Illetve nem mindenki, mert Heri és barátai egyszer csak szembetalálkoztak Hibriddel, az óriással, aki egy óriási kórházi ágyat tolt maga előtt. Az ágyban egy hatalmas nagy pók haldoklott éppen. Infúzió csepegett bele és mindenféle csövek álltak ki a szörnyetegből, a hasán pedig egy könyv feküdt középen kinyitva. Nyilvánvaló volt, hogy a paratudományokban hívó Hibrid ráolvasásos módszerrel próbálta meg kúrálni barátját. Azonban egyértelműnek tűnt, hogy a ráolvasás itt bizony semmit sem segít. Főleg azért nem, mert Hibrid nem tudott olvasni, csak írni, ezért a ráolvasást sem tudta olyan hatékonyan alkalmazni, mint más, képzett kuruzslók.

A hatalmas nagy pók a hátán feküdt, az összes lábát szerteszét dobva, kiterülve, közben haldoklott. A gyerekek legnagyobb megdöbbenésére Hibrid hangosan zokogott. Zokoghatott volna természetesen halkan is, esetleg magában, csendesesen hüppögve, de nem! Az óriás hágósan sirt, mert hatalmas nagy barátja a végét járta. Már annyira le volt gyengülve szegény, hogy nem is bírta egyedül a végét járni, hanem ebben Hibridnek kellett segítenie. Ezért ezen az ágyon tologatta, hogy neki ne kelljen gyalog járnia a végét. Óriási segítség volt ez, akárki megmondhatta volna, de mivel mindenki annyira rettegett az óriáspókoktól, hogy a közelükbe sem mert menni, így végül senki nem mondta meg Hibridnek, hogy milyen rendes dolog ez tőle. Ám Hibrid tudat alatt nagyon is vágyott az elismerésre, ezért aztán úgy döntött, kijön az állomásra, hogy üdvözzölje kis barátait, akik majd talán pozitív megerősítésben részesíthik.

– Agrádrog haldoklik! – sírta köszönés helyett Hibrid. A gyerekek megdöbbenve figyelték, hogy Hibrid szeméből mennyi, de mennyi könny tud kiömleni.

– Atya ég! – nyögte Heri, amikor felismerte, hogy Hibrid szeméből a rengeteg könny úgy hullik, mint monszun idején az eső. Hatalmas cseppekben gördült ki a szeméből, patakokká duzzadt az arcán, csermellyé szélesedett az orrából kifolyó anyag miatt a száján, majd amikor az álláról a földre hullott, mint egy szolid kis vízesés, hirtelen szökőárként kezdett el áradni a teljesen megdöbbszent barátai felé.

Heri megérezte, hogy most barátság ide vagy oda, azonnal menekülniük kell. Szerencsére semmit nem kellett mondania, mert a srácok azonnal tudták, hogy mi a tényállás. Hibrid könnyében derékig gázolva megiramodtak az iskola felé. Mivel az építmény hegy tetején állt, a könny pedig szerencsére nem tudott oda felfolyni, gyorsan, ügyesen és szakszerűen megmentették magukat.

– Ilyen siralmas évkezdetünk sem volt még soha – összegezte Heri, amikor csuromvízesen beléptek a kapun. Már mindenki a Nagyon Nagy Teremben volt, és arra vártak, hogy a szokásos ceremónia keretében a Teszek Rád Sűveg majd hová osztja be az első éveseket.

– Igyekeznünk kell! – sürgette a fiúkat Hermelin.

Mindannyian futásnak eredtek, de egy gonosz árny útjukat állta. Mivel ezeket a gyerekeket nem olyan fából faragták, akik csak úgy, minden ok nélkül megjijednek egy gonosz árnytól, fogták magukat és keresztülgázoltak rajta.

Cotton professzor ennek nagyon nem örült!

Sőt! Még csúnyán káromkodott is.

– Ötven pont levonva a Csippendéltől! – kiabálta dühösen.

A gyerekek meglepetten torpantak meg.

– Nahát! Cotton professzor úr! – mondta Heri meglepetten. – Nem láttuk, hogy maga az!

– Igen, azt hittük, hogy csak egy eltévedt kísértet – hazudta Controlles.

– Soha nem gázoltunk volna magán keresztül, ha látjuk, hogy ön az... – tromfolta meg Heri, és képtelen volt elrejtetni vigyorgását Hermelin feneke mögé.

– Kókler! Te azt hiszed, hogy én teljesen hülye vagyok? Hallod, mit mondok?

– Igen, professzor úr! – húzta ki magát Heri.

– Mit mondtál? – hergelte be magát Cotton.

– Azt mondtam, hogy igen, professzor úr! – vágta magát vigyázz állásba Heri.

– Hogy merészség szemtelenkedni? – ordította Cotton és meglepően vörös lett a feje. Mulatságos volt, ahogy világított a félhomályban.

– Tisztelettel szeretném elmondani, hogy nem szemtelenkedtem! – jelentette Heri. – Csak válaszoltam a kérdésre, hogy hallottam-e, amit a professzor úr kérdezett.

– Szórakozol velem? – hörgött Cotton.

– Ha lehet, inkább a barátaimmal szeretnék szórakozni. Tetszik tudni, ők sokkal inkább az én korosztályomba tartoznak. De természetesen szeretném leszögezni, hogy a professzor úr társaságát is nagyra értékelem, de magamat nem tartom méltónak arra, hogy a professzor úr körében tartózkodjak szórakozás közben.

– Heri Kókler! – tájékozott Cotton. – Újabb ötven pont a Csippendéltől szemtelenkedés miatt!

– De hát mi nem is szemtelenkedtünk! – tiltakoztak a kilencesikrek, Hermelin és a kis Genny.

– Ti nem, de Kókler annál inkább! – vicsozogta Cotton. – Büntetésből holnap kerékbe foglak töretni.

– De professzor úr! – védekezett Heri. – Már huszonhárom éve nem szokás senkit a Rokforton kerékbe töretni. Talán nem tetszett róla értesülni, de a középkor már egy ideje elmúlt!

– Már megint szemtelenkedsz! – ordította Cotton magából kikelve.

– Nem, professzor úr! – tiltakozott Heri. – Csupán csak jelzem, hogy a diákoknak is vannak jogaik.

– De én köpök a jogaidra, Kókler! Akár tetszik, akár nem, holnap karóba foglak húzni.

– De professzor úr! Az előbb még kerékbe akart töretni! – figyelmeztette Heri.

– Valóban? – vont a szemöldökét Cotton.

– Igen! – felelte a gyerekek egyik fele kórusban.

– Nem! – felelte a másik csapat szintén kórusban.

– Igen, nem, igen, nem! – ordítottak a gyerekek, Cotton meg csak kapkodta a fejét, ide-oda, mintha csak pingpong meccset nézett volna.

– Azonnal döntsétek el! – parancsolta magából kikelve.

– Igen, nem, igen, nem! – kiáltozták egyre hangosabban a gyerekek.

– Azt mondtam! – ordította a társaság egyik fele.

– Nem, nem azt mondtam! – erősködött a másik csapat.

– De!

– De nem!

Ez még így ment egy darabig, amikor is Cotton megelégedte.

– Elég volt! Elég volt! – kiáltozta, majd a haját tépve elrohant.

Amikor eltűnt a balfenéken, a gyerekek hangosan hahotáztak.

– Jól kikészítettük a sunyi fajtáját – vigyorgott Controlles.

– Jól, bizony! – röhögését Owerlay.

– Csak úgy kapkodta a fejét! – vihogott Pageup.

– Ide-oda! – kacarászott Pagedown.

– Mintha csak teniszt nézett volna, igaz? – röhögését Altefnégy.

– Csak vissza ne jöjjön! – nevetgált Backspace.

– Ti aztán tudjátok, hogyan lehet a felnőtteket örületbe kergetni! – mosolygott Hermelin, aki egyke volt, így nem tudta, hogy a felnőttek vérnyomásának növekedése, valamint az ezzel exponenciálisan növekedő kiakadási együtthatója egyenes arányban, néha pedig négyzetesen növekedik a nekik ellentmondó gyerekek számával.

– Otthon is mindig ezt szoktuk csinálni! – heherészett Capslock.

– Tuti módszer, amittől még a legedzettebb felnőtt is egy idő után megkapja első agyvérzését – árulta el a szakmai titkot Shift.

Amikor ezt jól megbeszélték, óvatosan beszlissoltak a terembe, ahol már a Teszek Rád Sűveg éppen mindenkit beosztott valamelyik rokforti gittegyletbe. Az új húsok, a kis első évesek ott izgultak a Csippendél, a Jajdekár, a Melegház és az Ugrabugr asztalainál.

Most éppen Krampusz Dupladurr professzor ragadta magához a szót. Mindenkit üdvözölt, majd rövid beszéd keretében beszámolt a megjelenteknek arról, hogy hol tart éppen a Gigawatt Voltmárvolt elleni küzdelem.

A jajdekáros Rágó Máyfolt és elvbarátainak orcájáról sok minden volt leolvasható, de az sem, hogy örülnének annak, hogy Voltmárvolt még mindig nem tudott végleg testet öltetni. Látszott rajtuk, hogy a legszívesebben azonnal megölnék Dupladurr professzort, amiért a Fekete Krumplinyomókat gonosz társaságnak titulálta, Voltmárvoltot pedig emberbőrbe bújít farkasként emlegette. Ez ellen a kijelentés ellen a Négyszögletű Kerekerdő farkasai is levélben tiltakoztak, amit egy, az ablakon bedobott bagoly, illetve a csőrében szorongatott tiltakozó levél is bizonyított.

Igen Tisztelt Igazgató Úr!

Ezúton tiltakozunk az ellen, hogy Netuddkit hozzánk hasonlítsa. Mindenfajta hasonlóságot tagadunk vele kapcsolatban, és kijelentjük, hogy sokkal inkább válnánk báránnyá, mintsem farkasordítás nélkül eltűnjük azt, hogy Netuddki nevével kapcsolatban bármit, amiben a farkas szó benne foglaltatik, velünk kapcsolatban mások büntetlenül a szájukra vegyenek.

Ezen kívül azt is szeretnénk mindenkinek a tudomására hozni, hogy Piroska nagymamájának elfogyasztása, Piroska rossz útra terelése miatt a farkasok, mint állatcsoport kollektív megbélyegzése, diszkriminációja és egyéb, a farkasfajt üldöző megnyilvánulások is igen igazságtalan cselekedetek az emberiség részéről. Ez egyedi eset volt, és mi, becsületes farkasok, akik csak erdei vadakkal, báránnyal, néha kirándulókkal táplálkozunk, kijelentjük, hogy a magunk részéről soha nem tennénk ilyet, csak abban a kivételes esetben, ha módunk nyílna rá.

Dupladurr professzor zavartan köhintett, majd ismét beszélni kezdett. Az, hogy mit mondott, senkit nem érdekelt, mert a gyerekekben az egymás viszontlátásának öröme teljes elnyomta az igazgatói beszédek megértésének képességét.

Amikor véget ért az igazgatói beszéd, következett a vacsora, utána a lefekvés.

Helyett a hajnalig tartó traccsparti.

Másnap így mindenkinek sikerült másnaposan felébrednie.

Jöhetett az iskolai élet.

Már mindenki alig várta.

13. Sunyi varázslatok

Heri legnagyobb meglepetésére másnap, egész délelőtt Cotton professzor óráján kellett részt venniük. Az egész évfolyam együtt, az épület legbúdzósebb pincéjében, a Jajdekár egyesület főhadiszállásán ismerkedett a Sunyi Varázslatok Kivégzésre című tantárgy alapjaival.

Noha az eddigi években is tanultak valami ehhez hasonló, halált okozó tárgyat, ám az senkiben sem hagyott mélyebb nyomot. Több oka is volt ennek, de az egyik legfőbb az lehetett, hogy az oktatás színvonala bizony meglehetősen hullámvízre sikeredett. Hiszen minden évben más és más tanár oktatta ezt a tudományt!

A pedagógusok hozzáállása pedig meglehetősen eltérő volt. Kezdetben, az első évben, Mókus professzorról kiderült, hogy Voltmárvolt gazdateste csupán. Brrrr!

A második évben Hidegráz Majbetojról kiderült, hogy egy szimpla szájhős és szélhámos, aki annyit ért ehhez a tárgyhoz, mint bediun az atomfizikához.

A harmadik évben Lompos professzor nem volt éppen rossz választás, de őt sajnos elküldték év végén, mert kiderült róla, hogy Vértfarkas. Noha csaknem mindig rendszeresen szedte a Vörös Cseppet, ami jó egészséget adott neki és megakadályozta, hogy szörnyeteggé váljon, a szülői munkaközösség mégis úgy döntött, hogy életformája tolerálhatatlan, ezért mennie kellett.

A negyedik évben megjelent Vószem Zordon professzor, akiről év végére kiderült, hogy csak egy ócska hamisítvány, és valójában ő Kis Kapor, aki Voltmárvolt követője és persze Fekete Krumplinyomó. Ujjuj!

Az ötödik évben Kampecz Dolórec Kémbridzs tanársegéd próbálta meg okítani a kölköket, de róla meg kiderült, hogy a Mini Sztérium bábja, valamint, hogy síkhülye. Valószínűleg már elhunyt azóta, de persze ebben a történetben semmi sem biztos. De ami a lényeg, ő sem vált be, év végén mennie kellett.

Most, a hatodik évben jött Cotton professzor, talán csak jobb híján. Heri szerette az analógiás gondolkodást, ezért úgy okoskodott, hogy ha őt év óta eme tantárgy minden tanárától elbúcsúztak a tanév végén, bizonyára akkor idén sem lesz majd másként.

Heri elmerengett ezen a nagyszerű lehetőségen. Felrémlt előtte egy olyan Rokfort, ahol nincs Cotton, nincs megfélemlítés, nincs rossz hangulat, nincs gonoszkodás, Heri Kókler szívatás, csak béke és nyugalom van meg harmónia.

Ábrándozásából Cotton professzor gúnyos hangja ébresztette fel.

– No lám, Kókler! Végre felébredtél! Jobban tennéd, ha figyelnél rám. Én ugyanis figyelek rád. Áruul már el a többieknek, hogy mit álmodtál!

– Semmit... – bökte ki Heri.

– Kókler! Professzor úr! – helyesbített Cotton.

– Professzor? – lepődött meg Heri. – Igazán köszönöm a megtisztelő címet, de azért még nem várom el a tanároktól, így természetesen öntől sem, hogy Kókler professzor úrnak szólítsanak. De azért jól esik, nagyon jól...

– Kókler! Tíz pontot levonok a Csippendéltől! És kötelezlek rá, hogy tiszteletlen magatartásod miatt minden szombaton penitencia órára járj hozzám, ahol majd bármit megtehetek veled.

A jajdekárosok, élükön Rágó Máyfolttal, gonoszul felröhögtek. A csippendélek felszisszentek, az ugrabugrosok felugráltak a helyükről, a meglegházások pedig elpirultak, mert tudták, rossz az, aki rosszra gondol.

Az óra ellenben folytatódott tovább. Heri gondolatai továbbra is elkalandoztak, de igyekezett figyelmét Hermelinről inkább Cottonra irányítani. Noha Hermelin iskolaköpenyt hordott, Heri fantáziája képes volt arra, hogy akár percenként tízszer is levegye róla azt a köpenyt. Sőt, igazából a többi ruhadarabtól is a másodperc tört része alatt képes volt megszabadítani szíve hölgyét. De tudta, figyelnie kell Cottonra, mert ha nem figyel, akkor újabb szívatások következnek. Ezért aztán mereven nézte Cottont, aki éppen nagyképen magyarázott:

– Most pedig a ki nem mondott varázslatok hatékonyságáról fogok előadást tartani. A ki nem mondott varázslatok azért hatékonyak, mert ha nincs varázsigé, lehetetlen ellene védekezni. Mivel a támadó nem mond ki semmiféle varázsigét, közben pedig természetesen nem is varázsol, csak úgy tesz, mintha varázsolna, ellenfele kétségbeesetten gondolkodik, vajon miféle átkot szórhattak rá. Mivel fogalma sincs arról, hogy valójában nem mondta rá varázsigét, azt gondolja, hogy valami halálos átokkal áll szemben. Védekezik, ellenátkot szór magára, de mivel nem történt ellene támadás, az ellenátkot, ami valójában úgy hat, mint egy ellenmérget, vagyis egy másik méreggel semlegesíti az első mérget, végül végez a megtámadottal, akit valójában nem is támadott meg senki.

A teremben halk morajlás futott végig, amikor a nebulók kapiskálni kezdték, hogy mire megy ki a játék.

– Csak ő hiszi azt! – hahotázott gonoszul Cotton, és diadalmasan nézett körbe.

A jajdekárosok éljeneztek, tapsoltak, mert annyira tetszett nekik ez a mesteri átveréses módszer. A csippendélek nem éljeneztek, csak a fejüket

csóválták, mert ez a ki nem mondott varázslat olyan alattomos volt, akár egy földön tekerdő mérgeskígyó váratlan marása a kiránduló ember lábszárába.

Ebéd után Hurrá Slukktor órájára kellett menniük. Heri remélte, hogy a délután sokkal jobban sikerül majd, mint a délelőtt. Tulajdonképpen igaza is lett. Hurrá Slukktor először táblának álcázta magát, és a gyerekek, akiket Heri előzetesen felvilágosított, hogy így tegyenek, fél óráig szölongatták, de természetesen sehol nem találták, noha a táblának házipapucsban végződő lába volt.

Hurrá Slukktor egyszer csak a szemük láttára átváltozott mosolygós tanerővé. Mindenki rendkívüli módon meglepődött, többen meg is tapsolták. Na, ettől a jó Slukktor professzor annyira meghatódott, hogy rögtön megtizedelte a társaságot. Ez nála azt jelentette, hogy minden tizedik szerencsés ingyen belépőt kapott az általa üzemeltetett iskolai szakkörbe, a Slukk Klubba, ahol a jó professzor mindenféle ütős varázscuccokat próbáltatott ki a gyerekekkel. Porok, folyadékok, gyógynövények, mindenféle érdekes anyag várta azokat, akik hajlandók voltak rá, hogy a professzor kipróbálja rajtuk őket. Heri is valamiért bekerült az elitbe, és már alig várta a szombatot, amikor majd Cotton penitencia óráit követően önként mehet a Slukk Klubba.

De a hétnek még nem volt vége, hiszen csak most kezdődött a péntekkel. Délután Slukktor professzor bajtaloikat főzetett a gyerekekkel. Elkészítették az Erotika Mixtúra nevű bajtalt, ami szerelmi kötések létrehozására volt hivatott. Brutálisan erős hatású kotyvalék volt, aki ebből ivott, az azonnal szerelmes lett abba, akit először meglátott. A bajtálnak súlyos mellékhatása is volt: ha valakinek rendszeresen adagolták, akkor a házasság nevű, mindhalálig tartó szövődmény léphetett fel azok körében, akik több mint háromszor kaptak belőle.

– Gyerekek! Nagyon vigyázzatok vele! – aggódalmaskodott Hurrá Slukktor, aki Cotton professzortól örökölte meg a Bajtalkészítés tantárgyat. – Ha belélegzitek, a tüdőtökön keresztül felszívódhat, és megzavarhatja a józan eszeteket.

Hirtelen nagy röhögés támadt az osztályban, mert Debill Longatom éppen szerelmet vallott egy szobafenyőnek, majd csókolgatni kezdte a tobozait.

– Látjátok, nem a levegőbe beszélek! – emelte fel göcsörtös ujjait Hurrá Slukktor diadalmasan. Látszott rajta, hogy nagyon szereti, ha igaza van.

– Hát hová beszél? Talán a vízbe? – gonoszkodott cinikusan Rágó Mátyólt, de amikor Heri hirtelen bedugott a szájába egy tolltartót, már nem szólt semmit, csak dülledt szemmel, lila fejjel hörgött valamit. Ám Herit nem érdekelte annyira a dolog, hogy megkérdezze tőle, tényleg, vajon mit.

Hurrá Slukktor eközben szépen visszavarázsolta Debillt, aki mintha álomból ébredne, zavartan pillantgatott körbe:

– *Látencia Poligámia!* – kiáltotta Slukktor, és varázspálcájával megérintette Debill fejét. A szerencsétlen fiú réveteg tekintetében lassanként fény gyúlt.

– Olyan furcsa álmot láttam – hebegte, amikor visszanyerte a józan eszt. – Mintha nem lettem volna önmagam... Csak arra emlékszem, hogy előntött a szerelem érzése, és úgy tűnt, teljesen elveszítem az öntudatomat.

– Bizony, fiam, a szerelem setét verem! Aki oda beleesik, nehezen kászálódik ki onnan! – bölcsekedett Hurrá Slukktor. – Még szerencse, hogy ez csak egy varázssital, és én ismerem a verbális ellenszerét.

Amikor Debill rendbejött, hozzáláttak az Aqua Fortuna nevű szerencselötyi elkészítéséhez. Aki ilyet ivott, annak akkora szerencséje lett, hogy azt már nyugodtan mázlinak is lehetett nevezni.

– A szer bingópárlatból és négylevelű lóhere reszelékből készül. Hosszú hetekig kell főzni, de csak akkor lesz tökéletes, ha a végén, rövid rotyogtatás után, még kéményseprő aromát is adagolunk hozzá – magyarázta Slukktor professzor.

– Mi is meg fogjuk főzni a varázssitalt? – kérdezte Luca Sheggvölt, aki néha okos kérdéseket tett fel.

De most nem.

– Dehogya! – intette le a lábával Hurrá Slukktor. – Mint mondtam, ez hosszú heteket venne igénybe. Én már előfőztem az Aqua Fortunát, úgyhogy a mai óránk végén egyszerűen hozzá adjuk a már említett kéményseprő aromát és már kész is van a varázssital. De nem szabad innotok belőle, mert függőséget okozhat, úgyhogy minden cseppjét be kell szolgáltatnotok! Aki lopni merészel, azt úgy is lefűlelem. – Slukktor nem beszélt a levegőbe. Odament egy kis szekrénykéhez, amelyet rögvest ki is nyitott. Az odatóduló gyerekek kíváncsian kukkantottak be, de amikor meglátták, hogy a szekrényke tele van emberi fülekkel, a gyengébb idegzetűek behánytak az előttük álló erős idegzetűek nyakába.

– Ezeket a tanulókat lefűleltem. A testük már nincs meg, mert sajnos az enyészeté lett. Persze, ha nem loptak volna... De mindegy... Ám előtte remek kísérleteket végeztem rajtuk. Mondhatnátok, hogyan merészeltem... De inkább ne mondjátok! Ezek a tolvajok eljátszották az esélyüket arra, hogy törvényes bírósági tárgyalást kapjanak.

A gyerekek sápadtan bólogattak. Senki nem mert ellentmondani. Minden nebuló fejében jogkövető magatartásra sarkalló gondolatok kavargtak.

Amikor Hurrá Slukktor bezárta a szekrénykét, a gyerekek visszatértek a *becsületes* munkához.

Az ügyes kis kezek felrotyintották a lötyit, beleszórták a kéményseprő aromát, és az óra végére, ami három óra múlva következett be ténylegesen, valóban készen is volt a varázssital. Mindenki beszovalgáltatta a folyadékját abba a rézüstbe, amelyben Chö-Chi, aki egy lány volt, remek adottságokkal, és régebben Heri szeme is megakadt rajta, kétszer is, egyszer balról, egyszer meg jobbról, szépen összegyűjtötte.

Este kiderült, hogy Hermelin nem tudott ellenállni a kísértésnek. Szinte mindennek ellent tudott állni ez a lány, de a kísértésnek nem. Úgyhogy fogta magát és begyűjtött egy kis anyagot a lötyiből. Mivel ismerte a forgatókönyv egyes részeit, jól tudta, hogy erre az anyagra még egyszer nagy szüksége lehet Heri Kóklernek, úgyhogy tette a dolgát és megcselekedte, amit megkövetelt tőle a rendező bácsi.

– De Hermelin! – fedtte meg este Controlles. – Hogy jutott eszedbe elemelni a lötyit? Te nem rettegsz a lefűleléstől?

– Hirtelen ötlet vezérelt – vallotta be indítékát Hermelin. – Nem előre megfontolt szándékkal tettem, csak váratlan felindulásból. Megéreztem, hogy ezt kell tennem. Mivel már kislány koromtól kezdve betegesen vonzódtam a varázsfolyadékokhoz, úgy gondoltam, végre nekem is lesz egy. Nem is akármilyen!

– És mire akarsz felhasználni? – tudakolta Heri.

– Letétbe helyezem. Mind a kettőt... – Hermelin hirtelen elvörösödött.

– Atya ég! A másiktól is elcsentél egy keveset? – döbrent meg Controlles.

– Nem is keveset... De most miért vagy úgy oda? – csattant fel Hermelin. – Két ilyen értékes varázsszert nem hagyhatunk veszni. Ki tudja, mire nem lehet jó még akkor, ha egyszer bajba kerülünk...

Heri megdicsérte, pacsit adott neki, majd megsimogatta a lány füleit, amelyek egyelőre a helyükön voltak. A gyerekek ezután megbeszélték, hogy az előtérben álló Páncélos Lovag páncéljában fogják elrejtetni a cuccot. Méghozzá a fenekén lévő, egykor praktikus ürítési célt szolgáló kis csapóajtón keresztül felhelyezik a páncélba a két kis üvegcsét, amelyet így garantáltan nem találhat meg senki – legfeljebb csak ők.

Amíg Heri elment Cotton professzor penitencia órájára, addig Hermelin és a kilencesikrek az éj leple alatt meglepték a Páncélos Lovagot. Szegény, most megtudhatta, milyen is egy prosztatavizsgálat. Ám mivel ez volt a szerepe, nem tiltakozhatott, tűrnie kellett, hogy a hátsójában babráljanak. Nem férhetett hozzá kétség, remek rejtékhely volt, itt aztán senki nem kereste volna, az tuti.

14. Penitencia

Heri lecaplatott a mozgólépcsőn az alagsorba, ahol a sötét alak, Cotton székelt. Persze nem mindig szó szerint. Ám itt volt az irodája, ami

szadizással egybekötött oktatásával a tantermekben elvacakolnia.

Miközben lefelé haladt az ódon pincerendszer dohos falai között, egyre lejjebb és lejjebb, Heri úgy érezte, valami sötét gonoszság felé közeledik. Rossz érzés lett rajta úrrá. Valami baljós dolog előérzete kerítette hatalmába.

– Csak nem fog esni az arany unciánkénti ára? – motyogta magában a legszörnyűbb eshetőséget, ami ebben a pillanatban csak az eszébe jutott.

– Huhuhú! – ijesztett rá hirtelen egy szellem. Hóbort volt az, Rokfort rossz szelleme, aki *halálosan szerette*, ha valaki *halálra rémül* tőle.

Heri először kis híján összeizgulta magát rémületében, de amikor meglátta, hogy ez csak Hóbort, kifejezetten bosszankodni kezdett, amiért ilyen apróság miatt mattolta a kisalsóját.

– Takarodj a halálba, te idióta kopogó szellem! – kiáltotta korunk hőse, az emberiség többszörös megmentője, és felettébb idegesnek látszott volna, ha nincs ennyire sötét.

– Heri Kókler penitenciaórára megy Cotton professzorhoz! – rikoltotta Hóbort. – Heri Kóklert majd móresre tanítják, hehehe!

– Irtó vicces vagy! – mérgelődött Heri. – Tényleg nincs jobb dolgod, mint itt kísérteni az alagsorban?

– Nincs! – felelte gonosan vihogva Hóbort. – Engem már az *anyagi* dolgok nem érdekelnek. Csak a szellemeskedés, a kísértés és a huhogás motivál. Szeretem látni, amikor valaki halálra rémül tőlem.

– Olcsó játék hülye szellemeknek! – csóválta a fejét Heri, majd tovább indult Cotton szobája felé.

A sötét folyosót a néhány, kovácsoltvas tartójában lángoló fáklya világította meg. Heri éppen elhaladt az egyik alatt, amikor égő szurok cseppent a nyakába, ami bizony igen kellemetlen érzés volt. Hát még az, amikor meggyulladt a köpönyege. Heri gyorsan lekanyarította magáról, és hihetetlen lélekjelenlétről tanúbizonyságot téve addig-addig ugrált rajta, amíg cipőjének talpával sikerült eltaposnia a tüzet, közben viszont rondán összegyűrte a köpönyegét.

– Micsoda égés! – mondta ekkor egy gúnyos hang Heri háta mögött.

A fiú idegesen rándult össze.

– Cotton professzor! – kiáltott fel ösztönösen meglepetésében.

– Heri Kókler! – vicsorogta Cotton. – Hát eljöttél! Most végre tanúk nélkül kegyetlenkedhetek veled! Azonnal gyere be az irodámba!

Heri felszedte a földről a szenes köpenyt, és jobb híján magára terítette. Úgy nézett ki az össze-vissza égett holmiban, mint egy nem túl sikeres karrier előtt álló tűzoltó, aki első háztűznézője alkalmából éppen most esett át a tűzkeresztségen.

– Csukd be magad mögött az ajtót, mert nálam nem függöny van, és az ajtó sem záródik magától – dörrent rá Cotton.

Heri megérezte, hogy itt még rövid idő alatt nagyon sok szívatás fog bekövetkezni. Gépiesen megfogta a kilincset, hogy becsukja az ajtót, de megrázó élményben volt része. A kilincs ugyanis úgy megrázta, mint Krisztus a vargát. Heri ellenállhatatlanul rázkódott, a haja égnek állt, a szeme kiguvadt, az orrából pedig durranógáz formájában szivárgott kifelé a nátha, mivel a benne lévő vizet gázzá bontotta a fejében kerengő temérdek áram.

– Aaaaaaa! – rezegte Heri, ám hiába is futott át az agyán, hogy most bizonyára meg fog halni, mégsem ezt történt.

Cotton ugyanis váratlanul lekapcsolta az áramot. Heri összerogyott, akár a colstok.

– No lám, Kókler! Milyen gyenge lábakon állsz! Szerintem, te félsz tőlem!

– Nem félek! – mondta vakmerően Heri, és amikor már nem szikrázott az orra, felállt a földről és becsukta az ajtót, amelynek már nem rázott a kilincse.

– Helyes! Nem is kell félned, mert ha félnél, akkor nem tudnál megijedni. Tudod, van az a mondás, hogy jobb félni, mint megijedni. Ergo, ha te most félnél, akkor bizonyára nem ijednél meg akkor, amikor majd azt szeretném, hogy megijedj, így viszont megkönnyíted a dolgomat.

Heri nem egészen értette, de ezt az előbbi megrázó élményének tudta be.

– Szerintem, magának nincs joga ebben az iskolában a tanulókat árammal kezelni! – mondta hirtelen, és vakmerő módon Cotton szemébe nézett. Cotton állta a tekintetét.

– Szó sincs erről, Kókler! – nevetgélt rajta Cotton. – Te magad is jól tudod, hogy soha nem tennék ilyet pont veled, akit annyira, de annyira kedvelek. Csak a műszálas ruhád és a gumitalpú cipőd súrlódásából következő elektrosztatikus töltés volt az, ami kisült a rézkilincsen. Ennyi történt, semmi több...

Heri szólni akart, tiltakozni, de nem tudott, mert legnagyobb meglepetésére Cotton, ez a piti kis hazudozó helytel kínálta.

– Ül le erre a székre! – szívélyeskedett álnok módon Cotton.

Heri leült, de a szék abban a pillanatban, amikor a fiú súlya ránehezedett, ripityomra tört alatta. Heri hanyatt esett, aztán meg a földre pottyant, mint jó esetben az égből jött madárkaki.

Cotton jól nevetett, de Heri annál kevésbé látszott boldognak.

– És most bűnbocsánatot nyerhetsz tőlem bűneidért – hazudta Cotton.

– Bűnbocsánatot? – kérdezte Heri feltápáskodva a földről. Látszott, nem igen hisz a tanárának, ami bizony meglehetősen szomorú példája volt annak, mihez vezet az, ha egy tanár-diák viszony nem működik.

– Jól hallottad! – ismételte meg Cotton.

– Hogyan nyerhetnék bűnbocsánatot? – kérdezte Heri bizalmatlanul.

– Hát pókeren! – hahotázott Cotton. – Ha legyőzöl, akkor megígérem, hogy soha többé nem foglak székálni.

– Hát jó – állt rá Heri, majd óvatosan belecsapott Cotton feléje nyújtott tenyerébe.

– Fúj! – kiáltott fel Heri, amikor kézfogás közben észrevette, hogy a gaz Cotton keze direkt össze van lekvározva.

– Lekvár!? – kiáltotta Heri meglepetten.

– Ugyan, dehogy! – heherészett Cotton. – Azt magam is nagyon szeretem, így aztán semmiképpen sem pocskékolnám rád. A legjobb postabaglyom tegnap vérhasban elhunyt. Szegénynek ment a hasa és hányt is. Gondoltam, ne menjen már veszendőbe az az anyag, amit kinyertem belőle préselés útján...

Heri fintorgott, öklendezett, de azért, mivel kemény legény volt, nem mutatta, hogy mennyire degusztálja a gyerekes módon gonoszkodó, személtáda Cotton ostoba kis vicce.

– Én osztok! – húzta elő a zsebéből Cotton az ördög bibliáját.

– Én pedig szorzok! – vágta rá Heri magabiztosan.

– Neked fogalmad sincs erről a játékról! – nézett a szemébe a professzor.

– Mi tagadás... – vallotta be Heri. – Végül is mindenhez nem érthetek...

– Akkor jó, nem is zavarom össze mindenféle szabályokkal a fejed – heherészett Cotton. – Inkább játszunk!

Heri felvette a lapokat, majd figyelte, hogy Cotton is a kártyáiba mélyed. Herinek fogalma sem volt róla, hogy mit kell tennie, így aztán jobb híján Cottont bámulta. Észrevette, hogy a professzor milyen nehezen tudja a kezében tartani a kártyalapokat, amelyek időnként felfénylettek, mert magas

fémkartalakkal megcsillant a helyiségben lobogó gyertyák fénye.

– De professzor úr! – háborodott fel Heri, amikor intuitív alapon rájött, hogy miért csillognak fémesen a lapok. – Maga cinkelt lapokkal játszik!

De ez csak akkor történt, amikor már Cottonnak öt ászpókere és négy royal flösse volt hat játszából. Nem is csoda, hogy szegény fiú gyanút fogott.

– Semmi közöd hozzá, hogy miféle lapokkal játsunk! – ugatta le durván Herit a tanerő. – A cinkelés pedig azért kell, mert a fémbevonat tartósabbá teszi a lapokat.

– Hagyjuk abba! – kérte Heri.

– Hát jó – egyezett bele Cotton. – De el kell ismerned, hogy legyőztelek. Úgyhogy, nem tudtál tőlem bűnbocsánatot nyerni, tehát tovább szekálhatlak.

Heri nem szólt semmit, csak azon gondolkodott magában, hogy ha vajon most megölné Cottont, feldarabolná egy manikűrrollóval, majd feloldaná lúgban és leengedné a lefolyón, vajon kiderülne-e, hogy ő tette. De aztán arra gondolt, hogy talán jobb, ha nem harcol gonosszággal a gonosszal, mert közben esetleg még ő maga is gonosszá fog válni. Heri pedig nem akart gonosz lenni, hiszen pozitív Főszereplő volt, csupa jó tulajdonsággal.

Negatív figurának itt volt Cotton és a nála is sokkal negatívabb Voltmárvolt, akit már egy jó ideje nem ölt meg. Heri frusztrálnak érezte magát. El is határozta rögtön, hogy Cotton helyett, ha alkalma lesz majd rá, bizony megint alaposan megöli azt a gaz Voltmárvoltot, aki a világon a legjobban megérdemli, hogy ezt tegyék vele.

– Most pedig kukoricán fogsz térdepelni egy héten keresztül – mondta Cotton gonoszkodva. – Erre azért van szükség, hogy nagyobb önfegyelemre legyél képes.

Heri már éppen kétségbeesetten mondani akart valamit, amikor megszólalt egy kitömött papagáj, amely itt az iskolai hangszórót helyettesítette:

– Figyelem, figyelem! Cotton professzort várják az előcsarnokban!

– Mi a szösz!? – lepődött meg őszintén Cotton.

A hangszóróból, azaz a papagájból megismétlődött az üzenet.

– A fenébe, Kókler! – bosszankodott magából kikelve Cotton. – A mai penitencia órának vége. A jövő héten ismét várlak. Nem akartam elárulni, hogy a következő szombatra az élveboncolásodat tervezem, de mivel látom, hogy te is élvezted a dolgot, muszáj valami előzetessel kielégítenem a kíváncsiságodat. És most tünés! Egy különösen kedves tanítványom vár rám, de persze neked ehhez semmi közöd, mert úgysem tartozol ebbe a kategóriába.

Herinek nem kellett kétszer mondani a dolgot. Fogta magát és elhúzta a kondenzcsikot. Miközben futott felfelé a lépcsőn, lihegett.

Még hozzá bosszuért.

15. A Slukk Klub

Heri átöltözött a Csippendél gittegyletének hálókörletében, kidobta a szemébe égett köpenyét, és felvette a tartalék ruháját. A homokórára nézett, amely mint mindig, most is hajszál pontosan mutatta az időt. Nem is csoda, hiszen *kvarc* óra volt!

Heri a Slukk Klubban sem érezte jól magát. Ennek biztosan az lehetett az oka, hogy egy különös formájú, mágikus erejű növény pusztá látványától fordítva kezdett el beszélni. Mivel ebben a klubban mindenki valami hasonló örültséget művelt, Herit nem nevelték ki jobban, mint például azt a harmadéves fiút, akinek egy varázserejű füge elfogyasztása után megnöttek az orrai.

gen! Az orrai! Ugyanis az eredendően meglévő mellé még nőtt neki egy másik is. Egy kétszer nagyobb és háromszor vastagabb. Olyan volt, mint egy kolbászszerű krinolin. Mivel a szer alapvetően vidámító kivonatot is tartalmazott, a fiú nem látszott szomorúnak, sőt, mondhatni azt is, hogy úgy röhögött, mintha az oldalát csiklandozták volna.

Karén Kiwinek, aki igazán szép hölggyé serdült az évek alatt, akkora dudája lett, hogy nem tudta kézben tartani, hanem le kellett tennie a földre. Ott térdelt előtte, kétségbeesetten nyögött, mert annyira fel akarta a két kezével emelni, de nem volt rá képes, hiába is erőlködött. (Még mielőtt bárki rosszra kezdene el gondolni, Karén Kiwi skót duda szakkörre járt, hangszerét pedig mindenhová magával vitte, mert az olyannyira értékes volt, hogy nem merte sehol otthagyni. No, ez a duda nőtt akkorára, hogy már nem is bírta el a kezében, ezért le kellett tennie a földre.)

Rágó Máyfoltnak, akit szintén meghívott a professzor a klubba, akkorára nőtt a nyelve egy fekete virág megszagolását követően, hogy nem hogy a szájába nem fért el, de még a köpenyének zsebébe sem tudta az egészet begyömöszölni. Rágó éppen ezért húzta a földön, és amerre ment, sűrű, vastag nyálréteget eresztett maga után.

Néhány első éves, akiknek egy bűvös béka megnyalogatása után akkorára nőtt a lábfejük, mint egy békatalpas könnyűbúvárnak, véletlenül rálépett Máyfolt nyalószervére. A jajdekáros ifjú reménység iszonyúan dühös lett, de amikor valami ilyesmit kiabált, hogy: „nyenyedek a nyenyébe”, akkor mindenki a hasát fogta röhögtében.

Főleg azok a fiatalok, akik megkóstolták Slukk-por vidám sütijét, amibe szintén vidámító port kevert. A sütemény fogyasztói mindannyian ellenállhatatlanul röhögni kezdtek, és a normálisnál kétszer, ha jó, ötször akkora hasuk csak úgy rezgett a megállíthatatlanul feltörő megahahotától.

Egy ötödéves lány olyan üdítőitalt fogyasztott, ami fogyasztott. Szegényke, három percen belül tizenöt kiló lett. Még hozzá mínuszban! De ő sem látszott szomorúnak, inkább csak rémülnek.

De a többiek nevettek rajta nagyon, mert annyira könnyű lett, hogy felemelkedett a földről és a plafonon kezdett el járkálni – fejfelé. Ez még csak hagyján lett volna, hiszen a különös plafonjárásán mindenki jót mulatott. Ám amikor a szer nem várt mellékhatásaként onnan öklendezett lefelé, akkor bizony már nem aratott akkora nagy sikert. Nem, valójában nem csak öklendezett..., hanem... Na, mindegy... erre aztán mindenki hanyatt homlok rohangálni kezdett odalent, mert mindenki el akarta kerülni a rókagallért. Szegény lány mindenáron le akart szaladni a plafonról, de hiába futott az oldalfalakra, még mindig annyira könnyű volt, hogy újra és újra visszalebegett a plafonra. Bizony, ebben a helyzetben szörnyű és kegyetlen ráadás volt a rókavadászat.

Heri nem fogyasztott semmiféle kísérleti anyagot, mert ellenezte az ilyesmit. Úgy vélte, legjobb, ha az ember saját tudatánál van, nem pedig másokénál. Ám mivel a megtekintett fura növény hatására még mindig fordítva beszélt, senki nem értette magas röptű mondandóját.

– Szia, Heri! – mondta neki Ötchi Pötchi, aki a Heri Kókler Fan Klub feltalálója és vezetője is volt egyben. Kissé idegesítően hatott a túlzott rajongása, de Heri úgy gondolta, ha az ember híres, akkor sajnos ez lehet a hírnév negatív velejárója.

– !aizS – felelte Heri, aki továbbra is fordítva tudott csak beszélni.

– Hogy mondd? – lepődött meg Ötchi Pötchi.

– !aizS – ismételte Heri.

– Ja, biztosan te is valami fura szert fogyasztottál – csapott a homlokára Ötchi Pötchi.

– !meN – rázta a fejét Heri, és kényszeredetten mosolygott.

– Én csak azt akartam javasolni, ha már úgy is meghívott minket a professzor a Slukk Klubba, akkor legyünk barátok! – mondta Ötchi Pötchi.

– !?nabáhusc sé nozsapok ik knénzén ygoH ?létlűrőgeM – tiltakozott Heri.

Ötchi Pötchi értetlenkedve nézett rá, majd megvonta a vállát és csalódottan eloldalgott. Talán bánatában, de az is lehet, hogy csak óvatlanságában, elfogadta azt az italt, amit Slukkpor professzor adott a kezébe. Sőt, Heri legnagyobb megdöbbenésére, szegény kiscsávó nem csak elfogadta, de ráadásul egy hajtasra ki is itta. Mindenki legnagyobb meglepetésére Ötchinek váratlanul nőtt még egy nyaka. Majd a nyakon képződött még egy feje. De ez még semmi! Szegény feje! Az új feje láthatóan kissé vérengzőre sikeredett, és mindenáron le akarta harapni az elsőt. Ötchi Pötchi kétségbeesetten menekült, de hát hová is menekülhetett volna? Természetesen egy szekrénybe! Oda ugrott be szegény feje, méghozzá azért, mert a szekrényben jó sötét volt, így aztán a másik feje nem tudta leharapni azt a fejét, amellyel eredendően, már születése óta rendelkezett.

Hurrá Slukkpor remekül szórakozott a gyerekkísérleteken. Amikor jól kinevette magát, visszavarázssolt mindenkit normál állapotába. A kétorrú fiú újra egyorrú lett, a nagyon könnyű lány lelebegett a földre, Rágó nyelve összement, a békatalpú első évesek ismét tudtak járni, az egyfejű Ötchi Pötchi kitántorgott a szekrényből, Heri pedig ismét normál irányba tudott beszélni.

– Remélem, gyerekek, ti is legalább olyan jól szórakoztatok, mint jómagam! – kacarászott Slukkpor. – A jövő héten újabb varázsszereket fogok rajtatok kipróbálni. Mindenkit szeretettel várok. Ha a mai varázsszerek némelyike netán halálos mellékhatással járna és emiatt néhány ótok a jövő hétre megboldogulna, természetesen nem lesz majd harag abból, ha emiatt ezek a tanulók nem tudnak megjelenni a következő Slukk Klubban. De mivel szellemes fiatalok vagytok, természetesen kísérteteket is szeretettel várunk. És most menjetek, mert későre jár, hamarosan kezdődik az IHB buli, ahová minden tanulónak kötelessége elmenni.

– Mi az az IHB buli? – kérdezte egy nagyon tájékozatlan első éves kislány Heritől.

– Egy rövidítés – magyarázta Heri készségesen.

– És mit jelent? – kérdezte a kis elsős.

– Ne akard tudni! Kicsi vagy te még ehhez! – mondta Heri titokzatosan.

– De tudni akarom! Kérlek, áruld el! Na, lécci, lécci!

Heri látta, hogy szőke a kiscsaj, ezért rájött, hogy hiába is tiltakozna, akkor sem hagyná abba. Ezért aztán úgy döntött, hogy beavatja a nagy titkok egyikébe.

– Azt jelenti, hogy Iszunk, Hányunk, Belefekszünk – vallotta be Heri.

– És party drogok is lesznek? – kérdezte a kislány, aki alig látszott 11 évesnek, felcsillanó szemmel.

– Megőrültél? Ez Rokfort! Itt nincs semmi drogozás! Ez nem olyan hely ám, tudod-e? – Heri úgy érezte, ez a kérdés nem csak őt, de a hely szellemiségét is súlyosan megsértette.

– Akkor megyek, pakolok és húzok haza, mert úgy látom, hogy ez egy lémer hely, ahová csak lúzerek járnak bénázni – fitymálta le a témát a csaj, és tényleg elhúzott, akár a vadlibák.

Heri csak bámult utána, mint órás a nagyítójába.

– Ezek a mai fiatalok! – csóválta a fejét, és visszaindult a hálótermükbe.

Az ikrek már ott öltözködtek és készültek az IHB bulira. Heri üdvözölte őket, majd röviden elmesélte, hogy miféle kínokat kellett kiállnia Cotton penitencia óráján, majd azt is elregélte, hogy milyen volt a Slukk Klub. Közel három óra múlva a srácok úgy érezték, már totál álmosak, így aztán már nincs sok értelme elmenni az IHB buliba, ahol az összejövetelnek mindig ugyanaz a vége. Először még érdekes volt, másodszor is, de lassanként unalmassá kezdett válni.

– Fogadni mernék, hogy Máyfolt is ott fekszik az egyik asztal alatt! – heherészett Controlles.

– Szerintem el sem ment a partya – csóválta a fejét Pageup és Pagedown.

– Rágó nagyon furcsán viselkedik egy ideje – jegyezte meg Overlay.

– Miért, mit csinál? – vetette közbe Backspace, aki egy kicsit le volt maradva a friss hírekről.

– Alig látni! – felelte Shift.

– Szerintem valamiben sántikál! – csóválta a fejét Capslock. – Láttam, hogy a Szűkös Szoba előtt ólálkodik.

– A Szűkös Szoba előtt? – lepődött meg Delete. – Mit keres ez a kis csótány ott?

– Szerintem jóval többet, mint mi! – csattant fel Controlles. – Pedig semmivel nem jobb színész, mit mondjuk Delete. Ám mivel egy gonosz lurkót alakít, az ügynöke több gázsit tudott neki szakítani.

– Ez nem igazság! – tiltakozott Pageup és Pagedown.

– Nem bizony! – értett egyet Backspace.

– Mi is magasabb gázsit érdemelnénk! – szólalt meg Shift is.

– Megkapjátok, ha most szépen visszatértek a történethez, és végre megnézik a Tökfejek Térképét – kiabálta be a rendező bácsi, aki már valamiért megérezte, hogy a következő részt nem ő fogja rendezni.

– Minek nézzük meg? – kérdezte Controlles értetlenkedve.

– Azért, mert a forgatókönyvben az áll, hogy ti most hirtelen megnézik a Tökfejek Térképét – mondta idegesen a rendező bácsi. – Na, kell a gázsiemelés vagy nem?

A Tökfejek Térképét Heri egy hatalmas, fél méteres szemüvegtokban tartotta.

– Remek álca! – hazudta Controlles.

Heri elvigyorodott.

Aztán fogta. És.

Kivette. A Térképet!

– Oda nézzetek! – hökkent meg Controlles.

– Rágó Máyfolt a Szűkös Szobában van! – bökött a térképre egy indián nagyfőnök, aki legnagyobb meglepetésükre éppen besétált a szobába. Nézte, hümmögött egy darabig, majd a tomahawkját belevágta az asztalba.

– Most leugrom a boltba – mondta, majd kiugrott a nyitott ablakon. Mindenki odatódult az ablakhoz, hogy megnézzék, tényleg lezuhant-e az ezer méteres szakadékba, de különös módon nem láttak semmit, csak egy csapat boszorkányt, akik V alakban dél felé szálltak.

A gyerekek megcsóválták egymás fejét, mert ez annyira szurreális volt, hogy illet K. B. Rottring, az irodalmi Összkár-díj örök várományosa, soha, de soha nem szokott írni.

Gyanús volt ez, nagyon gyanús! Nagyon úgy tűnt, hogy valaki idegen írt bele ebbe a könyvbe.

Ám soha nem derült ki, hogyan került ide ez az indián nagyfőnök, aki leugrott a boltba. Ellenben a Tökfejek Térképén tényleg Rágó Máyfolt settenkedett valamiben. A Rágót szimbolizáló lócitrom tényleg abban a helyiségben villogott, amit az előbb a nagyfőnök mutatott.

– Ott van! – bökött rá Controlles a rézbőrű nagyfőnök gazdátlanul maradt tomahawkjával.

– Kapjuk el! – javasolta Heri.

Nem telt bele két percbe, máris összekapták magukat, és rohantak a folyosón, ahol belebotlottak Hermelinbe, aki éppen hazafelé tántorgott az IHB

buliról.
– Boááá! – köszönt Hetinek Hermelin.
Heri gyengéd, kijózanító pofonnal magához térítette szíve hölgyét, aki erre nagy szemekkel bámult a rengeteg fiúra.
– Hát ti meg mit csináltok itt éjnek idején? – kérdezte meglepetten.
– Megyünk és elkapjuk Rágót! – mondta Controlles, pedig nem is őt kérdezték.
– Veletek mehetek? – kérdezte felvillanyozódva Hermelin, és a kis rózsaszín retiküljéből előhúzott egy női boxert, majd ügyes mozdulattal, passzentosan felhúzta a kis kacsójára.
– Már éppen kérni akartuk – nevetett Heri.
Mindannyian futásnak eredtek.
Mielőtt a Szűkös Szoba elé értek, már messziről észrevették, amint Rágó két fogdmegje, Mó-Csing és Döglégys egy darab szigetelt huzalt nyom Máyfolt kezébe, majd mindannyian elrohantak.
– Láttátok? – kapcsolt Controlles gyorsan, amikor megtorpantak a Szűkös Szoba bejárata előtt.
– Mit láttunk? – kérdezte Heri.
– Leadták neki a drótot! – lihegte Controlles. – Ezért nincs már itt!
Heri csalódottan nyitott be a kis helyiségbe, de valóban senkit sem talált már ott.
Pedig, ha felnézett volna a plafonra, bizony nagyon elcsodálkozott volna. De Heri álmában sem gondolta volna, hogy most a plafonra kellene néznie.
A többiek is benyomultak volna, de a helyiség annyira kicsi volt, hogy csak egyenként tudták ezt megtenni, és semmiképpen sem egyszerre.
– Fura! – csóválta meg a fejét Heri. – Esküdni mernék, hogy igen bűdös sajtiszagot érzek!
Ez nem volt csoda! Mindenki azt érezte. Külön külön is és egyszerre is!
– Mi a fenét művelhetett itt Rágó? – tűnődött Heri.
– Szerintem a lábgombáit számolgatta – tippelte meg Controlles.
– A szag penetráns, akár ez is tehette volna, de biztos vagyok benne, hogy valami másban sántikál – hümmögött Heri.
– De miben? – ütögette szórakozottan női boxerével a falat Hermelin.
Senki sem tudott válaszolni a kérdésre.
Pedig ha csak egyvalaki felnézett volna a Szűkös Szoba mennyezetére, azonnal kitalálhatta volna, hogy miben sántikál Rágó Máyfolt.
De nem nézett.
És ez nagy hiba volt!
Nagyon nagy!

16. Tom-por és szado-fizika

A tanév folytatódott. Teltek múltak a napok, a hetek, a hónapok. A jobb sorsra érdemes kisdiákoknak egyre több tanórán kellett részt venniük. Elméleti és gyakorlati foglalkozások tucatjain töltötték hatalmas nagy tölciséekkel a fejükbe a tudást, amit pedig már nem tudtak ezzel a hagyományos, ám még mindig az egyik leghatékonyabb módszerrel a fejükbe verni, azt feladták házi feladatnak, így hőseink az estéket jobbra magolással voltak kénytelenek tölteni.
Controlles tökmagolt, Heri rizsázott, az többi iker minden tárgyból egy kicsit szemezgetett, Hermelin pedig nem kukoricázott, ami a szeme elé került, azt megtanulta. Lassanként annyira okos lett, hogy a feje is teljesen elnehezült. Biztosan ez volt az oka, hogy amikor leült az asztalhoz, egy darabig tompa tekintettel támasztotta a fejét, majd rövid idő múlva, minden átmenet nélkül, egyszer csak lefejelte az asztallapot, és ülve elaludt.
Ebben a kegyetlen taposómalomban a Kavicslabda edzések igazi felüdülésnek számítottak. Hermelin ugyan nem tudott kavicslabdázni, ráadásul, ilyen nehéz fejjel sajnos egyetlen varázsseprű sem tudta volna a magasba röpteni. Viszont ő volt a Csippendél csapat vezérszurkolója. Minden edzésen ott volt, ha esett, ha fűjt, és rendületlenül buzdította a csapatot.
A rengeteg tanóra miatt ebben az évben a bajnokságot is átszervezték. A korábbi körmérkőzéses rendszer helyett idén csak egy meccset rendeztek. Igen ám, de ezen az egyetlen meccsen mind a négy gittegylet, a Csippendél, a Jajdekár, a Humbug és a Melegház legjobbjai is egyszerre küzdöttek a győzelemért.
Nem volt túl jó ötlet, annyi bizonyos! A játék légi-grundfocivá alacsonyodott. Mindenki mindenkivel ütközött, kavicslabdák záporoztak, játékosok pottyantak le vagy fűrődtek a földbe, furkók koppantak a lurkókon, illetve a kobakokon, a végén pedig olyan tömegverekedés alakult ki, amilyen már 1673 óta nem volt. (Akkor Brutál Bill, az iskola réme nem tudta elviselni, hogy nem ő lett a legjóképűbb játékos, és ezért tömegverekedést provokált, amelyben minden diák meghalt, a tanárok pedig nyomtalanul eltűntek.) Még a lezuhant, időszakosan a visszavarázslásáig nyomorékká vált játékosok között, a földön is folytatódott a csihipuhi. A mérkőzés vezetőjét, Madám Huszt valaki a küzdelem hevében szűnyogirtóval lefújta. Szegény tanerőt csere nélkül le kellett hívni a pályáról. Hogy utána mi történt, senki nem tudja, ugyanis mind a négy szurkolótábor ultrái füstbombákat hajigáltak a közdőtérre, úgyhogy a mindent eldöntő bajnoki meccs teljes káoszba fulladt. A játékosok meg kis híján a terjengő, nehéz, sűrű füstbe.
De a szurkolók ezt már nem látták, mert megrohamozták egymás szektorait és mindenki mindenkivel verekedett. A tanári kar kénytelen volt dermesztő átkot szórni a tömegverekedés résztvevőire, akik úgy megdermedtek, mint kocsonya a frigóban. De erre legalább a verekedés is félbeszakadt.
Kinyerma Meggenya professzor, akit beszélő keresztnéve miatt jelöltek a sportbizottságba, nagyon idegesnek látszott. Rövid egyeztetés után úgy határozott, hogy idén nem hirdetnek Kavicslabda bajnokot. Mivel minden gittegylettől száz-száz pontot büntetésből levontak, a diákok joggal hihették azt, hogy a tanerő kissé neheztelhet rájuk.
A döntésnek természetesen senki nem örült, de mivel ez olyan volt, mint a rögtönítélő bíróság, vagyis fellebbezésnek helye nem volt, a csapatok kénytelen-kelletlen elfogadták az ítéletet.
Másnapra mindenki kiolvadt, mert a dermesztő átkot ugyan dermesztően gyorsan hatott, de a hatása szerencsére gyorsan elmúlt. Másnap izgalmas tanóra következett. Enduro Motocross professzor, aki Itáliából érkezett, a Tomporálás nevű tantárgyba igyekezett beavatni a gyerekeket. A Tomporálásról már szinte mindenki hallott, de csak kevesen tapasztalták a gyakorlatban.
Heri nem örült ennek a tanórának. Eddigi érdemeinek felhánytorgatásával megpróbált felmentést kikönyörögni Meggenya professzortól, de az hajthatatlan maradt.
– Sajnálom, Heri! Ezt minden hatodévesnek kötelező jelleggel el kell sajátítania. Ha nem tanulsz meg Tomporálni, akkor olyan leszel, mint egy folyó, amelyben nincs víz.
– ??? – kérdezte Heri meglepetten.

– Ez egy Zen bölcsesség – felelte titokzatosan Meggenya tanárnő. – Mostanában a Zent tanulmányozom.

– Én is szeretem a Zenét – felelte Heri, akiről már megint nagyon hamar kiderült, hogy mennyire tájékozatlan bizonyos kérdésekben. Cottonnál szembesülnie kellett azzal, hogy nem tud pókerezni, most meg lelepleződött, hogy a Zenről is tévképzetei vannak csak, fogalma meg semmi.

– A Zen az nem zene! – ütögette meg a pálcájával a professzornő Heri okos kobakját. – Az egy filozófia!

– Sajnálom! – szégyenkezett Heri. – Én igazán nem tehetek róla, hogy az...

– Pedig nagyon szórakoztató olyan szöveget olvasni, amelynek se füle se farka – csillantott meg valamit a nagyon titkos tudásból Meggenya. – Egyszer talán majd beavatlak a rejtélyeibe – mondta sokat sejtetően a professzornő.

– Megyek Tomporálni – adta be a derekát a ruhatárba Heri, és beállt a sorba, ahol már mindenki arra készült, hogy életében először egyedül Tomporáljon.

– Kedves gyerekek! Tomporálni nem egyszerű, de mint minden nagyon nehéz dolog, ez is tanulható – mondta rövid bevezetőjében Motocross professzor. – Az iskola mágikus úton meg van buherálva, ami azt jelenti, hogy sem ide, sem innen kifelé nem lehet Tomporálni. De a titkos varázslat szoros kötelékét bonyolult mágikus cselekvések sorozatával kissé meglazítottuk, így bizonyos, kijelölt pályákon mégis lehetséges lesz majd oktató jelleggel Tomporálnotok. Nagyon fontos, hogy tudjuk, mit akarunk. Ne feledjük, hogy csak az lehet képes Tomporálni, aki tudja, hová akar eljutni. Mert aki nem tudja, az esetleg nem oda fog megérkezni, ahová valójában utazni szeretett volna.

– Ez történik velem is állandóan – vallotta be fojtott hangon Controllesnek Heri.

Controlles együttérzően bólogatott, de közben nagyon figyelt Motocross professzorra, mert nem akart Heri sorsára jutni.

– Két dolgot kell szem előtt tartanotok – magyarázta Motocross professzor. – Az első az Acél, a második az Elbizonytalanodás, a harmadik pedig a Megfordulás.

– De ez már három! – szólt közbe Debill Longatom.

– Nagyon jó, fiam, látom, igazán figyelsz – tapsolt elégedetten Motocross professzor.

Debill olyan boldognak látszott, mint akinek hatosa van az ötös lottón.

– A mai óra keretében a fiúk a fiúvécébe, a lányok pedig a lány vécébe fognak Tomporálni, holnap pedig fordítva, mert az még izgalmasabb. Egyelőre nem vécéből vécébe, hanem csak innen, ebből a teremből indulva.

– Miért kell ezeket a fogalmakat a fejünkben tartani? – kérdezte Hermelin, aki ezelőtt még soha nem Tomporált.

– Hosszasan és kimerítően is elmagyarázhatnám ezt kisasszony, de a könyv rövidsége miatt mindössze annyit mondhatok, hogy csak.

De Hermelint nem olyan fából faragták, akit ennyivel ki lehet elégíteni, vagyis, izé... a kíváncsiságát nem lehetett ennyivel... kielégíteni. Szépen, komótosan levette az iskolaköpenyét, amit biztonsági okokból egyedül csak neki kellett hordania az egész iskolában, majd újra megismételte a kérdést.

Enduro Motocross professzor, aki javakorabeli férfi volt, és a diákjaival soha nem folytatott bűnös viszonyt, nagyot nyelt, amikor meglátta Hermelin izgatóan domborodó topját, amely minimum XXXXL méretű lehetett.

– Hhhhhhh – hebegte a tanerő, és érezte, hogy elcsöppen a nyála. Gondolatai megzavarodtak, elméjében olyan gondolatok kergetőztek, mintha megbabonázták volna. Lassan, dadogva beszélni kezdett.

– Tomporálás kkkközben azért kkkkell erre a három ddddlogra figyelni, mert... az... az... az... Acél keménységet ad, az Elbizonytalanodás kerülendő, a... a... a... a... Megfordulás pedig akkor ajánlatos, ha... rossz helyre... érkezünk.

– Köszönöm, professzor úr – pukedlizett Hermelin, közben másfél centivel még nagyobb lett a dekoltázsa.

A teremben minden jóérzésű férfiember felsóhajtott.

Hermelin, aki már kapiskálta, miként érhet el egy jó nő bármit a férfiaknál anélkül, hogy bármiféle kényszerítő eszközt kellene ehhez igénybe vennie, csábosan mosolygott mindenkire, de legfőképpen a megbabonázott tanerőre.

Enduro Motocross azonban nem hiába volt képzett varázsló. Varázspálcájával ütögetni kezdte a fejét, így néhány másodperc alatt sikerült kivernie a fejéből a bűnös gondolatokat. Amikor megvolt vele, minden erejét összeszedve beszélni kezdett:

– Kérek mindenkit, hogy helyezkedjen el kényelmesen. Ide, jobb oldalra a fiúk, oda bal oldalra pedig a lányok! – kapta össze magát egyre jobban Motocross professzor. Ám a tekintetét ismét csak nem tudta levenni Hermelinről, aki láthatóan zavarta a tanóra menetét és a tanár úr gondolatait, amelyek egyre inkább csak egy kettős tömegközéppontra fókuszáltak. Nem volt vele egyedül. Minden egészséges és heteroszexuális fiatalember ugyanezt tette.

– Mmm mmmost pedig emeljétek fel a pálcátokat... a varázspálcátokat! – magyarázta a professzor. – Lányok, figyelem! Gondoljátok végig a három irányelvet, majd határozzátok meg a lányvécét. Oda fogtok mindjárt Tomporálni. A fiúk is készüljenek! De kérek benneteket, koncentráljatok a megfelelő helyszínre, mert ha a gondolataitokban esetleg egy másik helyszín vagy objektum bukkanna fel, akkor oda fogtok Tomporálni. Én például bevallom, nem vagyok most olyan elmeállapotban, hogy nyugodt szívvel merjek Tomporálni... De mindegy! Ti nyugodtan megpróbálhatjátok, hiszen gyerekből itt rengeteg van, mindenki könnyen pótolható, míg belőlem csak egy van, és ha bajom esne, akkor a túlélők sem tudnának soha megtanulni Tomporálni. Mindenki elkészült? – kérdezte végül Motocross professzor. A gyerekek bólintottak.

– Akkor rajta! – emelte fel a pálcáját Motocross. – *Tomporáció!*

A lányok szépen Tomporáltak, mindannyian, kivéve Hermelint. De ennek is oka volt, komoly oka, ami mindjárt kiderült. A fiúk ugyanis nem voltak képesek a kiválasztott célba Tomporálni, ehelyett tömegesen Hermelinre Tomporáltak, illetve a vadul domborodó topjára. Hermelin rövidesen egy nagy halom fiú alatt sikoltozott, mert mindenki őrá Tomporált, ezért szegény lány nem tudott a megadott helyre, a lány vécébe jutni, mint a többi lány.

– Mondtam, hogy ne gondoljatok másra! – kiabált dühösen Motocross professzor, majd meg lengette a pálcáját és elkiáltotta magát:

– *Levitáció variáció!*

Erre az összes fiú felemelkedett, majd a levegőben lebegve figyelte, amint Hermelin dühösen feltápászkodik, megigazítja a ruháját, végül sikeresen Tomporál a kijelölt helyére, a lányvécébe.

– Ártatlanok vagyunk! – kiabálta Controlles!

– Boszorkányság bűbája hatott ránk!

– Égessük meg! – javasolta gonoszul Máyfolt, de Heri, aki valamiért éppen mellette lebegett, jól oldalba rúgta a kis piszkot. Máyfolt erre az erőhatásra egyenes vonalú, egyenletes mozgás keretében, szépen, fejfelé előre beleállt a falba. Öröm volt nézni, ahogy utána ordított. Hetinek feltűnt, hogy Rágó keze be van kötözve, de nem tulajdonított az ügynek nagyobb jelentőséget.

A jajdekárosok felszisszentek, a többiek viszont elégedetten heherésztek. Hiába, legszebb öröm a káröröm!

– Véletlen volt! – füllentette Heri.

– Ebben az iskolában, sajnos már évek óta, nem szoktak senkit boszorkányság vádjával megégetni – rázta a fejét Motocross. – De attól tartok, sürgősen beszélnem kell az igazgató úrral.

– Azzal fogta magát, földre varázsolta a kölyköket, majd elviharzott, hogy beszéljen Dupladurr professzorral.

Másnap reggel Dupladurr professzor személyesen kérte meg Hermelint, hogy soha többé ne vegye le nyilvános helyen az iskolaköpenyét.

Hermelin ezt emberbaráti okból, mert azért, mert nem akarta, hogy azonnal kirúgják, készségesen meg is ígérte. A nap persze folytatódott. A hatodévesek szado-fizika órára mentek, ahol Mazoch professzor várta őket furfangos szöveges feladataival. A tanerő talpig fekete bőrből volt öltözve, a hátán pedig fekete bőrköpeny lobogott, a két csuklóján pedig szegecsekkel kiverő csuklóvédőt hordott. A nyakán lévő, szintén szegecsekkel kiverő bőrnakörv, ha az előbbieket nem lettek volna, akkor is fenyegető jelleget kölcsönöztek volna rémisztő alakjának.

– *Rettentő* nagy örömmel köszöntök mindenkit! – üdvözölte a professzor a diákokat az óra elején. – A nevem professzor Szadi Mazoch. Fiacskám! Igen, te ott, az utolsó sorban – szóló Debille, aki egy olyan széken foglalt helyet, amely percenként darabokra esett alatta. – Ne *kínlódj* már annyit! Inkább figyelj, hátha hasznodra válik egyszer az a tudás, amit ma a *fejedbe verem*. – Mazoch professzor kultúráltnan röhögött egy sort saját, kissé primitívnek ható szöveccén, majd folytatta mondókáját:

– Hasznos elméleti tárggyal gyarapítjuk a mai napon eddig is szépen növekvő ismereteiteket. A szado-fizika újszerű tudományág, ellenben rendkívül hasznos, majd meglátjátok. Hiszen az elméleti példák megoldásával egyszer majd képessé váltok arra, hogy a gyakorlati életben se *kínózzanak* majd benneteket megoldhatatlan kérdések, ha arra kerül a sor, hogy tudományos igénnyel szeretnétek megközelíteni egy nagyon is gyakorlati problémát.

– Milyen problémára gondol, professzor úr? – kérdezte meg Controlles, akit kíváncsivá tettek az elhangzottak.

– *Kegyetlenül* jó kérdés ez, fiam! – bólogatott elismerően a professzor. – Mindjárt magad is látni fogod. Lássuk csak rögtön az első példát. A százötven kg tömegű, két méter magasságú, 3,4 cw légellenállású, 37 °C hőmérsékletű, 17 éves Jancsika a hajánál fogva vonszolja a padlón a 16 éves Julcsikát, aki 220 kg tömegű, de két atmoszféra nyomására pumpálta őt a gonosz Vasorrú Bába, aki 17 kg tömegű, és rajta ül Juliskán. A kérdés tehát az, hogy mekkora a Juliska és a vasorrú bába alkotta inerciarendszer ellenállása. Továbbá, mennyi súrlódási hő keletkezik akkor, ha szobahőmérsékleten, standard körülmények közepette Jancsi 50 km/h sebességre gyorsít betonúton, amelynek állatira pici a súrlódási ellenállása, és 1 Rendőr mennyiség a közegellenállása?

A gyerekek feszülten figyeltek, de a feladat nehéz volt, nagyon nehéz.

– Na, ki tud választ adni erre az igen egyszerű kérdésre? – kérdezte Mazoch professzor.

Mivel senki, még csak hozzá szólni sem tudott a témához, Szadi Mazoch elvigyorodott:

– Ne csüggedjétek! A tudásért meg kell *szenvedni*. És ígérem, nálam jó kezekben lesztek!

Ebben aztán senki nem kételkedett.

17. A Hókuszpókusz

Néhány nap múlva Heri Kókler Dupladurr professzor irodájába volt hivatalos a megbeszélte önvédelmi különórára. Heri nagyon kedvelte az igazgató bácsit, aki kedves ember volt, de ugyanakkor hatalmas varázsló és *rettentő* nagy harcos is. Félelmetes nagy hatalmáról, de ugyanakkor páratlan gyógyító képességeiről már számtalanszor megbizonyosodhatott az, aki volt olyan szerencsés, hogy a saját szemével is láthatta. Heri felidézte azokat a hihetetlen kalandokat, amelyeket barátaival és az igazgató úrral együtt éltek át az elmúlt hónapokban, élete legveszélyesebb és legeseménydúsabb nyarán, és elégedetten elvigyorodott.

Heri péntek délutánra volt bejelentkezve Dupladurr professzorhoz. Vidáman fütörészve sétálgatott a folyosón, majd finoman kopogott az igazgatói iroda ajtaján.

– Igen! Aha, szóval, te vagy az! Rendben! Gyere be, Heri! – hallatszott bentől egy hang.

Heri arra gondolt, hogy igen, ilyen egy igazi varázsló. Nem kérdezi meg, hogy ki az, hanem inkább megnézi. A csukott ajtón keresztül!

Heri benyitott az ajtón.

Kissé meglepődött, mert Dupladurr professzor, aki jobb kezével varázspálcáját szorongatta, éppen varázsolt, de a szokott vidám, barátságos pillantás helyett fájdalmas, könnybe lábadó tekintettel nézett rá.

– Jaj! Mi történt önnel, professzor úr? – aggódott Heri.

– A kezem, fiam – felelte Dupladurr.

– A keze a fia? – hökkent meg Heri. – Az meg hogy lehetséges?

– Nem, dehogy! – rázta a fejét Dupladurr, és egy apró mosoly futott át szenvedő arcán. – Az a helyzet, hogy a kezem miatt szenvedek.

Heri tekintete Dupladurr kezére siklott. Kis híján felkiáltott rémületében és megdöbbenésében. A professzor bal keze ugyanis rondán megégett, sőt, még mindig füstölgött.

– De hát mi történt, professzor úr? – döbönt meg Heri.

– Tűzbe tettem valakiért a kezemet, de csúnyán pórul jártam – vallotta be Dupladurr. – Már két napja ennek, de még mindig nem sikerült eloltanom a kezemet.

– Rettenetes! – sajnálkozott Heri.

– Nekem mondd! Ha tudnád, mennyire kellemetlen! Egyrészt nagyon fáj az, ha az ember keze két napja egyfolytában ég. Most már szerencsére nem ég, csak parázslék és kissé füstölög. De nem tudok így aludni sem, mert félek, meggyullad az ágyneműm. Tegnap öltözködés közben lángra lobbant a ruhám, és amikor el akartam húzni a függőnyt, kis híján leégett az egész lakosztályom.

– Miért nem próbálja meg eloltani? – kérdezte meg Heri naivan.

– Már mindenféle mágiával próbálkoztam, de ez valami olyan gonosz varázslat, hogy azt hiszem, nem boldogulok ilyen könnyen vele. Idő kellene hozzá, hogy megfejtsem, de sajnos, most alig van időm. Aki megszőtte ezt a varázslatot, hatalmas nagy mágus volt, és olyan feltételeket szabott, amelyek a mágia visszafejtésekor bizonyosan megölnének engem.

Heri kirázta a hideg, mert akire gondolt, arra inkább jobb lett volna soha többé nem gondolni.

– Voltmárvolt!

– Igen, ő... – ismerte el Dupladurr. – Hosszú történet ez, egyszer talán majd töviről hegyire elmesélem. De nem most.

– Mikor? – kíváncsiskodott Heri.

– Később... talán még ebben a fejezetben, de az is lehet, hogy csak egy későbbi részben. Majd meglátom még. Most inkább lássunk munkához.

– De professzor úr! Látom, hogy fájdalmai vannak! Inkább próbáljuk meg valahogyan eloltani a kezét!

– Nem fog sikerülni! – rázta a fejét Dupladurr. – Mondtam, hogy valami sötét mágia. Mielőtt még bármit is tennék, nagyon körültekintően kell eljárnom, mert különben még nagyobb bajba kerülhetek.

– De annyira sajnálom, hogy ilyen fájdalmai vannak! – érzett együtt Heri.

– Semmi gond, fiam! Már sikerült csillapítanom a fájdalmamat. Most már egyáltalán nem elviselhetetlen, és nem ájulok el percenként, hanem csak óránként kétszer. Ez is komoly eredmény, nekem elhíheted. Már több mint nyolc évtizede dolgozom a varázsló szakmában, és gondolhatod, láttam és tapasztaltam már egyet és mást.

– De hiszen füstöl a keze! – hitetlenkedett Heri.

– Csak időnként... – bagatellizálta a helyzetét Dupladurr professzor.

– Miért nem tetszik vízbe tenni? Hátha használna?

– Vízbe tenni? – lepődött meg Dupladurr őszintén.

– Igen! – felelte Heri. – Hiszen a víz rendszerint el szokta oltani a tüzet.

Az igazgató egy darabig mérlegelte a lehetőséget, majd a csaphoz sétált, és hideg vizet engedett a kezére. Sístergés hallatszott, majd hatalmas nagy gőz csapott fel, és sűrű, fehér tejpárába borította a szobát. Amikor eloszlott a gőz, Heri meglepetten látta, hogy Dupladurr professzor keze már nem lángol, nem füstöl, sőt még csak nem is parázslík. Ellenben még mindig csúnya barnának tűnt. De ez most már csak esztétikai probléma volt, nem pedig pirotechnikai.

– Nahát, Heri! – mondta elismerően Dupladurr professzor. – Álmomban sem gondoltam volna, hogy ilyen egyszerű módon sikerül majd eloltani!

Heri szerényen mosolygott.

– A nagy dolgok néha nagyon egyszerűek – mosolygott Dupladurr professzor. Már magam is számtalanszor megtapasztaltam, de sokszor bizony mégis elfelejtek róla. Ha tudnád, hogy napok óta hány és hány bonyolult varázslatot szőttem, és egyik sem járt sikerrel! Valamiért nem gondoltam a legegyszerűbb megoldásra, feltételeztem, hogy aki ilyen gonoszságra képes, az bizonyára rettentően bonyolult varázslattal fogja levédeni. És éppen ellenkezőleg, a legegyszerűbbel oldotta meg.

– Voltmárvolt zseniálisan gonosz – mondta Heri, de inkább harag, mintsem elismerés érződött a hangjából.

– Már rengetegszer megtapasztalhattuk, hogy milyen határtalanul agyafúrt elme – bólogatott egyetértően Dupladurr professzor. – Ha hiszed, ha nem, téged is azért hívtalak ma ide, hogy egy kicsit merengjünk azon, hogy milyen fiú is volt ez a Voltmárvolt, amíg a Rokfortra járt.

– Miért, milyen diák volt? – kérdezte utálkozva Heri. Látszott az arcán, hogy mennyire nem érdekli Voltmárvolt fiatalkori munkássága.

– Nagyon okos, szorgalmas fiúnak tűnt. Mivel senki nem ismerte sötét előéletét, Rokfort legkiválóbb varázsló és boszorkány tanárai képezték ki a legmagasabb szintű varázslatokra. De amikor kiderült, hogy valójában kígyót melengettek a keblükön, már késő volt.

– Akkor még Turbó Denimnek hívták – jegyezte meg szárazon Heri. – Volt szerencsém három évvel ezelőtt találkozni az emlékmásával.

– Kedves, jóra való fiú volt, és akár csak te, ő is árva fiúnak született. Már csecsemő korában kitűnt roppant erős varázsereje. Akkor még senki sem sejtette, vajon hogyan fordulhatott az elő, hogy a béranyját valami megmagyarázhatatlan erőhatás úgy kicsavarta, akár egy szivacsot. Egy csepp tej nem sok, annyi sem maradt szegényben. Tejtestvérei mindannyian éhen haltak, de senki még csak nem is gyanította, hogy mi lehetett ennek az oka.

A kis Turbó Denim ezután nevelőszülőkhöz került. Amikor már több mint öt garnitúrát elfogyasztott belőlük, de szó szerint, állami gondozásba akarták adni a kis kannibált, de az állam sem vállalta gondozását. Ekkor jelentek meg a nagyszülei, akik vállalták, hogy ellátják a baját. Nagytot hibáztak, amikor testi fenytéssel akarták a megzabolázhatatlan kölyköt móresre tanítani. Vallásos, *mélyen hívó*, bányászok voltak, a hitük is innen eredt. A föld alól... Még ördögűzőt is hívtak unokájukhoz, hátha az majd meg tudja őt gyógyítani. *De nem!* Soha nem tudtuk meg, hogy mibe haltak bele. Ám Voltmárvolt a lelke mélyén mégiscsak szerethette őket, mivel nagy műgonddal, saját kezűleg tömté ki a testüket. De erre csak később derült fény, amikor már elhagyta Rokfortot. Addig mindenki azt hitte, hogy családi idillben él odahaza, és még én sem jöttem rá, hogy hét éven keresztül mindig saját maga írta alá az ellenőrző füzetét.

– Ilyen diák volt Voltmárvolt? – csodálkozott Heri, aki kezdett kíváncsivá válni.

– Jól leplezte, hogy mire készül – mondta elgondolkodva Dupladurr professzor. – A Jajdekár egyeslet legkiválóbb varázslója lett, mindent megtanult, amit csak ebben az iskolában meg lehetett tanulni. Ám hiába volt remek koponya, a szívében gonoszság és hatalomvágy égett. Amikor végzett – szinte az egész tanári karral, valamint azokkal a diákokkal, akikkel nem szimpatizált –, elhagyta az intézményt. Illegálisba vonult, és megalapította gonoszokdó szervezetét, a Fekete Krumplinyomókat. Csak egyetlen cél vezérelte.

– Mi volt az? – kérdezte Heri lélegzet visszafojtva.

– Sajnos, azt senki sem tudja – vallotta be Dupladurr. – Noha, többször is hangoztatta barátai és ellenségei körében, hogy csak egy cél vezérli, soha nem volt hajlandó elárulni, hogy mi az a cél.

– Szerintem a világ legrohadékabb embere akart lenni – találgatott Heri. – És ami a legszomorúbb, sikerült is neki!

– Talán igen, talán nem – ingatta a fejét Dupladurr professzor. – Bár én valami másra gyanakszom. De ne szaladjunk ennyire előre. Mindent a maga idejében.

– Professzor úr! Én nem akarom megismerni Voltmárvolt gyermekkori traumáit, mert van nekem sajátom is. Nem akarom a lelki motivációit feltárni, nem szeretnék a pszichés fejlődésének defektusaival foglalkozni, és nem érdekelnek különösebben az aberrációi sem. Én csak egyet akarok!

– Mi volna az, Heri? – kérdezte az igazgató, miközben együttérzően Heri szemébe nézett.

– Ebben a részben is legalább egyszer meg akarom ölni – mondta Heri fenyegetően, és ököibe szorította az arcát. – És ha lehet, most már végérvényesen.

Dupladurr professzor megértően pillantott kedvenc diákjára.

– Megértelek, Heri, nagyon is megértelek. De sajnos tudnod kell, hogy a dolog nem ilyen egyszerű. Magam is sokat gondolkoztam rajta, vajon miért van az, hogy nem vagyunk képesek elpusztítani Voltmárvoltot, és hogy annak ellenére, hogy már számtalan alkalommal meghalt, valahogy mindig visszaküzdi magát az élők világába.

– És miért van ez így? – kíváncsiskodott Heri.

– Azt hiszem, hogy azért, mert Voltmárvolt egy olyan varázslatot hajtott végre saját magán, amelyet még soha ember fia nem mert véghez vinni.

Heri növekvő figyelemmel, és ugyanilyen mértékű borzongással hallgatta kedvenc igazgató bácsiját. A téma kezdett érdekessé válni.

– Mi lett volna ez? – kérdezte összeszűkülő szemmel.

– Voltmárvolt a világon először végrehajtotta magán a Hókuszpókuszot – mondta Dupladurr professzor.

Heri nagy szemeket meresztett. Kérdő tekintettel nézett Rokfort első emberére, aki tovább folytatta.

– A Hókuszpókusz egy ősi varázslat. Egyes vélemények szerint nem is emberi lények alkották meg. A varázslatnak mindazonáltal egyetlen célja van: aki végrehajtja ezt saját magán, nem lehet többé megölni. Illetve meg lehet ölni időlegesen, de az illető állandóan vissza fog térni szellem alakban, és addig nem nyugszik, amíg ismét emberi testet nem szerez magának.

Heri elsápadt.

– Atya gatyá! Voltmárvolt is ezt csinálja folyton!

Dupladurr csak bólogatni tudott.

– Hosszú ideig tanulmányoztam Voltmárvolt sötét munkásságát, és arra jutottam, hogy mindaz, ami az elmúlt években történt, nem lehetett véletlen. Abból indultam ki, hogy mint minden dolognak, bizonyára ennek is van valami természettudományos magyarázata, így pénzfeldobásos módszerrel, kísérleti hipotézisem felállításával arra jutottam, hogy csakis így történhetett, nem pedig másképp.

– Ez nem lehet igaz! – sápadt el Heri. – Ezek szerint Voltmárvolt halhatatlanná vált? Soha nem lehet őt megölni?

– Nagyon úgy fest! – ismerte el Dupladurr professzor.
– De hogyan lehetett erre képes? – hitetlenkedett Heri, akin látszott, nem tud napirendre térni a dolog felett.
– Mint már említettem, a Hókuszpókusz segítségével – magyarázta Dupladurr professzor. – Ez egy olyan sötét varázslat, amely lehetővé teszi a lélek számára, hogy a test halála után is folyton visszajöjjön.
– Nem értem! – rázta a fejét Heri. – Hogyan lehetséges ez?
– Mivel én még soha nem végeztem el a Hókuszpókuszt, és nem is tervezem, hogy bármikor is el akarnám végezni, csak találgatni tudok – vallotta be Dupladurr professzor. – Azt gondolom, Voltmárvolt bizonyos varázstárgyakban rejtette el a Manáját, amelyek halála után is életben tudják tartani a lelkét, amely így nem zuhan egyenesen megérdemelt helyére, a Pokolba, hanem valahogyan visszatérhet ide, az élők világába.
– De professzor úr! Hiszen Voltmárvolt már egyszer a Pokolba került! Akkor úgy tűnt, sikerült végleg megölni.
– Igen, Heri, úgy tűnt! – nevetett keserűen Dupladurr professzor. – De mint ahogy magad is láttad, mégiscsak visszajött valahogy. Ennek pedig csupán egyetlen egy logikus magyarázata lehet. Legfeljebb kettő...
Heri meglehetősen feldúltan látszott.
– Ezek szerint, teljesen hiábavalóan fáradoztam! – bosszankodott. – Ha tudom, hogy ez a helyzet, talán meg sem akartam volna ölni, hanem inkább összeharátkozom vele. Utálom a kudarcélményeket, mert sikerorientált vagyok, nem tehetek róla, ilyenek neveltek a szüleim.
– Nem volt hiábavaló, amit tettél, fiam! – vigasztalta Dupladurr. – Ha nem állítod meg őt, akkor ma már egészen biztosan a világ ura lehetne. Szerintem, nagyon kevés emberi lény szeretne abban a világban élni, amelyben ő az úr.
– De hát nem lehet elpusztítani! – dühöngött Heri. – Ez észbontó! Ki a fene tud kitalálni ekkora nagy marhaságot?
– Én nem! – védekezett a történetben mindenütt jelen lévő, de szinte sehol meg nem nyilvánuló K.B. Rottring. – Én csak parodizálok...
A díszletek mögött egy negyvenes, szőke nő zokogva kirohant a vécére, és ott sírdogált, amiért ugyan piszok gazdag lett, de valójában az emberek még mindig nem értették meg írói elképzeléseit.
– Szóval, ő volt az? – kérdezte Heri.
– Mi tagadás – ismerte el Dupladurr professzor.
– Egész életemben csak Voltmárvolttal fogok hadakozni, és esélyem sem lesz rá, hogy valaha is végleg leszámoljak vele? – bosszankodott Heri.
Dupladurr professzor megrázta a fejét, majd vigyorgni kezdett. Heri úgy nézett rá, mint aki megőrült.
– Rosszul közelíted meg a problémát, Heri – ingatta a fejét az igazgató. – Voltmárvoltot ugyan nem lehet megölni, de ez nem jelenti azt, hogy ne lehetne vele egyszer mégis végezni.
– Ez súlyos ellentmondás! – figyelmeztette Heri, aki nagyon figyelt minden részletre.
– Látszólag az, de ha meghallgatod a példamesémet, akkor rá fogsz jönni, hogy nem az – emelte fel a mutatóujját Dupladurr. – Hallgasd hát, és okuj!
– Rendben van, tessék mondani! – egyezett bele Heri.
– A történet arról az emberről szól, akinek nem volt ablak a házán, így az épületben sötét volt, akár a föld alatt. Az ember szomorú volt, de nem adta föl. Minden nap háromszor kiment az ajtón a napsütésbe egy nagy kosárral, hogy bevigyen némi fényt a házába. De hiába is akarta, a fényt nem lehetett bevinni a házba, így az épületben továbbra is olyan sötét volt, hogy arról jobb nem is beszélni. Egyszer egy szép napon, arra járt egy bolond, és amikor meglátta, hogy mit csinál az ember, úgy elkezdett röhögni rajta, hogy majdnem összeröhögte magát. Az ember megkérdezte tőle, hogy mondja már meg, ugyan mit röhög ennyire. A bolond azt felelte, hogy őt, méghozzá azért, mert kosárral akarja bevinni a fényt a sötét házába. Mert, hogy ez mekkora nagy bolondság! Az ember annyira elkeseredett volt, hogy úgy döntött, meghallgatja a bolondot, hátha bolond léte tud majd mondani valami okosat, így is lett. A bolond azt javasolta az embernek, hogy ne kosárral hordja be a fényt a házba, hanem inkább vágjon a falakra ablakokat, majd azokon magától be fog jönni a fény. Az ember azonban azt gondolta, a bolond csak bolondságot beszél, hiszen nem jöhet be magától a házba a fény. Hiszen évek óta azon fáradozott, hogy behordja a fényt, mégsem járt sikerrel. Úgy vélte, azért, hogy a házban világos legyen, komoly erőfeszítéseket kell tenni. Hogy a fény majd magától bejön a házába, anélkül, hogy ő ezért bármiféle erőfeszítést is tenne, teljességgel elképzelhetetlen volt a számára. Az ember megharagudott a bolondra, mert azt gondolta, a bolond csak a bolondját járatta vele, és elzavarta még a környékről is. Azóta is minden nap háromszor, kosárral hordaná be a házába a fényt, de mivel kosárral nem lehet fényt behordani, ezért még ma is tők sötétben üldögél, ha azóta meg nem halt a rengeteg, hiábavaló erőfeszítéstől. – Dupladurr elhallgatott, majd jelentősegteljesen nézett Herire. – Na, mit szólsz hozzá, fiam? – kérdezte végül.
Heri a fejét csóválta:
– Bolond mese! Ráadásul demoralizáló, hogy menyire rosszul végződik. Sehol egy hepiend vagy ilyesmi...
– Nem az! – ellenkezett Dupladurr. – Gondolj csak bele! Az emberek néha rossz helyen keresik a megoldást. Hihetetlen erőfeszítéseket tesznek annak érdekében, hogy célt érjenek, de néha ostoba módon nem látják meg a jóval egyszerűbb megoldást, noha az végig ott van az orruk előtt. Nem szégyellem bevallani, én sem tudtam eloltani a kezemet, de te felvetted, mi volna, ha vízzel próbálkoznék. Olyan egyszerű, már-már primitív ötletnek tűnt, hogy nekem eszembe sem jutott. Valami hatalmas nagy ellenvarázslaton fáradoztam, erre jöttél te, és azt kérdezted, miért nem próbálom meg a vízzel.
Heri elvigyorodott, mert mint minden normális gyerek, szerette, ha dicsérgették.
– Csak szerencsém volt, ráhibáztam – szerénykedett.
– Az én példamesém is ugyanilyen – nevetett Dupladurr. – Más megközelítés ugyan, de a lényege ugyanaz. Azért, mert valami lehetetlennek látszik egy bizonyos szempontból, nem biztos, hogy egy másik aspektusból is ugyanígy fog látszani. Sőt, néha valami olyasmi fogja elhozni a megoldást, amire nem is gondolunk, sőt először még összefüggést sem látunk azzal kapcsolatban, amin éppen segíteni akarunk.
Heri hallgatott egy darabig, majd kibökte:
– Ezek szerint, mégis csak valahogy el lehet pusztítani, de nem úgy, ahogy eddig gondoltuk...
– Pontosan így van, ahogy mondd, Heri! – mosolyodott el Dupladurr. – Nem őt kell elpusztítanunk, hanem azokat a varázscuccokat, amelyekbe a Manáját rejtette.
– Meg kell keresnünk a varázstárgyait, meg kell őket semmisíteni, utána pedig levadásszuk! – lelkesedett be most Heri, mert lassanként már nem látta annyira reménytelennek a Voltmárvolt elleni harcot.
– Sajnos, a dolog nem olyan egyszerű – intette óvatosságra Dupladurr professzor, aki ha légszűrő berendezés lett volna, akkor nem professzor, hanem kompresszor lett volna. De persze ez most mindegy, és végül is, tényleg semmi köze nincs a történethez, ám remek alkalom arra, hogy kissé feloldja ezt a rettenetes drámai feszültséget.
– Ezek a varázstárgyak roppant veszélyes helyeken vannak elrejtve a kíváncsi szemek elől – halkította le a hangját Dupladurr. – Például itt van a kisujjamon ez a szénből készült, majdnem gyémánttá alakult drágakővel díszített varázsgyűrű.
Heri közelebb lépett, majd áhitattal megszemlélte.
– Ebben is benne volt a Manája? – kérdezte szinte suttogva.

– Sajnos, az éppen nem, mert ez csak egy ócska hamisítvány. De a hely, ahol ráakadtam, ettől függetlenül még nagyon veszélyes volt. Mivel Heri még csak el sem tudta képzelni, hogy vajon hol találhatta meg az igazgató bácsi, Dupladurr elárulta neki, nehogy megölje szegény gyereket a kíváncsiság. Vagy ami még rosszabb, itt öregedjen meg a szeme előtt, mivel tudományosan igazolt tény, hogy aki kíváncsi, az hamar megöregszik.

– Egy világ végi bolhapiacon vettem! Tele lett a testem bolhacsípéssel, de nem adtam fel, hazahoztam. Még mielőtt Heri bármit is hozzáfűzhetett volna a témához, kopogtak az ajtón.

– Tessék! – mondta hangosan Dupladurr professzor.

Az ajtó felpattant, majd váratlanul Cotton professzor viharzott be rajta. Persze ez csak Herinek volt meglepetés, hiszen az igazgató a csukott ajtón keresztül is tudta, ki jön hozzá. Cotton arca feldúlt volt, a haja össze-vissza állt, a keze pedig remegett, akárcsak a lába.

– Cottonkám! Mi lett téged, barátom? – kérdezte Dupladurr professzor.

– Krampusz! Valami szörnyű dolog történt! – lihegte nevezett, miközben pillantása Herire siklott, majd visszatért az igazgatóra.

– Nyugodtan szólhatsz Heri előtt. Nincsenek előtte titkaim – nyugtatta meg Dupladurr. – Ha mégis valami olyasmit akarsz mondani, ami nem való az ő fülének, akkor is beszélhetsz nyugodtan, legfeljebb, ha nincs más megoldás, akkor megöljük, és elássuk a hátsó udvarban, mint a többieket. Heri elsápadt, mert komolyan vette a hülye viccet.

Cotton nagy levegőt vett, majd kimondta a rettenetes hírt:

– Ismeretlen tettesek, ma délután fél három után két perccel, ellopták a Titkos Sajtérlelőből a Nagyön Bűdös Rokfortit, a világ legbűdösebb sajtját.

18. Transzformáció

Sötét éjszaka volt, ám az égen milliónyi csillag ragyogott fényesen. A telihold, mint valami hatalmas, sárga korong, szinte nappali fénnel világította meg az isten háta mögötti helyet, ahol már évtizedek óta senki sem járt. Főként ilyenkor, éjnek idején, amikor a hely annyira elhagyatottnak és félelmetesnek tűnt, hogy talán még a kóbor kísértetek sem merték volna egyedül megközelíteni.

A régi családi kriptá bejáratát, ahol Voltmárvolt rokonai aludták örök álmukat, a föld alatt két és fél méternyi mélyen, most emberi teremtmények közelítették meg. A négy égtáj valamennyi pontja felől jöttek, egyesek varázsszeprűvel, mások Tom-porral, megint mások repülő szőnyeggel. A Tomporálók abba a mobil vécébe érkeztek, amelyet egy nem egészen emberi lény állított fel azért, hogy követői a lehető leggyorsabban ide utazhassanak.

Gigawatt Voltmárvolt elégedetten figyelte, amint szolgálai egymás után megérkeztek, majd földre borultak előtte. Miután üdvözölte őket, intett nekik, hogy lépjenek távolabb. A fekete varázslók meghajoltak, majd engedelmeskedtek az akarataknak, amely telepátiás úton ide hívta őket, és hátrébb húzódtak.

Voltmárvolt egy hatalmas tölgyfa alatt állt. Az éjszakai szél halkán megsusogtatta a fa leveleit, és belekapott a jelenlévők ruházatába. Netudtki tekintetét lassan körbehordozta követőin, a Fekete Krumplinyomók társaságán. Félkörben, fél térdre ereszkedve helyezkedtek el uruk körül, aki elégedetten figyelte, hogy mindannyian fekete varázslóruhát és köpönyeget viseltek, az orrukon pedig fekete krumpliorrot, amelyre azért volt szükség, hogy az elkövetett gonoszettek közben lehetőleg senki ne ismerhesse fel őket. Azt az egyenruhát, amelyet Voltmárvolt akkor is kötelező viseletként írt elő számukra azokon az alkalmakon, amikor is abban a kegyben részesülhettek, hogy személyesen találkozhattak vele. A Fekete Krumplinyomók mindannyian babonás félelemmel tekintettek urukra, aki egy darabig csendben szemlélte a fekete alakokat, majd megszólalt.

– Lucifer Mátyólt!

– Igen, nagyuram! – felelte Rágó apukája.

– Mó-Csing!

– Igen, nagyuram! – hebegte a következő Krumplinyomó.

– Döglégy!

– Igen, nagyuram! – tisztelgett a harmadik fekete mágus.

– Cicifix Lábgeny!

– Igen, nagyurunk! – hízelt a gonosz bestia, aki miatt, ezelőtt néhány résszel, majdnem ki kellett írni a történetből Black Jacket, Heri keresztapját, aki pedig az egyik legszimpatikusabb szereplő.

– És ti többiek, akiket nem sorolok fel, de tudjátok, hogy rátok is gondolok.

– Igen, nagyurunk! – harsogták a többiek, szám szerint még kilencen az éjszakába.

Ismét hideg, borzongató szél fújt végig a hatalmas fa alatt, és meglobogtatta a tizenhárom csuklyás alak köpönyegét.

– Híveim! – mondta Voltmárvolt diadalmasan. – Nagy nap ez a mai, mert most végre-valahára újra emberi testet ölthettek. Már régóta készülök rá, rengeteget szenvedtem, bujkáltam, nélkülöztem és kínlódtam, még a Pokolba is lekerültem, de onnan is megszöktem, mert nagy céljaim vannak, amelyek egyelőre ehhez a világhoz kötnek. Úgyhogy élnem kell, méghozzá azonnal! Testet akarok, méghozzá azonnal!

– Éljen a nagyúr! – kiabálták lelkesen a hívek, de Voltmárvolt csendre intette őket.

– Ma olyan varázslatot kell végrehajtanotok, amelyet ezelőtt még soha nem próbáltatok! Ne feledjétek, nem szabad hibáznotok! Ha hibáztok, valamennyien meghalunk. Csak együtt sikerülhet a varázslat, amelynek mágikus energia szükséglete akkora, hogy meghaladjon valamennyiünk egyéni képességét. Még az enyémet is. Úgyhogy azt terveltem ki, hogy egyesítjük a mágiánkat. Így módon annyi energiát nyerhetünk, amely elegendő lesz a nagy varázslathoz.

A Fekete Krumplinyomók halálos csendben hallgatták urukat, aki folytatta:

– Mint ahogy tudjátok, az utóbbi hónapokban, jobb híján, a Vasorrú Bábának köszönhetően, egy fabábu testében, Pinokkió álnéven, illegálisan tengettem életemet.

– Tudjuk, nagyurunk! – zengték a Fekete Krumplinyomók együttérzően.

Voltmárvolt most kilépett a fa árnyékából. A telihold fénye most megvilágíthatta fatestét és faarcát.

A Fekete Krumplinyomók önkéntelenül felhördültek, amikor meglátták Voltmárvolt össze-vissza égett, felismerhetetlenné vált arcát, égett testét, félig csonkolt ujjait. Voltmárvolt olyan látványt nyújtott, amelyhez képest Freddy az Elm utcából való Mr. Universum volt.

– Igen! Ezt tette velem a Vasorrú Bába! – dühöngött Voltmárvolt, és megpróbálta ökolbe szorítani a faujjait, de nem sikerült neki, mert nem volt hozzá elegendő ujj.

– Álljunk bosszút rajta! – kiáltották vérszomjasan a Fekete Krumplinyomók.

– Igen, azt fogjuk tenni! – sziszegte Voltmárvolt. – De mindent a maga idejében. A bosszú íze édes, ám nem elégedhettem meg ennyivel, én, aki olyan varázsló családból származom, amelynek felmenői a legnagyobb feketemágusok közül kerültek ki. Dicső őseim egyenesen Jajdekár Jenci vérvonalából valók – folytatta Voltmárvolt.

– Éljen Voltmárvolt! – harsogták a Fekete Krumplinyomók, és felállva tapsolták urukat, mintha valami diktátor lett volna. De hát az is volt, csak

egyelőre még nem volt diktatúrája. Viszont folyton azon fáradozott, hogy mihamarabb még az is legyen neki.

– Már egy ideje azon dolgozom, hogy visszatérjek az élők világába, hogy újra testet öltsek, és hogy végre bosszút álljak mindazokon, akik miatt az elmúlt években szenvednem kellett – folytatta Gigawatt Voltmárvolt. – Legfőképpen az átkozott Heri Kókleren és a nem kevésbé gyűlöletes Krampusz Dupladurron! És most, végre elérkezett az óra, hogy beteljesítsem a sors akaratát, újra azzá legyek, aki voltam. – Voltmárvolt elhallgatott, egy percig élvezte a beálló néma csendet, és azt, hogy emberei mindannyian feszült figyelemmel hallgatták.

– Mit kívánsz tenni, nagyurunk? – kérdezte Lucifer Máyfolt, aki a legbátrabb volt mindannyiuk közül, és rettentő féltelme ellenére mégis vette magának a bátorságot, hogy meg merészeljen szólni.

– Olyan varázslatot fogok a mai napon végrehajtani a segítségetekkel, amilyenben még soha nem lehetett részetek – mennydörögte ismét Voltmárvolt. A hatalom és a fekete mágia ereje érződött a hangjából, a Fekete Krumplinyomók némelyike féltelmében szűkölni kezdett. De innen, ebből a körből, már nem létezett visszaút. Csak őt lehetett követni, aki meggondolta volna magát, azt a halál és a Pokol várta tárt karokkal.

– Rendelkezz velünk, nagyurunk! – hajtotta meg még mélyebbre a fejét Máyfolt apuka.

– Hű híveim! – szólamlott most az előbbinél is hangosabban Voltmárvolt. – Hatalmas és erős varázslatot készítettem elő. Olyan transzformációra készülök, amit még a nagy mágus, Kafka is megirigyelt volna.

Ebben a pillanatban halk pukkanás hallatszott. A közelben felállított toalettből kimászva megjelent egy pondró szerű, fekete köpenybe burkolózó létforma, aki sunnyogva, bátoratlan léptekkel közeledett feléjük.

– Cickafark, hű állapot! – derült fel Voltmárvolt faarca. – Hát elhoztad nekem azt, amire megkértelek?

Cickafark közelebb jött, majd ura előtt földre vetette magát, és ott szűkölt, mint egy eb.

– Meghoztam, nagyuram! – hebegte. – Itt van, parancsolj, elhoztam, ahogy kívántad.

Voltmárvolt elvette a rongyokba csavart, öklömnyi méretű holmit, majd diadalittasan a levegőbe emelte.

– Itt van a mai varázslat legfontosabb kelléke, a Nagyon Bűdös Rokforti, a világ leghatalmasabb erejű bűdös sajtja, a különösen kukacos sajt, ami annyira bűdös, hogy leláncolva kell tartani a spájzban, mert különben magától elindul – kiáltotta Voltmárvolt.

– Mit kívánsz tenni, ó, nagyurunk ezzel a Nagyon Bűdös Rokfortival? – kérdezte Lucifer Máyfolt már-már túlságosan is bátran.

– Természetesen itt helyben elfogyasztom! – hahotázott Voltmárvolt. – A transzformáció legfontosabb kelléke ez a bűdös sajt, mert katalizátorként működik majd abban a varázslatban, amely során mágikus erőiteket a pálcáitok összekapcsolása révén belém sugározzátok. Ha minden a terveim szerint alakul, akkor pokoli nagy varázslatot fogunk ma éjjel együtt végrehajtani. Ismét varázsló lesz belőlem, a Pokol erőinek földi képviselője, a Sötétség Fejedelmének küldötte, a Herceg, aki azért jött a földre, hogy minden élő felett uralkodjék. És ti ebben társaim lesztek, hű híveim, dicsőséges és kegyelmet nem ismerő Fekete Krumplinyomók!

– Így lesz, nagyurunk! – kiáltották diadalmasan a fekete alakok, de Voltmárvolt csendre intette őket.

– Amikor magamhoz vettem a sajtot, intek nektek. Akkor egyesített mágiátok erejével, a nagy transzformáció segítségével, a mágikus energia hatására, ismét hús és vér varázsló leszek.

– Igen, nagyurunk! – lelkesedtek a fekete varázslók.

– Akkor rendben! Tudjátok, mi a feladatotok! – mondta Voltmárvolt, és máris kicsomagolta a Nagyon Bűdös Rokfortit, majd falni kezdte a fafogával. Csámcsogva zabálta, szinte alig-alig rágtá meg a rendkívül értékes anyagot, miközben fakezével mohón a fa szájába tömte.

A Fekete Krumplinyomók áhítattal bámulták zabáló urukat.

– Kezdhettek! – csámcsogta Voltmárvolt, és intett nekik, hogy kezdhetik, amikor az utolsó falatot is lenyeli.

Tizenhárom, nagy erejű fekete mágus egyszerre húzta elő fekete köpenyének fekete zsebéből a fekete varázspálcáját. Egyszerre mutattak rá urukra, aki most meglepett képet vágott, mert valami mintha ropogni kezdett volna a foga alatt. De most már nem volt megállás!

– *Transzformáció!* – kiáltották szinte egyszerre, uruk intésére a Fekete Krumplinyomók. A pálcákból vakító kékesfehér nyalábok törtek elő, és körbefogták Voltmárvolt Pinokkióvá alázott fatestét.

– Újra ember lesztek! Újra *érett* férfivá válok, mert megzabáltam a sajtot! Újra hús és vér ember lesztek! – ordította Voltmárvolt, miközben az éjszaka sötétjében kékesfehér lángokban égett és rázkódott a földről két lábnyi magasba emelkedett teste.

– Hihetetlen! – suttogetta halálra váltan, féltelmében nyüsztve Cickafark, és eltakarta a szemét, mert a transzformáció közepette szinte vakítóvá vált a fényesség.

Voltmárvolt üvöltött fájdalomában, a teste pedig úgy rázkódott, mintha áramot vezettek volna bele.

A Fekete Krumplinyomók is üvöltöttek, mert minden erejükre szükségük volt, hogy a közösen létrehozott varázslatot még fenntartsák egy ideig. Mindannyiuk testét irtózatossá fájdalom tartotta markában, kín marcangolta elméjüket, égette idegpályáikat és jeges forróság égette a szívüket. Valamennyien ordítottak a pokoli fájdalom közben, de még kitartottak, hiszen érezték, mivel a mágia megmutatta nekik, hogy még nincs vége a fekete varázslatnak.

– Sikerülni fog! – sírta Cickafark, és közben idegességében tövig rágtá a körmeit.

De nem sikerült!

A hatalmas fényesség egyszer csak, hirtelen, mindenfajta átmenet vagy előjel nélkül, a másodperc tört része alatt, varázsütésre elhalt. A Fekete Krumplinyomók kimerülten, halálosan fáradtan, remegő lábakkal, teljesen kifacsart elmével és elgyötört testtel álltak körbe urukat, majd erőtlenséggel a földre rogytak. Rázkódva dobálták testüket, amelyből vöröses-fekete energianyalábok, apró, villámszerű kisülések pattogzottak. A Fekete Krumplinyomók nyüsztettek a kimerültségtől, és a csak lassan szűnő, csontjuk velejéig hatoló, tüzesen égő, irtóztató fájdalomtól.

Valaki ordított!

De nem örömeiben!

Hanem rettenetes, vadállati dühében.

Voltmárvolt volt az!

– Jaj, nekem! – sírta el magát Cickafark, és a transzformáció által létrejött teremtményre bámult, aki a kör közepén állt.

Mi tagadás, ez nem az a Herceg volt, akire bárki is számított.

19. Átverés

Miután Cotton professzort távozott, és becsukta maga mögött az ajtót, hogy a tanári kar tagjainak is elmesélje a rettenetes hírt, hogy ellopták a Nagyon Bűdös Rokfortit, Dupladurr professzor minden átmenet nélkül nevetgéltni, majd egyenesen hahotázni kezdett. Illetve, ez nem volt teljesen igaz, mert amikor a hasát fogta a röhögéstől, akkor már nem egyenesen, hanem meggörnyedve állt.

Heri, aki eddig megdöbbenve álldogált, mint akit valami rettenetes gyászír sújtott le, teljesen megrökönyödve pislogott Dupladurr professzorra.

– De hát... professzor úr..., azt hittem... ez valami nagyon rossz hír?!

– Hogy rossz hír! – sírt a nevetéstől Dupladurr. – Ó, hát miért volna ez rossz hír, Heri?

– Azt gondoltam, hogy valami értékeset ellopnak Rokfortból, akkor az rossz hír... – hebegte Heri.

– Dehogy is, fiam! – kacagott Dupladurr. – Ennél jobb hírt még soha nem hallottam...

Heri még mindig nagy szemeket meresztett. Látszott rajta, hogy kezdi teljesen elveszíteni a fonalat.

– Most azt akarod mondani, hogy a világon semmit sem értesz! – vihogott Dupladurr, és továbbra is úgy viselkedett, mint akinek elmentek otthonról.

Heri aggódni kezdett érte. Hiszen az előbb még olyan jól elbeszélgettek nagyon komoly dolgokról, és amíg Cotton meg nem jelent, a világon semmi nem utalt arra, hogy az igazgató megőrült volna. Heri agyán átfutott a gondolat, mi van akkor, ha Cotton valami sötét méreggel vagy bajtállal megmérgezte Rokfort első emberét. Aztán hirtelen rájött arra, hogy ez lehetetlen, mert ha így történt volna, akkor minden bizonytalanságra és szorongásra szükség volt, hogy az igazgató megőrült volna, hogy az igazgató megőrült volna.

– Ne aggódj, Heri! – próbált meg komoly hangot megütni Dupladurr professzor, de nem sikerült neki, és ezt is a végén elröhögte.

Heri teljesen összezavarodott, és ismét értetlenkedő pillantásokat vetett kedvenc igazgatójára.

– Professzor úr! Én már semmit sem értek! – tárta szét a kezét Heri.

Dupladurr még néhány percig nem szólt, csak megállíthatatlanul nevetett tovább. Aztán, amikor láthatóan már jól kikacarászta magát, megállíthatatlanul csuklani kezdett. De mivel varázsló volt, gyerekjáték volt számára az, hogy elállítsa a más földi halandó számára megállíthatatlannak számító csuklást. Fogta a pálcáját, a torkához érintette és annyit mondott:

– *Harmonizáció!*

A csuklás nyomban abbamaradt.

Dupladurr professzor pedig lerogyott egy kényelmes fotelbe, és kimerülten, de nagyon vidáman sóhajtozott. Intett Herinek, hogy ő is üljön le mellé, egy másik, szintén nagyon kényelmes fotelbe.

Korunk hőse, a világ többszörös megmentője, akiről nyugodtan lehetett azt állítani, hogy az elmúlt években Voltmárvolt írtására specializálta magát, szintén kényelembe helyezkedett.

– Tökéletesen megértelek, Heri – kezdte Dupladurr. – Most bizonyára joggal gondolod azt rólam, hogy megzizzentem?

Heri bólintott. Dupladurr felnevetett.

– Szeretem benned, hogy őszinte vagy! De megnyugtatlak, szó sincs erről. Teljesen normális vagyok, csak annyira örülök annak, hogy sikerült borsot törnöm Voltmárvolt orra alá, hogy ezt ilyen spontán jókedvvel fejezem ki.

– Borsot tetszett törni Voltmárvolt orra alá? – lepődött meg Heri. – De hát hogyan?

– Hosszú történet ez, de azért elmesélem, mert azt akarom, hogy megtudj mindent arról a több hónapja tartó titkos projektről, amelyben Keresztapádnak is fontos szerep jutott.

Heri csak ámult és bámult.

– Keresztapád és Szado Mazsi elrepültek, hogy kikémleljék, mire készül Voltmárvolt. Sejtettük, hogy valamit éppen forral, hiszen eddigi viselkedése alapján teljes joggal feltételeztem, hogy megint valami sötét dolgot forgat a fejében. Tudtam, a Fekete Krumplinyomók terrorakciói, amelyeket általában forgalmas nagyvárosokban, lehetőleg olyan helyeken követtek el, ahol sok ember látta ezeket, csak arra szolgáltak, hogy eltereljék a figyelmet valamiről, ami valójában ennél sokkalta fontosabb. Heri tátott szájjal bámult.

– Ne felejtsd el időnként lenyelni a nyálad, Heri! – javasolta atyai jótanácsként Dupladurr.

Heri úgy is tett, az igazgató pedig folytatta.

– Keresztapád jelentette, hogy Voltmárvolt ismételtelen nem rendelkezik emberi testtel. Számomra ez nem volt nagy meglepetés, de az igen, hogy kiderült, a Vasorrú Bába segítségével, egy közepes szintű mágikus eljárásnak köszönhetően, fából faragott fiúvá változott. Ha hiszed, ha nem, néhány hónapon keresztül ebben a fatestben élt tovább, Pinokkió álnéven.

Heri csak ámult és bámult, de feszülten figyelt tovább.

– Cotton professzornak hála, aki az egyik legrafináltabb mesterkémem, sikerült megtudnom, hogy Voltmárvolt szolgálai azt a feladatot kapták fauruktól, hogy lopják el az iskolából a Nagyon Bűdös Rokfortit, a világ legbűdösebb sajtját, ami annyira bűdös és kukacos, hogy leláncolva kell tartani a spájzban, mert különben magától elmászik. Nagyon meglepődtem ezen, mert nem láttam még az összefüggést a két dolog között.

– Miféle két dolog között? – vetette közbe Heri.

– Voltmárvoltot általában az a cél vezérli, hogy emberi testet öltözzön. Mivel te állandó jelleggel megölted, neki mindig ebből a hátrányból kellett felállnia. Még mielőtt bármiféle gonosztságot is sikerült volna tennie, előbb mindig emberi testre volt szüksége. Logikusan következtettem arra, hogy Voltmárvolt megint erre készül, mert a fafiú fatesté vélhetően nem alkalmas arra, hogy fekete mágiát igénylő varázslatait ennek segítségével maradéktalanul végre tudja hajtani.

– Értem – vetette közbe Heri. – Ez az egyik cél. De mi a másik?

– A másik célt nem ismertem, de tudtam, a Nagyon Bűdös Rokfortit akarja felhasználni hozzá. Meglepett a dolog, mert soha nem gondoltam volna, hogy ezt a varázsserejű sajtot bárki is ténylegesen varázslásra fogja egyszer használni.

– Miféle varázslásra lehet egy sajtot használni? – csodálkozott Heri.

– Bevallom őszintén, először fogalmam sem volt róla, hogy mire lehet használni. Mint Rokfort igazgatójának, nekem is évtizedek óta munkaköri kutya kötelességem volt, hogy minden hónapban egyszer, kivegyem a spájzból, és egy percen keresztül rágcsláljam.

– Fűj! – utálkozott Heri.

– Szerintem is! – értett egyet Dupladurr. – De ami szabály, az szabály. Kétezer év óta minden igazgatónak ezt kellett tennie, így hát nekem sem volt más választásom. Rágcsáltam, amikor kellett. Érdekes módon, a sok varázsló nyálától a sajt nem csak jó érett és penészes lett, de hatalmas nagy varázserőt is magába szívott belőlünk, igazgató-varázslókból. Már az első rágcslálás alkalmával éreztem a belőle sugárzó mágia erejét. Amikor meghallottam, hogy Voltmárvoltnak ez a sajt kell, sejtettem, hogy valamiféle mágikus eljárásra fogja felhasználni. Kézenfekvő volt a következtetés, ami nekem is azonnal eszembe jutott.

– Fel akarta használni a testetöltéséhez! – csillant fel Heri szeme.

– Bizony, erre gondoltam én is! – nevetett Dupladurr. – Most már tudtam, hogy mire kell neki, ám fogalmam sem volt róla, hogy miként akarja felhasználni. Mivel Rokfortban rengeteg varázstárgyat őriznek, természetes, hogy egy igazgató nem lehet mindegyikük működésével tökéletesen tisztában. Most aztán sajnálni kezdtem, hogy miért nem töltöttem több időt fiatal koromban a könyvtárban, és miért mindig a lányokat hajkurásztam, ahelyett, hogy folyton olvastam volna, mint egy szerzetes.

– Tényleg mindig a lányokat tetszett hajkurászni? – nevetett fel Heri.

– Á, dehogy! – kacagott Dupladurr. – Nem kellett hajkurásznom őket, mert jöttek maguktól is, mert sármos fiú voltam, és mindenki tudta rólam, hogy gond nélkül képes vagyok megnyalni a szemöldökömet.

Heri növekvő tisztelettel nézett Dupladurra, aki most a régi szép időkön merengett, közben a dicső múltat felidézve a fülét piszkálgatta a nyelvével. Amikor észrevette, hogy Heri menyinyire ámulva bámulja, zavartan köhintett, visszahúzta a nyelvét a helyére, majd folytatta a remek kis történetet.

– Szóval, a könyvtárnál tartottam! Néhány könyvet átvizsgáltam, hátha találak bennük némi utalást arra, vajon miféle mágikus eljárásra használható a Nagyon Bűdös Rokforti, de sajnos rövid úton rá kellett jöjjenek, hogy akkora mennyiségű irodalmat kellene átrágnom, amely egyszerűen meghaladja azt az időmennyiséget, amelyet igazgatói teendőim mellett erre tudnék fordítani. Ekkor támadt az a zseniális gondolatom, hogy az iskola legnagyobb didi... izé, a legkiválóbb könyvmolyát, Hermelint fogom felkérni a feladatra, hogy minden nap egy órát az igazgatói könyvtárban kutasson. Igazán büszke vagyok rá, nagyon bögyös... akarom mondani, nagyon ügyes hölgyike ez a Hermelin. Ugyanis nem várt gyorsasággal, csupán néhány hét alatt képes volt megtalálni nekem azt a mágikus könyvet, amely töviről hegyre leírja, hogy miként használható a Nagyon Bűdös Rokforti varázscélokra. Megkértem, senkinek sem szóljon róla, hogy ezt a titkos feladatot végrehajtotta.

– Nem is szólt nekünk egy árva szót sem – felelte Heri. – De néha láttuk, hogy nagyon fáradt, gyakran ülte elaludt az asztalnál.

– No, hát ezért volt egy időben szegényke annyira kimerült – vette át a szót megint Dupladurr. – Szóval, amikor tanulmányozni kezdtem a varázskönyvet, érdekes módon mindenféle feljegyzéseket találtam benne. Valaki, aki magát Hercegnek nevezte, bizonyos részeket aláhúzott, melléjük pedig varázssötleteket firkantott.

– Herceg? – vágott közbe Heri? – Miféle Herceg?

– Azonnal eszembe jutott, hogy annak idején Voltmárvolt szólította magát így, hogy Herceg, mert ezzel is kifejezésre akarta juttatni, hogy mennyire más, felsőbbrendű lény, mint a többi, egyszerű varázsló, akinek vele ellentétben nincs semmi rokoni kapcsolata Jajdekár Jenéivel, a legendás alapítóval, akit bizonyos próféciákban Fekete Herceg néven illeltek.

– Voltmárvolt, a Herceg! – mondta Heri meglepetten. – És miért irkált bele egy könyvtári könyvbe, ami köztulajdon és összefirkálni, megrongálni, beleírogatni, benne mondatokat aláhúztatni szigorúan tilos?

– Azért, fiam, mert egy megátalkodott gonosztevő volt már akkor is, aki már fiatal korában is ott rongálta a köztulajdont, ahol éppen tudta. Ám kissé óvatlan volt, hogy ezt a könyvet nem tüntette el végleg. Kicsi volt ugyan a valószínűsége, hogy bárki rábukkanjon erre a könyvre, főként olyasvalaki, aki érti is a beleírtakat, ám mégiscsak így történt. Voltmárvolt leggyengébb pontja a határtalan elbizakodottság. Az az önteltség, amivel saját magát kezeli, ugyanakkor végtelenül lenézi a többi varázslót, főként pedig a varázserő nélküli populációt, akiket egyenesen gondolkodó állatoknak tart. Heri bólintott, mert minden szó igaz volt.

– És mit tudott meg ebből a könyvből, professzor úr? – kérdezte aztán a fiú.

– Mindent! – mondta tömören Dupladurr. – Részletes leírást találtam arra nézve, hogy miféle transzformációs eljárásokban használható nagyon fontos katalizátorként a Nagyon Bűdös Rokforti. Hamarosan már kapiskáltam azt, hogy mire készül Voltmárvolt, sőt azt is tudtam, hogy ma este fogja végrehajtani a mágikus eljárást.

– De hát ellopták a sajtot! – sápadt el Heri. – Ezek szerint nem tudta megakadályozni, hogy ellopják?!

– Hohó, a dolog nem ilyen egyszerű – nevetett jókedvűen Dupladurr professzor. – Amikor már tudtam, hogy mire készül, eszem ágában sem volt, hogy megakadályozzam a tervét. Sőt, igyekeztem mindenben segíteni, hogy hozzájuthasson a sajtjához.

– Vesszek meg, ha értem! – csóválta a fejét Heri.

– Inkább ne! Ronda egy betegség! Kutyául éreznéd magad tőle! És az a csúnyán habzó száj, meg a hátsó lábad közé behúzott farok! Hát, nem egy kellemes látvány! – kacsintott rá Dupladurr. – De hogy ismét komolytalanra fordítsam a szót, feloldottam a mágikus zárat, amellyel Rágó Márfolt sehogy sem boldogult.

– Rágó???? – hökkent meg Heri. – Őt bízta meg Voltmárvolt?

– Ki mászt bízhatott volna meg? – kérdezte Dupladurr. – A szülei egykor és most is hírhedett Fekete Krumplinyomók. Ráadásul az anyja azzal zsarolta meg Cotton professzort, hogy ha nem segít neki ebben az ügyben, akkor megöli a saját gyerekeit.

– A saját gyerekeit? – döbbsent meg Heri.

– Bizony, ilyenek ezek a fekete mágusok. Mindenféle rettenetes kegyetlenségre képesek azért, hogy pokoli céljaikat elérjék. De Cotton professzor jó ember, még ha te nem is kedveled annyira, mint ahogy megérdemelné. Természetesen nem hagyhatta, hogy egy diákját kivégezze a tulajdon szülője, ezért aztán kezére játszotta Rágónak a Nagyon Bűdös Rokfortit.

– De hát ez csak ma történt! – figyelmeztette az ellentmondásra professzorát Heri. – Cotton professzor az imént jelentette be, hogy ma kora délután ellopták a sajtot.

– Az, hogy ő bejelentette, nem azt jelenti, hogy valóban ekkor lopták el – felelte Dupladurr titokzatosan. – Muszáj volt föllentenie, de én nem haragszom rá, ugyanis megértem a motivációját...

– Nem értem... – ingatta a fejét Heri.

– Nagyon fontos körülmény, hogy annak ellenére, hogy Cotton professzor az én emberem, bizonyos esetekben segítenie kell az ellenséget. Különböző előbb-utóbb gyanút fognának és likvidálnák, mert rájönnek, hogy igazából nekem dolgozik. Ezért néha abban a hitben kell meghagynom őt, hogy nem tudom, éppen mire készül. Fontos még, hogy soha nem avatom be teljesen a terveimbe, mert ha egyszer ne adj isten lebukna, akkor lehetséges, hogy ki tudnák vallatni olyan titkokról is, amelyek annyira titkosak, hogy még én sem egészen ismerem őket.

– Tyűha! – fütttyentett Heri.

– Ezért aztán Cotton professzor elmagyarázta Márfoltnak, hogyan lophatja el a spájzból a sajtot. Rágó azonban ügyetlen volt, és az egyik mini sajtukac megharapta a kezét. Rögtön hívta Cottont, aki bekötözte, és ellátta a sebet. Mivel ez egy speciális mágikus sérülés, nem mindenki tudja, hogy mágikus úton nem lehet meggyógyítani, a seb hagyományos úton történő kezelése szükséges ahhoz, hogy begyógyuljon. Cotton professzor valószínűleg először mágiával akarta meggyógyítani Rágó kezét, de szerintem rögtön belátta, hogy erre nem képes. Ezért járt Rágó egy ideig bekötött kézzel.

– És mit keresett a Szűkös Szobában? – kérdezte Heri, de rögtön a homlokára is csapott. – Tudom már! Oda rejtette a sajtot!

– Igazán ügyes vagy, Heri! – dicsérte meg Dupladurr. – De hogyan jöttél rá?

– A Tökfejek Térképén egyszer észrevettük, hogy Márfolt valamiben sántikál. Amikor meg akartuk nézni, hogy miben, addigra már felszívódott. De a rettentően bűdös sajtíz szagát még mindig lehetett érezni. Ebből gondolom most már, hogy valahogy ott rejtegethette. Bár nem találtuk meg, csak a szagát éreztük. Dupladurr nevetni kezdett.

– Magam is jártam ott. Tényleg ott rejtegette. De felakasztotta a nagyon magas mennyezetre, egy kampóra.

– Hát ott volt! Oda nem néztünk fel!

– Ha tudnád, milyen nehezen tudtam levenni...

– Le tetszett venni onnan? – nézett nagyot Heri.

– Le bizony! – vigorgott az igazgató.

– De hát miért?

– Mert rágcsálnom kellett egy kicsit. Tudod, ha nem rágcsáltam volna meg a megadott időpontban, a mágikus ereje azonnal legyengült volna, úgyhogy Voltmárvolt semmire sem tudta volna használni.

– És mi történt ezután? – kérdezte Heri lélegzet visszafojtva.

– Természetesen, miután megrágtam, ahogy kellett, mint ha mi sem történt volna, visszaakasztottam oda, ahová Rágó tette. Aztán pedig figyeltem és vártam. Tudtam, hogy ma fogják felhasználni, mert a varázskönyvben, amelynek az a címe egyébként, hogy *Varázslatos sajtételek*, minden töviről hegyire le volt írva.

– Miért olyan különleges ez a mai nap? – kérdezte Heri. – Mi van ma, ami más napokon nincs?

– Telihold! – felelte Dupladurr. – Tudnod kell, hogy teliholdkor a természet erői nagymértékben támogatják a mágikus cselekvéseket. Ha nagyobb hatékonyságot akarsz, akkor legjobb, ha ezen a napon hajtasz végre grandiózus varázslatokat, mert könnyebb ezeket ebben az időpontban véghezvinni, mint máskor, amikor a természet erői nem támogatják a mágiát. Hiszen te is tudod, hogy széllel szemben bizony igen nehéz pipilni...

– Zseniális! – csettintett Heri. – Most már csak azt nem értem, hogy ha Voltmárvolt végül megszerezte a Nagyon Bűdös Rokfortit, akkor az nekünk miért jó? Hiszen így elérheti célját, újra testet fog ölteni, és megint ő lesz a Herceg, vagy mi, és az szerintem nekünk meg az emberiségnek bizony nem valami előnyös...

– Hahaha! – hahotázott Dupladurr. – Ne haragudj, de annyira kell nevetnem, hogy képtelen vagyok beszélni.

Heri is mosolygott, de azért belül kicsit félt is, mert még mindig nem volt teljesen biztos benne, hogy nem őrlt-e meg mégis csak az igazgató bácsi.

De nem!

– Lehetővé tettem Voltmárvolt számára, hogy megszerezze a varázslatos sajtot, ám egyetlen egy szem fekete varázslóhomokot belecsempészttem a sajt közepébe – magyarázta kacarászva Dupladurr. – Mindezt akkor tettem, amikor legutoljára megrágtam. Rágás közben tettem bele, pontosan a közepébe, hogy már csak akkor vehesse észre, ha megette.

– Mire jó az a fekete varázslóhomok? – kérdezte Heri, akinek bizony még sok tanulnivaló-ja volt a mágiáról. De hát ezért is járt ide, ebbe az iskolába.

– A fekete varázslóhomok remek találmány – magyarázta Dupladurr professzor. – Míg a fehér színű varázsló homok a mágia erejét megsokszorozza, addig a fekete színű varázslóhomok, belőle akárcsak egy szem is, képes arra, hogy egy varázslási folyamatot megzavarjon.

– Akkor most Voltmárvolt roppant dühös lehet! – hahotázott Heri, amikor megértette, hogy mi történt.

– Ahogy mondd, Heri – csapkodta a térdét nevetés közben Dupladurr. – Megcsinálta a varázslatot, de szörnyű kudarcot vallott!

– Szeretném látni most az arckifejezését! – vihogott Heri, aki szinte sírt már a megállíthatatlan kacagástól.

– Tényleg szeretnéd látni? – kérdezte Dupladurr professzor hahotázva.

– Igen – rötyögte Heri.

– Hát, nem bánom, akkor gyere, és nézzük meg együtt – ajánlotta Dupladurr, és megint csuklani kezdett.

20. A Telivér Herceg

Dupladurr professzor elővette a varázspálcáját, majd miután elállította a csuklását, a levegőbe bökött vele. Erre Heri legnagyobb meglepetésére láthatóvá vált valami, ami végig ott állt a szoba átellenes végében, egy gigantikus méretű, mandala jellegű sőralátétben, csak éppen egy varázslat láthatatlanná tette.

– Tudod, Heri, Voltmárvolt egész családjában nagyon erős a mágia. Teljesen áthatja őket. Nagy kár, hogy rosszra használják az erejüket. Mert a mágia attól lesz fehér vagy fekete, hogy mire használja valaki. A varázserő önmagában semleges, de ha egyszer irányt adsz neki, akkor te döntöd el, hogy mivé lesz az erőd, és végül aztán te magad is... – magyarázta Dupladurr, és egy fura, söröskrigliszerű varázstárgyhoz vezette az ámuló és bámuló fiút. Az tárolóedényben zöldessárga folyadék habzott, és miközben fortyogott és rottyogott ez a lé, igen gyorsan párolgott is belőle. A tárolóedény közvetlen környezetét, mint valami zöld felhő, ez a sűrű, zöld ködpára lengte be.

Dupladurr professzor óráján négy óra volt éppen. Persze, ez semmit sem jelentett, mert műanyag játékkóra lévén mindig négy óra volt rajta, ezért aztán csak naponta két alkalommal mutatta a pontos időt. Fájdalom, ebből egyszer, hajnalban, gazdája még javában horkolt, így nem igazán örülhetett a pontos időnek.

Az igazgató, akinek oldalán ott lógott a szakállvágó ollója, amit még soha nem használt, ezért jó rozsdás volt már, biztatóan mosolygott Herire, aki izgatottan pipiskedett az edény másik oldalán. A lába mellett egy pakli kártya hevert a földön. Ezt még néhány nappal ezelőtt Dupladurr professzor *vetette* oda, amikor jósolt egyet vele, mert kíváncsi volt a tegnapi időjárásra.

– Mi ez a hely? – kérdezte Heri kíváncsian.

– Ez a Talponálló – kacsintott rá Dupladurr. – Az egyik legkomolyabb varázstárgyam. Csak itt kell álldogálni mellette, be kell lélegezni az edényből kiáramló zöldessárga párát, és máris látni fogod azt, amire kíváncsi vagy. Vedd elő a varázspálcád, és figyelj jól! Ha szerencséd van, akkor kifoghatsz egészen érdekes jeleneteket is Voltmárvolt életéből.

Heri előkapta a köpenyéből a Szt. Ebonitrudat, amelyet már egy ideje varázspálcaként forgatott. Pici zsineget és horgot kötött rá, majd Dupladurr professzor útmutatása szerint, belelógatta a lötyibe. Nagyon remélte, hátha tényleg ki tud vele fogni valami érdekeset.

– Még várni kell egy kicsit, amíg bemelegszik – magyarázta Dupladurr professzor.

A folyadék rotyant egyet, majd váratlanul megjelent valami, amitől elállt a lélegzetük. Egy Varázs Ló volt, de kétségtelen, hogy nem a szokványos fajta. Ugyanis fából volt, és leginkább egy Hinta Lóhoz hasonlított.

Krampusz Dupladurr és Heri Kókler egy pillanatig nagy, kerek szemekkel bámulták a megjelenő valamit, majd egymásra néztek és megállíthatatlanul nevetni kezdtek.

– A... fekete... varázslóhomok! – fulladozott Dupladurr professzor a nevetéstől.

– Hahaha! Mi lett belőle! – visított Heri Kókler. – Fafiúból faló!

– Igen! – gurgulázott Dupladurr professzor. – Kiszagoltam, mire készül, aztán meg lóvá tettem! Hintalóvá! Tényleg Herceg lett belőle megint! Egy Telivér Herceg!

(Folytatása következik!)

Stats:

K.B. Rottring
Heri Kókler és a Telivér Herceg

Figyelem! Ez egy paródia! Ne vedd komolyan!

©K.B. Rottring
2006. Alfa-Holdbázis

A kiadásért felel a felelős

Kiadja az Excalibur Könyvkiadó

A borítón nem látható festményt nem Szűcs István nem alkotta meg

A borító kivitelezésében a Szilícium Grafika is jócskán benne volt.

Előre megfontolt szándékkal, rekordidő alatt, jól megtördelte és oldalszámokkal látta el az oldalakat: Savanya Zsolt

Nyomdailag kivitelezte:
Nóvum Kft.

ISBN 963 928545 5
www.herikokler.hu
www.excaliburkonyvek.hu

Tartalom

- [1. Királyi retyó](#)
- [2. A Nagy Eskü](#)
- [3. Emlékképek](#)
- [4. Szorulás](#)
- [5. Családlátogatás](#)
- [6. Büdi Babtóban](#)
- [7. Haverock](#)
- [8. Picike halál](#)
- [9. Nehéz idők](#)
- [10. A farém](#)
- [11. A levél](#)
- [12. Érkezés](#)
- [13. Sunyi varázslatok](#)
- [14. Penitencia](#)
- [15. A Slukk Klub](#)
- [16. Tom-por és szado-fizika](#)
- [17. A Hókuszpókusz](#)
- [18. Transzformáció](#)
- [19. Átverés](#)
- [20. A Telivér Herceg](#)
- [Stats](#)